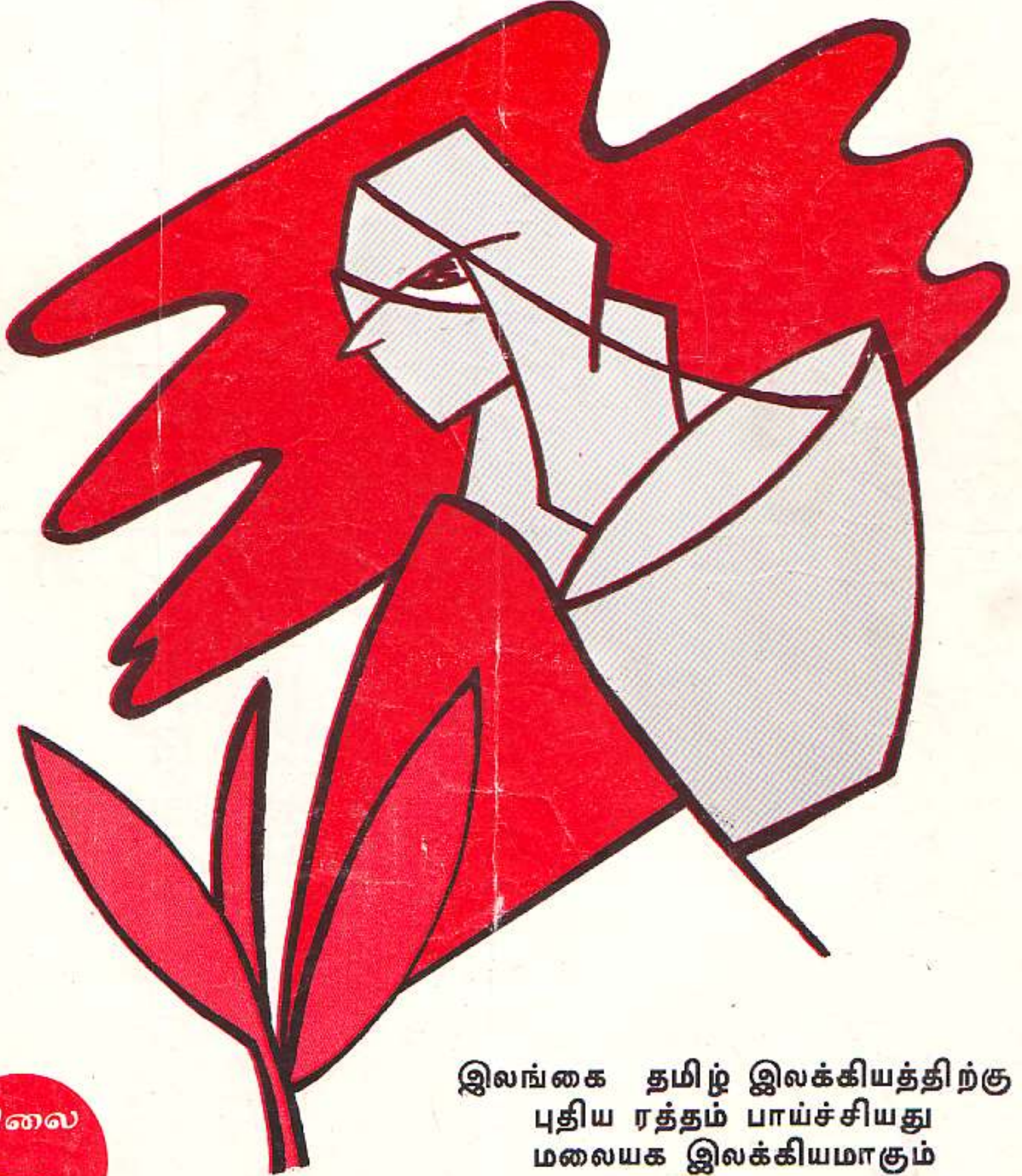

குன்றின் குரல்

ஆண்டு 11

டிசம்பர் 92

இதழ் 4

விலை

ரூ 10

இலங்கை தமிழ் இலக்கியத்திற்கு
புதிய ரத்தம் பாய்ச்சியது
மலையக இலக்கியமாகும்

- பேராசிரியர். க. கைலாசபதி.

குன்றின் குரல்

ஆண்டு 11
இதழ் 4
டிசம்பர் '92

மலையக இலக்கியம்

ஆசிரியர் -

அந்தனி ஜீவா

ஆசிரியர் குழு -

வண. மரிய அந்தனி
திருமதி. வசந்தி சிவசாமி
செல்வி. க. மேனகா பி.ஏ.(குறப்பு)
இரா.அ. இராமன்

இணை ஆசிரியர் -

ஜே. ஜேஸ்கொடி

மொழிப்பாசிரியர் -

பெ. முத்துலிங்கம்

வெளியீடு -

தோட்டர் நிறதேசங்கட்கான
கூட்டுச் செயலகம்

அச்சுப் பதிவு -

லங்கா வெளியீட்டகம்
கொழும்பு.

முகவரி -

குன்றின் குரல்
30, புஸ்பதான மாவத்த,
கண்டி.

மலையக மக்கள் என்று இன்று இனம் காட்டப்படும் மக்கள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் மூன்றாம் தசாப்தத்திலிருந்து 1828 ம் ஆண்டு முதல் இலங்கையில் குடியேறியவர்களின் வம்சாவழியினரே!

பிரித்தானியர் தந்த திறந்த பெருந் தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்கென்றே அவர்களைக் கொண்டு வந்தார்கள். அவர்களில் பெரும் பகுதியினர் எழுத வாசிக்கத் தெரியாதவர்களாகவும், உடல் உழைப்பை தரக்கூடியவர்களாக மாத்திரமே இருந்தார்கள் என்றாலும் 'ஆள்கட்டி' வரும் கங்காணிகளாகவும், சில்லறைக்கங்காணிகளாகவும் பணியாற்றியவர்களும் அதே சமூகத்தை சார்ந்தவர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அவர்கள் கல்வி அறிவு பெற்றிருந்தார்கள். அவர்களில் சிலருக்கு குறிப்பிடத்தக்க ஆங்கில அறிவும் இருந்தது குறிப்பிட வேண்டியதாகும்.

இவர்கள் இங்கு வரும் போது தங்களின் பண்பாட்டையும், கலாசாரத்தையும் கொண்டு வந்தனர். அவர்கள் அவ்விதம் கொண்டு வந்தது பழமை மிகுந்த வளம் நிறைந்த தென்னிந்திய கலாசாரமாகும்.

இவர்கள் தங்கள் உணர்வுகளை வாய் மொழிப்பாடல்களாக வெளிப்படுத்தினார்கள். வாய் மொழிப்பாடல்களில் அநுபவங்களும் ஆசாபாசங்களும் வெளிப்பட்டன.

'கண்டி சீமைக்கு வருவதற்கு அநுபவித்த கஷ்டத்தையும், கங்காணிமார்களிடம் அநுபவித்த கொடுமைகளையும், கோப்பியிரிட்ட காலத்தில் ஏற்பட்ட அவலத்தையும் அதன் பின் தேயிலைப்பயிரிட்ட காலத்தில் இடம் பெற்ற மாற்றத்தையும் அவைகளில் காணலாம்.

1920 வரைக்கும் இந்நிலை நீடித்தது. அதன் பின்னர் அவர்களது உணர்வுகள் அச்சில் இடம் பெற்றன. சட்ட நிரூபண சபையிலும், அரசாங்க சபையிலும் அங்கம் வகித்த கோ.நடேசய்யர் முக்கிய பங்கு வகித்துள்ளார். 1947ல் நடேசய்யர் இறக்கும் வரையில் உள்ள இந்த காலப்பகுதியில் ஏறக்குறைய 15 சஞ்சிகைகள் மலையக மக்களுக்காக தோற்றுவிக்கப்பட்டன.

இந்த காலப்பகுதியில் அம்மக்களைப் பாதிக்கும் குடியுரிமை சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது. அந்த மக்கள் வாழ்வில் பாதிப்பு ஏற்பட்டது. வேதனைக்குரிய அந்த காலப்பகுதியில் எழுந்த இலக்கிய முயற்சிகள் சோகக் குரல் எழுப்புவதாக இருந்தது.

1956 ல் இலங்கை அரசியலில் ஏற்பட்ட விழிப்புணர்வு, இந்த மக்களைப் பாதிக்கவே செய்தது. இதன் வெளிப்பாடுகளை அறுபதுகளுக்குப் பின்னர் கண்டு கொள்ளலாம்.

இளைஞர் பலர் இலக்கியத்துறையில் ஆர்வம் காட்டினார்கள். தோட்டந்தோறும் மன்றங்கள் அமைத்தனர், பாரதிவிழா, பாரதிதாசன்விழா, வள்ளுவர்விழா, பொங்கல்விழா கொண்டாடினார்கள். புதிது புதிதாக பத்திரிகைகள், சிறு சஞ்சிகைகள் தோன்றின.

1955க்கு பின்னர் மலையகத்தில் 60 க்கு மேற்பட்ட சஞ்சிகைகள் தோன்றியுள்ளன. (மலைமுரசு முதல் குன்றின் குரல் வரை ஆய்வு செய்ய வேண்டியது அவசியமாகும்) முப்பதுக்கு மேற்பட்ட எழுத்தாளர்கள் தோன்றினார்கள்.

இலங்கை தமிழ் இலக்கியத்திற்கு காத்திரமான பங்களிப்பை மலையக படைப்பாளிகள் செய்துள்ளனர். அதனை சரியாக எடைபோட்டு எவரும் எழுதவில்லை என்ற குறைபாடு உண்டு. அதனால் "மலையக இலக்கிய வரலாறு" முழுமையாக எழுதப்பட வேண்டும்.

அந்தனி ஜீவா,
ஆசிரியர்

பெண்ணென்று பூமிதனில் பிறந்துவிட்டால் - பெரும்
பீழையிருக்குதடி தங்கமே தங்கம் - பாரதி

கிணற்றினுள்ளிருந்து வெள்ளி ஜாயை இழுக்கும் போது .....

சீனக் கவிதை : ஜூயி (772 - 846)
ஆங்கிலவழி தமிழில் : பண்ணாமத்துக் கவிராயர்

கிணற்றினுள்ளிருந்து இழுக்கப்படும் வெள்ளி ஜாடி
மேற்பரப்பை நெருங்குகையில்
அறுபடும் பட்டுக் கயிறு;
கல்லில் தட்டி நெளிக்கப்பட்டு உருப்பெருகையில்
உடையும் இரண்டாய்
அலங்காரக் கொண்டையுசி
- நீரில் மூழ்கிய ஜாடி
- உடைந்த கொண்டையுசி
ஒன்றேனும் சீர்படுமா?

இது
உன் மனைவியின் விதியைப் போல
இன்று
அவள் விடைபெறணும்.

பிறந்தகத்தில் நானிருந்த
அந்த நாட்களில்
அற்புத அழகியென்றனர் என்னை;
அலங்கார நேர்த்தியாய் என் கூந்தல்;
தொலைவில் தெரியும் குன்றுகள் போல்
என்புருவங்கள்
- தோழியரோடு முற்றத்தில்
கூத்தும் கும்மாளமும் -

நீயும் நானும்
அதுவரை சந்தித்ததில்லை.

அன்று நான்
கனிகொய்ய மதிலேறியபோது
சவாரிக் குதிரையில் நீ .
மதிலிலிருந்து குதிரைக்கு
- கண்கள் சந்தித்தன.
ஊற்றெடுத்தது என்னுள் காதல்;
உன் காதலையும் உணர்ந்து கொண்டேன்.
நீ திரும்பி
குன்றின் மேல் நின்ற பைன் மரங்களைக் காட்டினாய்.
உன் காதல் உறுதிமொழிகளில்

உருகிப்போய் - என்னைக்
கைத்தலம் பற்ற விட்டேன்.

உன்வீட்டினுள் கால்வைத்து
வருடங்கள் ஆறு ஓடிவிட்டன
உன் தாய்தந்தையின்
வசவுகளும் திட்டுகளும்
இன்னும் ஓய்ந்த பாடில்லை;

நான் ஓடுகாலி
சொந்த விருப்பத்துக்குக் கட்டிக் கொண்டால்
மனைவியல்ல,
வைப்பாட்டியாம்.

இனி
நாம் பிரிந்தாக வேண்டும்
எனினும்
நான் எங்கு போக?

பழக்கமான பழைய இடத்தில்
பெற்றார், உற்றார், உறவினர்
இல்லாமலில்லை.

ஆயினும்
நான் ஓடுகாலி
ரகசியமாக வெளியேறியவள்
திரும்பிப்போக,
என் கர்வம்
இடங் கொடாது.

இவ்விதம்
உன் ஒருநாள் காதலுக்காய்
நாச மாச்சு என் வாழ்வு.

எனதைப் போன்ற இல்லங்களில்
இருக்கும் புதல்வியர்களே
கவனம் .....

உம்மை நீர்
அற்பமாய் இழந்திடாதீர்.

(டாங் பேரரசு இறங்கு தசையிலும், ஆனால் அதன் கலாசாரம் உச்ச நிலையிலும் காணப்பட்ட காலப்பகுதியில் வாழ்ந்த
பாய்ஜூயி மற்றொரு கவிஞரான யுவான்ஸென்னுடன் சேர்ந்து புதிய யூ.பு.இயக்கத்தைச் சீன இலக்கியத்தில் தோற்றுவித்தவர்.
கவிதையைச் சமூக விமர்சனச் சாதனமாக்குவதன் மூலம் மனிதத் துயரங்களுக்கு நிவாரணம் காணலாம் என நம்பிக்கைக்
கொண்டிருந்த இலக்கிய இயக்கம் இது.

சமூக சீர்திருத்தத்தில் நாட்டங் கொண்ட பாய்ஜூயி, சமூகத் தீமைகளைச் சாடும் அரசியல் ஆயுதமாகக் கவிதையைக்
கையாண்டார்.

நிலமான்ய சமூகத்தில் பெண்களின் பரிதாப நிலையைச் சித்தரிக்கின்ற இக்கவிதையில், நாயகி தன் காதல் பற்றியும்,
திருமணம் பற்றியும் பேசுகிறாள்.

ஆரம்ப வரிகளிலேயே வெளிப்பட்டு விடுகின்றது. அவளது திருமணத்தின் சோக முடிவு.)

'தேசபக்தன் கோ. நடேசய்யர்' என்ற ஆய்வு நூலுக்காக எழுத்தாளர் சாரல் நாடன் பிரதமர் கௌரவ டி.பி. விஜயதுங்கவிடமிருந்து 'இலக்கிய வித்தகர்' பட்டத்தையும் சாகித்திய விருதையும் பெறுகிறார்.

மலையகச் சிறுகதைகள்

ஒரு வளர்ச்சி நோக்கு 'சாரல் நாடன்'

படைப்பு இலக்கியத்தில் சிறுகதை துறையின் முக்கியத்துவம் இன்று அதிகமாக உணரப்படுகின்றது. மலையகச் சிறுகதைகள் என்று குறிக்கின்றபோது இலங்கையில் வாழ்கின்ற நாம் ஒரு தேசிய சிறுபான்மை இனமாக தம்மை இனம்காட்ட முனைந்து கொண்டிருக்கின்ற இந்திய வம்சாவளியினர் பெருவாரியாக வாழுகின்ற தோட்டபுறச் சூழலில் எழுதுகின்ற சிறுகதைகளையே குறிப்பிட்டு வந்துள்ளோம்.

இன்று, இந்திய வம்சாவளியினர், இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் தொழில் நிமித்தம் பணியாற்றுகின்றனர். இதுகால வரையிலும் தம்மை இந்திய வம்சாவளியினர் என்று வெளியில் காட்டிக் கொள்ளாதவர் களும், தற்போதைய அரசாங்கத்தின் இன விகிதாசார தொழில் வாய்ப்புகளை முன்னிறுத்தி தம்மை அவ்விதம் வெளியிடுத்திக்கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உண்டாகியுள்ளது.

காலனித்துவ இலங்கையில் அரசாங்கசபை காலத்தில் இங்கு பிறந்த இந்திய வம்சாவளியினரான பெரிசந்தரம் இந்திய சமுதாயத்தினரைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்வதில் பிரச்சனைகள் ஏற்பட்டன. பின்னர் நாட்டில் உருவாகிய பெரும்பான்மை மக்களின் மனோபாவம், அரசியல் நெருக்கடி, குடியரிமைப்பறிப்பு என்ற இன்னோரன்ன காரணங்களால், தம்மை, இலங்கைத்தமிழர் என்று வெளிப்படுத்திக் கொள்வதற்கு.

குறிப்பாக இந்த நாட்டிலேயே தொடர்ந்து வாழ்வதற்கு விரும்பியவர்கள் முனைந் தார்கள். இவர்கள் கல்வி மேற் கொள்வதற்கும் தொழில் பெறுவதற்கும், அரசாங்க உத்தியோகம் பெறுவதற்கும், வியாபாரத்தை விசாலிப் பதற்கும் இது இலகுவான வழியாகவும் அமைந்தது. இவர்களில், தமது இந்திய அடையாளத்தைப் பேணுவதில் அக்கறை கொண்டவர்களும் இருந்தார்கள். இவர்களுக்கு எல்லாம் வாய்ப்பாக அமைந்ததே மலையகம் என்ற சொல்.

இன்றும் கூட தமிழகத்துக்கு குடிபெயர்ந்து சென்று வாழ்கின்ற தாயகம் திரும்பிய தமிழர்களில், இலக்கியத்துறையில் ஈடுபடுபவர்கள். தம்மை இலங்கை மலையகத் தமிழர் என்று குறித்துக்கொள்வதில் சிறப்பு காண்கின்றதைக் காணுகின்றோம்.

எனினும் மலையகம் என்றும் மலையகச் சிறுகதைகள் என்றும் குறிப்பிடுகையில் மலேஷியாவிலும், தமிழகத்திலும் வாழ்பவர்கள் அவ்வவ் நாடுகளில் உள்ள தோட்டப் புறச் சூழலைச் சித்தரிப்பவற்றையே குறிக்கின்றனர். எனவே மலையகச் சிறுகதைகள் என்று குறிப்பிடும் போது யாழ்ப்பாணச் சிறுகதைகள், மட்டகளப்புச் சிறுகதைகள் என்று குறிப்பிடும் போது குறிக்கின்ற பிரதேச எல்லைக்குள் மாத்திரம் அமைந்து விடும் சொல்லாக மாத்திரம் அமையவில்லை.

துப்பறியும் கதைகள், அரசியல்

கதைகள், போர்க் கதைகள் தேசிய சிறுகதைகள் அகதிமுகாம் கதைகள் என்ற சொற்றொடர்களைப்போல் மலையகச் சிறுகதைகள் என்ற சொற்றொடரும் ஒரு பொது அம்ச பாதிப்பை படிப்பவர்க ளிடையே ஏற்படுத்தியுள்ளது அந்தப்பொது அம்சம் தோட்டப் புற வாழ்க்கை என்று அமைந்து வந்து இருக்கின்றது.

தோட்டப்புற வாழ்க்கை பொது அம்சம்

தனிரும் திரியும் (Two leaves and A Bud) என்ற தலைப்பில் தோட்டப்புற வாழ்க்கையைப் பற்றி முல்கராஜ் ஆனந்த் எழுதிய நாவல் அசாமிலுள்ள தேயிலைத் தோட்ட மக்களைப் பற்றி எழுதப்பட்டிருந் தாலும் தேயிலைத் தோட்டப் புற வாழ்க்கை இந்தியா, மலேஷியா, இலங்கை என்ற நாடுகளில் ஒரே விதமான, தோட்டத்துரை எல்லாம் வல்ல இறைவனாகக் கருதப்பட்டு, அவரை அடிபணிந்து வணங்கும் நிலையில் தொழிலாளிகள் வாழுகின்ற, சமுதாய அமைப்பு பொதுவானதாக அமைந்திருப்பதால், தோட்டப்புற மக்களைப் பற்றி இவ்விந் நாடுகளில் எழுந்த படைப்பிலக்கியங்கள் பொதுவான பண்புகளைக் கொண்டு உள்ளதாகவே அமைகின்றன.

தற்போதைய கால கட்டத்திலும் தமிழகத்தில் தோட்டப்புற மக்களைப்பற்றி

படைக்கப்படுகின்ற படைப்புக்கள், சிறப்பாக சிறுகதைகள் இதே பொது அம்சத்தில், இலங்கை மலையகத்தைப் பற்றி எழுதப்பட்டதோ என்று எண்ணப்படுகின்ற அளவுக்கு, பொது அம்சம் கொண்டதாக அமைந்துள்ளதையும் காணலாம்.

குறிஞ்சி செல்வர் என்று பாராட்டப்படுகின்ற கொ.மா.கோதண்டம் இந்தப் பொது அம்சத்தினால் தானோ என்னவோ இலங்கை மலையகத்தவரைப் பற்றி ஒரு நாவல் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார்.

தமிழ்ச் சிறுகதைகள் என்ற சொற்றொடர், சிறுகதையை படைப்பு இலக்கியத்தில் இரு துறையாக தமிழில் விளங்கி கொண்ட நாள் முதல் வழக்கில் உள்ளது. இலங்கையில் மலையகச் சிறுகதைகள் என்ற சொற்றொடர் பாவனைக்கு வந்ததும், வாசகனால் விளங்கிக் கொள்ளப்பட்டதும், விமர்சனப் பார்வைக்கு உட்பட்டதும் ஒரு வரலாற்றுப் பின்னணியைக் கொண்டுள்ளது.

இலங்கையில் ஆரம்பகால தமிழ்ச் சிறுகதைகள் எழுதியவர்களில் முக்கியமானவர்களாக சி. வைத்திலிங்கம், இலங்கையர் கோன், சம்பந்தன், என்ற மூவரும் விளங்குகின்றார்கள். (தமிழில் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும். பக்கம் 144 கா. சிவதம்பி) இதுவரையிலும் 'வெள்ளிப்பாதசரம்,' என்ற ஒரு தொகுதி - இலங்கையர்கோன் படைப்புக்களை உள்ளடக்கி வெளிவந்துள்ளது 'விவேகி' சிறப்பிதழில் சம்பந்தனின் பல சிறுகதைகள் ஒன்றாக வெளிவந்தன, சென்ற ஆண்டிலேயே "கங்காகீதம்" என்ற சி.வைத்திலிங்கத்தின் சிறுகதைத் தொகுதி வெளிவந்துள்ளது இருந்தும் அலயன்ஸ் நிறுவனத்தினர் வெளியிட்ட கதைக்கோவையில் இந்த மூவரின் சிறுகதைகளும் வெளியாகியுள்ளன. இந்த மூவரின் முயற்சிகளும் சிறுகதை வரலாற்றில் இலங்கை பின்தங்கவில்லை என்பதை உணர்த்துகின்றது என்கிறார் கா. சிவதம்பி (பக்கம் 146) இவர்கள் எழுதிய சிறுகதைகள் இலங்கையைக் களமாகக் கொண்டிருந்தாலும் அவை பிரதேச வாசனையுடைய சிறுகதைகளாகப் பரிணமிக்கவில்லை இவர்களுக்குப்பிறகு வந்த - 1933க்குப்பிறகு எழுதியவர்கள் தமது பிரதேச வாழ்க்கைப் பிரச்சனைகளைத் தமது சிறுகதைகளுக்கு கருப்பொருளாகக் கொண்டனர் அவர்களில் குறிப்பிடத்தகுந்த முக்கியம் பெறுபவர்கள் அ. செ. முருகானந்தம் அ. ந. கந்தசாமி, வரதர் முதலானோர் ஆவர். அதிலும் குறிப்பாக 1940 முதல் இலங்கையில் இயங்கிய மறுமலர்ச்சிக்குழுவினர் இலங்கைச் சிறுகதைகள் இங்குள்ளவர்களின் பிரச்சனைகள் பற்றியனவாக இருக்கவேண்டும் என்று வலியுறுத்தினர். இதனால் இலங்கைக் கெனத் தனிச்சிறுகதை மரபு தோன்றுவதற்கான வித்து இக்காலப் பிரிவில் இடப்படுகின்றது" (பக்கம் 147)

இலக்கியமரபு

இக்காலப்பகுதியில் யாழ்ப்பாணத்தில்

இயங்கிய மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தினர் சிலருடன் தேசிய முறையில் இணைந்து இலங்கை முற்போக்கு சங்கம் தோற்றுவித்த கே. கணேஷ் இலங்கையின் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் பெரிதும் உதவியவராவார். 1936 ல் பிரேம்சந்த் தலைமையில் அகில இந்திய முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் சங்கம் தோன்றியதும் அதில் முல்க் ராஜ் ஆனந்த். உறுப்பினராக இருந்தார். அவரது கதைகளை கணேஷ் மொழிப்பெயர்த்தார் 1956 ல் இலங்கையில் ஏற்பட்ட சமூகப் புரட்சியும் 1957 ல் அமரர் பேராசிரியர் க. கைலாசபதி "தினகரன்" பத்திரிகையில் ஆசிரியப்பதவியில் அமர்ந்ததும், இந்த மரபுமேலும் வளர்ந்திட வழி வகுத்தது.

இலங்கைக் கெனத் தோன்றும் சிறுகதைகள் தேசிய இலக்கியமாகப் பரிணமிக்கவேண்டும். இலங்கை மக்களின் வாழ்க்கை முறையைச் செவ்வனே பிரதிபலிக்கவேண்டும் என்ற உணர்வு பல மட்டங்களிலும் வலியுறுத்தப்பட்டன.

இலங்கை எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களுக்கு பத்திரிகைகள் முக்கியத்துவம் கொடுக்க ஆரம்பித்தன. தாம் வாழும் பகுதியைக் களமாக்கி சிறுகதைகளை எழுத்தாளர்கள் தோற்றுவித்தனர். சமுதாயத்தில் வேரோடிப்போயிருக்கும் பல அம்சங்களையும் பிரதி பலிப்பனவாகச் சிறுகதைகள் அமைந்தன.

பிரதேச சிறுகதைகள்

மலையகத்தில் ஆசிரியர் பணிபுரிந்தவர்களும் தொழிற் சங்கப்பணிபுரிந்தவர்களும் அந்தப்பிரதேசத்து மக்களின் அவல வாழ்க்கையைத் தெரிந்து வைத்திருந்தவர்களும் அவர்களைப் பற்றி சிறுகதைகள் படைக்க ஆரம்பித்தனர். அ. செ. முருகானந்தமும் அ. ந. கந்தசாமியும் குறிப்பிட்டுக் கூறக்கூடிய பெயர்களாகும்.

யாழ்ப்பாணக்கமக்காரனின் புகையிலைத் தோட்டத்தைச் சித்திரித்த (புகையில் தெரிந்தமுகம்) அ. செ. மு. இந்திய வம்சாவளி ஏழைத் தொழிலாளியின் தேயிலைத் தோட்டத்தையும் தமது கதைகளுக்குக் களமாக்கினார். காளிமுத்துவின் பிரஜாவுரிமை என்ற கதையை எழுதினார்.

அ. ந. கந்தசாமி 'நாயிலும் கடையர்' என்ற கதையை வீரகேசரியிலும் "காளிமுத்து இலங்கை வந்தகதை" என்ற கதையை தேசாபிமானியிலும் எழுதினார்.

சுதந்திரம் பெற்ற இலங்கையின் முதல் அரசியல் அடியெடுப்பு இந்தியவம்சாவளி மக்களுக்கு எதிரானதாக இருந்தது அவர்களைப்பற்றிய சிந்திப்பவர்களுக்கு அவர்களின் குடியரிமைப்பற்றி சிந்தித்ததாக வேண்டிய நிலை நிர்ப்பந்தமாக உருவானது. அரசியல்வாதிகள் சிந்தனையாளர்கள், மதுபோதகர்கள், என்ற பலதரத்தினரும் மலையக மக்களைப்பற்றி சிந்தித்தின்ற போது

அவர்களின் குடியரிமைப்பற்றி பேச வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. ஏனென்றால் இலங்கைத் தீவில் முதன் முதலாகக் குடியரிமை பறிக்கப்பட்ட அரசியல் அனாதைகள் ஆனவர்கள் அவர்கள்:-

"கடல் கடந்த இந்தியரின் உழைப்பைத்தான் அரசாங்கம் காட்டில் எறிந்த நிலவைப்போல இம்மாதிரி ஒதுக்கி விடுகின்ற தென்றால் அவர்கள் பகலுமிரவும் வெயிலும் மழையும் காடும் மலையும் பார்க்காமல் பாடுபட்ட தெல்லாம் தான் தண்ணீரில் கரைத்த புளிபோலப் போய் வருகின்ற தென்றால் அந்த தூர்ப்பாகியசாலிகள் பிறப்பு இறப்பு இல்லாத அசேதனப் பொருள்களாகவுமா ஆகிவிட்டார்கள் என்று காளிமுத்துவின் நெஞ்சம் கலங்கியது" என்று

அ. செ. மு. எழுதுகிறார் தனது "காளிமுத்துவின் பிரஜாவுரிமை" என்ற சிறுகதையில். கல்கி நடாத்திய இலங்கை சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசு பெற்று மலையக இலக்கியத்துறையில் ஒரு புதிய தூண்டு தலை ஏற்படுத்திய திருச்செந்தூரன் எழுதிய 'உரிமை எங்கே' என்ற சிறுகதையும் பிரஜாவுரிமைப்பற்றியதாகவே இருந்தது.

இலங்கை சிறுகதை உலகில் சம்பந்தர் என்பவருக்கு ஒரு தனியிடமுண்டு. அவர் எழுத்துலகில் சிரத்தைக் காட்ட ஆரம்பித்தமைக்கு ஆனந்தவிகடன் நடாத்திய ஆனந்தமடம் நாவலுக்கான விமர்சனப் போட்டியில் பண்டிதர் பொ. கிருஷ்ணபிள்ளை பெற்ற முதல்பரிசு இந்த தூண்டுதலே என்று கூறுவார்கள் (செம்பியன் செல்வன் பக் 37) 1947ல் கல்கி நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் தாளையடி சபாரத்தினம் 'புதுவாழ்வு' என்ற தனது சிறுகதைக்குப் பரிசு பெற்றது, அவர் காலத்தில் பலருக்கு எழுதுவதற்கான ஊக்கத்தையளித்தது.

மலையகத்தில் இவ்விதம் ஊக்குதல் தந்து எழுத்துவதில் பலரை ஈடுபடவைத்த பெருமை திருச்செந்தூரன் எழுதிய 'உரிமை எங்கே' சிறுகதைக்கு உண்டு.

கடல் கடந்த பத்திரிகைகளில்

இந்திய பத்திரிகையில் சிறுகதை எழுதிய பெருமை கே. கணேசுக்கு உண்டு. இவரது ஆசாநாசம் மணிக் கொடியில் வெளிவந்திருந்தது. அட்டனைச் சேர்ந்த பி. கிருஷ்ணசாமி இந்திய பத்திரிகையில் சிறுகதை எழுதியிருந்தார் 'ந. அ. தியாகராஜன்', பண்டாரவளையைச் சேர்ந்த ர. பெல், 'மாத்தளை அருணேசர்', 'டி. எம். பீர் முகம்மது, சி. வி. வேலுபிள்ளை போன்றோரும் தமிழகப்பத்திரிகையில் தமது படைப்புக்களை வெளியிட்டிருந்தனர் இவைகள் எதுவும் தராத உந்துதலை நேரடி இலக்கிய தாக்கத்தை "உரிமை எங்கே?" ஏற்படுத்தியது.

அதில் தான் முதன் முதலாக

மலையகக்குரல் ஒங்கி ஒலித்தது. மண்ணின் மணம் வீசியது. சமூகத்தில் மதிப்பிக்குரிய கல்லூரி ஆசிரியராக அட்டனில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த பல் கலைக் கழகப்பட்ட தாரியான திருச்செந்தூரன் எழுதியிருந்த சிறுகதை அவரிடம் கல்விபெற்ற மாணவர்களையும் எழுத்தாண்டியது. எம். வாம தேவன், பி. மரியதாஸ், சாரல்நாடன், வனராஜன், சிவலிங்கம் போன்றவர்கள் இவர்களில் குறிப்பிடத் தகுந்தவர்கள்.

வீரகேசரி நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியும் இந்த உந்துதலின் வெளிப்பாடேயாகும். அந்தப் போட்டியினால் எழுத்தாளர்கள் எழுத்தாண்டப்பட்டார்கள். ஒன்று படுத்தப்பட்டார்கள் (புதுளையில் நடந்த பரிசளிப்பின்போது) ஓரணியில் திரண்டார்கள் (மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் தோன்றியது) பரிசு பெற்ற மலையக எழுத்துக்களை கதைக்கனிகள் என்ற தொகுதியாகக் கி அவைகளுக்கு ஓர் அங்கீகாரமும் பெறப்பட்டது.

மலையக எழுத்தாளர்கள் ஒருவருக்கொருவர் அப்போதுதான் அறிமுகமானார்கள். அவர்கள் சிறுகதை எழுத்தாளர்களாக வெளி உலகுக்கு அங்கீகரிக்கப்பட்டு அறிமுகமானது அப்போதுதான். இது ஒரு பொது அச்சம்.

இலங்கை தமிழ்ச்சிறுகதை எழுத்தாளர்களின் சிறுகதை கதைக்கோவை தொகுப்பில் வெளிவந்து பல ஆண்டுகளின் பின்னரே அவர்களின் தனித் தொகுப்புக்கள் வந்தன. இதைப்போலவே பல மலையகச் சிறுகதைகளும் கதைக் கனிகள் தொகுப்பிலும் காந்தீயக் கதைகள் தொகுப்பிலும் இடம் பெற்ற பின்னரே ஆண்டுகள் சில சென்ற பின்னரே தனித் தொகுப்புக்கள் வந்தன. அறுபதுகளில் ஏற்பட்ட எழுச்சி என்று இதையே குறிக்கின்றோம்

அறுபதுகளில்

சென்ற நூற்றாண்டில் 60 களில்தான் தமிழ் எழுத்துக்கள். தற்கால இலக்கிய வடிவத்துக்குள் உருவமைத்து அச்சுருப்பெற ஆரம்பித்தன.

இந்த நூற்றாண்டின் 60 களில் பல பாக்களில் இலக்கிய வடிவத்தில் பாரிய எழுச்சி ஏற்பட்டது அமெரிக்க வாழ்க்கைப்பின மக்களின் இலக்கிய வளர்ச்சியிலும் இது குறிப்பிட்டுக் கூறக்கூடிய காலப் பகுதியாக அமைகிறது.

இலங்கை மலையகத்திலும் இந்த எழுச்சி குறிப்பிட்டுக் கூறக்கூடியதாக அமைந்தது.

நெகடிவ்வம் போட்டோவும்

அதுவரையிலும் மலையகத்து

வாழ்க்கை அம்சம் பூரண உயிர்த்துடிப்புடன் எழுத்துக்களில் வெளிப்பட்டதாகக் கூறுவதற்கில்லை. கீழே இறங்கி தரையில் கால்பதிக்க விரும்பாது குதிரையில் ஏறிச் சவாரி செய்து கொள்பவர்கள் மலர்களைப்பற்றி பூரணமாக விளங்க படுத்த முடியாது. இதைப்பலரும் உணர்ந்திருந்தனர்.

அடிப்படை உரிமைகள் யாவும் மறுக்கப்பட்டு வாழும் தோட்டத் தொழிலாளர் தம் வாழ்வு இயல்பாகவே போராட்ட உணர்வுக்கு களம் அமைக்கும் வாழ்வாகும். சித்தாந்தத்தில் ஊறித் திளைத்தவர்கள் தமது கருத்துக்கு களம் சேர்க்கும் கலைப் படைப்புக்களுக்கு. தோட்ட வாழ்க்கை முறை களமாக அமைந்திருப்பதை உணர்ந்து அந்தப் பின்னணியில் எழுதினார்கள்.

மலையக வாழ்க்கை சோகம் நிறைந்தது, பரிதாபத்துக்குரியது. ஏழ்மையை, இயலாமையை, ஏமாளித்தனத்தை சிறுகதை உருவில் 'துன்பக்கேணி' என்று புதுமைப் பித்தன் படைத்தளித்தது, 1931 ஆகும். அடிப்படையம்சங்களில் மலையகம் 1956 வரையிலும் புதுமைபித்தனின் துன்பக்கேணி சிறுகதையி லிருந்து பெரிதும் மாறுபடாமல் இருந்தது.

இதை மாற்ற முனைவதில் பலரும் தமக்கு இயன்ற பங்களிப்பை தமக்கு கைவந்த முறையில் நல்க ஆரம்பித்ததைக் காணலாம் மலையகத்தில் விடிவு ஏற்படவேண்டும் என்ற தமது விருப்பத்தை தாம் வரித்துக்கொண்ட கோட்பாடுகளுக்குட்பட்டு வெளியுலகுக்குத் தெரிவிப்பதில் எழுத்தாளர்கள் ஈடுபட்டனர்.

1956 க்குப்பிறகு - இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் முனைப்போடு செயல்பட ஆரம்பித்த வேளை, தாய் மொழிமூலம் உயர்கல்வி பெறும் வாய்ப்பு பெற்ற ஒரு தலை முறையினர் மலையகத்திலும் தலையெடுக்க ஆரம்பித்தனர்.

தம்மைப்பற்றிய எழுத்துக்களை - தம்மைப்பூரணத்துவமாக வெளிப்படுத்தாத எழுத்துக்களை அவர்கள் அச்சில் கண்டார்கள்.

நெகடிவ்வங்களாக இருப்பவைகளை, போட்டோ உருவில் கொண்டு வருவது அவசியம் என்ற உணர்வு, அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது.

போட்டோ உருவில் கண்டபோது ஓவியங்களாக வரையும் துடிப்பு ஏற்பட்டது.

அவ்விதத்துடிப்புடன் சிறுகதை படைக்க வந்தவர்கள் வீரகேசரி நடாத்திய போட்டியில் பங்கேற்று பரிசும் பெற்றனர். தெளிவத்தை ஜோசப், சாரல் நாடன், எம் வாமதேவன், சி. பன்னீர் செல்வம், பரிபூரணன், ஏ. சொலமன்ராஜ், மலரன்பன், மாத்தளை வடிவேலன், மு. சிவலிங்கம்,

மல்லிகை சி. குமார், வனராஜன், அசோமட் நூரனை சண்முகநாதன், ஆர்.எஸ். மணி ராம சுப்பிரமணியம், ஏ.எஸ். வடிவேல். தமிழோ வியன், என்ற இவர்களுடன் இந்த பயணத்தில் சேர்ந்து கொண்டவர்களுக்கு ஒரு பட்டியலே தரலாம்.

மு. நித்தியானந்தன். ப. ஆப்தீன், பி. மரியதாசன். நிவேதிதா என்ற பூரணி, நயீமா பஷீர். மாத்தளை சோமு, பன்னீரன் கேகாலை கைலைநாதன், மொழிவரதன் நாவல் நகர் பி.மகாலிங்கம் என்ற பெயர்கள் இதிலடங்கும்

இன்று மலையகச் சிறுகதைகள் பற்றி பல மட்டங்களில் பேசப்படுகின்றது. ஜெர்மனியில் இன்று நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்ற நிகழ்ச்சியில் இது ஓர் அம்சமாக இடம் பெறுகிறது.

சிறுகதைத்தொகுப்புக்கள்

பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் அருமையான சிறுகதைகளை எழுதியிருக்கும் சிறுகதையாசிரியர்கள் எல்லாருமே இந்த மட்டங்களில் பேசப்படுவதில்லை.

அதற்கான சந்தர்ப்பத்தை அச்சிறுகதை ஆசிரியர்கள் - பத்திரிகைகளில் அச்சில் கொண்டு வந்த தோடு அமைந்து விட்டதால் உண்டு பண்ணாது இருந்து விட்டார்கள்.

டி. எம். பீர்முகம்மது, தெளிவத்தை ஜோசப், என். எஸ். எம். ராமையா, மாத்தளை சோமு, மாத்தளை வடிவேலன், மலரன்பன், மொழிவரதன் ஆப்தீன் என்ற ஒரு சிலரே அவர்களது சிறுகதைகள் உள்ளடங்கிய தொகுதி வெளிவந்திருப்பதால் தரம்கண்டு, பிரித்தெடுத்து, சுவைகண்டு மகிழ்வதற்கு சந்தர்ப்பத்தை உண்டுபண்ணிக் கொண்டுள்ளார்கள். இதிலும் சிறப்பாக தெளிவத்தை ஜோசப், என். எஸ். எம். ராமையா, மலரன்பன். ஆகியோர் இலங்கை சாகித்யப்பரிசீனைப் பெற்று மேலதிக தகுதியையும் தமது தொகுதியின் மூலம் பெற்றுள்ளது பெருமைக்குரிய விஷயமாகும்.

என். எஸ். எம். ராமையா மலையகச் சிறுகதைகளுக்கு உருவம் சமைத்தவர் என்று போற்றப்படுகின்றவர். வானொலி நாடகங்கள் எழுதிக் கொண்டிருந்தவர் சிறுகதைத் துறைக்கு கலாநிதி க. கைலாசபதியால் கொண்டு வரப்பட்டவர். முற்போக்கு இலக்கியம் இயக்கரீதியாக இலங்கையில் வேகத்துடன் வெளிவர ஆரம்பித்த சூழலில் இவரது கதைகள் வந்தன. "தோட்ட வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட கசப்பான அநுபவங்களையும். அதன் நினைவுகளையும் மறக்கக் கூடிய ஒரு மாற்றத்தேடிக் கொண்டிருந்த நான் பிரதேச மணம் என்ற இலக்கியதர்மத்தில் மலையகத்தின் குரல் எழும்பாதிருந்ததை உணர்ந்ததாக" கூறியுள்ளார்.

இவரைப் பற்றி கூறுகையில்

“மலையகக் கதைகளுக்கு யதார்த்த இலக்கணம் வகுத்த மூத்தமகன்” என்பார்கள், (காந்தியக்கதைகள் தொகுப்பு) இவரது சிறுகதைகள் எண்ணிக்கையில் குறைவானவைகள். அவைகளுள் பெரும்பாலானவற்றைத் தொகுத்து, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக பொருளியற் துறையில் பணியாற்றிய பதுளை மு. நித்தியானந்தன் ‘ஒரு கூடைக் கொழுந்து’ என்ற தலைப்பில் சிறுகதைத் தொகுதியாக வெளியிட்டுள்ளார் “வைகறை” வெளியிட்டின் மூலம் அவர் 1980ல் வெளியிட்ட இத் தொகுதி பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் தற்போது மறுபிரசுரம் கண்டுள்ளது.

“என். எஸ். எம். ராமையாவின் சிறுகதைகளிலே நாம் காணுகின்ற கதாபாத்திரங்கள் அன்றாடவாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் சிக்கிக் துயருறும் தனி நபர்களாவர். ஆனால் இப்பாத்திரங்கள் பெயரற்ற உதிரிகளல்லர் ஆளுமை நிசித்துப் போனவர்களும்ல்லர். வாழ்க்கையில் பிரச்சனைகளுக்குத் தங்கள் தனிப்பட்ட சொந்த ஆளுமையின் பலத்தினால் சவால் விடுகின்றனர்” என்று நித்தியானந்தன் குறிப்பிடுகின்றார்.

ராமையாவின் வெற்றி இதுதான் என்று நான் கருதுகிறேன். பரிதாபத்துக்குரிய ஏழைத் தொழிலாளிகளை ஆளுமைப் பலத்தால் சவால் விடுகின்ற பாத்திரமாக உருவாக்குவதற்கு எல்லா எழுத்தாளர்களாலும் முடிவதில்லை. மலையகத்தில் மண் தோய வாழ்ந்து வந்த ராமையா தோட்டத்தில் மூன்று ஆண்டு காலம் கணக்கப்பிள்ளையாக தொழில் பார்த்து வந்தவர் (10.3.67 சிந்தாமணி) “கணக்கப்பிள்ளையின் பார்வையில் எவ்வாறு தோட்ட வாழ்க்கை தரிசிக்கப்படுகின்றது என்பதைக் காட்டுவதாக இவரது கதைகள் அமைந்திருப்பதாக ‘ஒரு கூடைக் கொழுந்து’ மறு பிரசுரம் பற்றி எழுதுகையில் எம். வாமதேவன் குறிப்பிடுகின்றார். இப்படி ஒரு கருத்தைச் சொல்வதற்கு கணக்கப்பிள்ளையென்ற கதாபாத்திரத்தை தனது பலகதைகளில் ராமையா வெற்றிகரமாக சித்தரித்துக் காட்டியிருப்பது மட்டுமல்ல. வாமதேவன் அவர்களின் தந்தையும் ஒரு கணக்கப்பிள்ளையாக இருந்ததும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம் என்று நான் நினைக்கிறேன். என். எஸ். எம். மின் சிறுகதைகள் மலையக மண்ணின் எழுத்துக்குப்புதிய பரிணாமத்தை உண்டு பண்ணியுள்ளன.

ஒரு கூடைக் கொழுந்து லெட்சுமியும், முற்றுகையில் வரும் சரசும், நிறைவு சிறுகதையில் வரும் ரஞ்சிதமும் ‘ரணம்’ சிறுகதையில் வரும் செங்கமலமும் மலையகப் பெண்கள் மதிப்பை உயர்த்துகிற பாத்திரங்கள். ‘ரணம்’ மலையகப் பேச்சு வழக்கிழைந்த சிறுகதை.

ராமையாவின் சிறுகதைகளில் பாத்திர வார்ப்புகளின் திறமையாலும், நிகழ்ச்சி விவரணங்களாலும் மலையகத்து வாழ்க்கை

யம்சங்கள், தொழில் முறைகள், கலாசார பழக்க வழக்கங்கள் ஆகியன வருங்கால சமூக ஆய்வாளர்களுக்கு வேண்டுகிற அளவுக்கு பதிவாக உள்ளன.

இடுப்புப்படங்கு, கம்பளி, வாதுஎன்ற சொற்களுக்கு பொருள் தெரியாத நிலை இன்று உருவாகி வருகின்றது. அமெரிக்க சரித்திரம் **Our Times** என்ற தலைப்பில் நான்கு பெரிய நூல்களாக எழுதப்பட்டுள்ளது. இதை எழுதிய **Mark Sullivan** சமைப்பதற்கு உபயோகமான ஒரு கருவியை **Crane** என்று குறிப்பிடுகின்றார். இது தவறு என்று சிலர் சுட்டிக்காட்டியபோது **Longfellow** என்ற கவிஞரின் **The Hanging of the Crane** என்ற கவிதையை மேற்கோள் காட்டி தனது எழுத்துக்கு ஆதாரம் காட்டியதைபோல (Page 415) இவரது மலையக சிறுகதைகளை வருங்காலத்தில் ஆதாரம் காட்டலாம்.

இவரது ‘கோவில்’ சிறுகதை ஜெர்மன் மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது என்ற தகவல் மகிழ்ச்சியூட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. ஏழ்மையில் வாழ்ந்தவரவர். இல்லாது போனால் இன்னும் நிறைய படைத்திருப்பார்.

மலையகத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை இன்னும் விடியாத ஒன்று அது அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. எழுத்தாளர்களுக்குத் தெரிகிறது. அவர்கள் மூலம் வெளி உலகத்துக்குத் தெரிகிறது. இதை வெற்றிகரமாகச் செய்து காட்டிய இன்னொரு சிறுகதை எழுத்தாளர் தெளிவத்தை ஜோசப்.

இலங்கையில் சாகித்யப் பரிசை மலையகச் சிறுகதைத் தொகுதிக்கு முதலில் பெற்றுக் கொடுத்த பெருமை ஜோசப்புக்கு உண்டு இவரது “நாமிருக்கும் நாடு” இந்தப் பெருமையை 1979 ல் பெற்றது.

இலங்கையில் விமர்சன வட்டத்து படைப்பிலக்கியப் போக்கினையும், திசையையும் தீர்மானிக்கும் அளவுக்குச் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தபோது இந்த கட்டுக்குள் அடங்காது எழுத்தில் பிரகாசித்த சிறப்பு மலையக எழுத்தாளர்களுக்குண்டு. அதில் தனித்து மிளிர்ந்தவர் தெளிவத்தை ஜோசப். மலையகமக்களின் வாழ்க்கையை தனது கதை சொல்லும் ஆற்றலால் கலையம்சம் மிகுந்த சிறுகதைகளாக்கி கடல் கடந்த எடுகளிலும் வரச் செய்த பெருமை இவருக்குண்டு.

இன்று கடல் கடந்த நாடுகளில் இலங்கை எழுத்தாளர்கள் இங்கு எழுதமுடியாத கருத்துக்களை துணிகரமாக வெளியிட்டு வருவதை காணலாம் 27 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தமிழகத்து கலைமகளில் வெளியான இவரது மூன்று கதைகள் (அது, ஊன்றுகோல், பாவ சங்கீர்த்தனம்) மலையக எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு புதிய கௌரவத் தையும்

அங்கீகாரத்தையும் பெற்று கொடுத்தன. நாமிருக்கும் நாடே சிறுகதைத் தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ள 11 கதைகளில் 2 மாத்திரமே இலங்கை தேசிய பத்திரிகைகளில். வெளிவந்தவை ஏனையவை பல சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்து இவரது எழுத்துக்கிருந்த செல்வாக்கை கூறுகிறது. சிறுகதை ஆசிரியர்கள் நாலாசிரியர்களாக வளர்வதை சிறுகதை வடிவத்தினுள் சிறப்பாகச் சித்தரிக்க முடியாததை வெளிக் கொணர நாவல்கள் படைப்பதை (எழுத்துப் புனை கதைகளின் பேச்சு வழக்கு சி. வன்னியகுலம் பக்கம் 36) கண்டு வந்தவர்கள் தெளிவத்தை ஜோசப்பிடம் இந்த வளர்ச்சியைக் காணலாம். இன்னும் 2 தொகுதிகள் வரும் அளவுக்கு எழுதியுள்ளார்.

நூல்கள் வந்தால்தான் வாசகர் பரம்பரை உருவாகும் மலையகச் சிறுகதைகள் தமது காலத்தைப் பிரதிபலிப்பனவாக அமைந்துள்ளன என்பதை மேலும் நிரூபித்துக்காட்டியவர்கள் பலர் இருக்கின்றார்கள்.

1967 ல் எழுத ஆரம்பித்த மாத்தளை சோழ எழுத்துலகில் இரண்டாண்டு அருபவம் கிடைத்ததன் பிறகே மலையகச் சிறுகதைகளை ஒரு நோக்கோடு படைக்கத் தொடங்கியதாக கூறுகிறார் (அந்த உலகத்தில் இந்த மனிதர்கள் நாவல் சென்னை, மலையகத்தில் - சிறுகதையாசிரியராக இருந்து நாவலாசிரியராகப் பரிணமித்த பெருமை இவருக்கு முண்டு இலங்கையில் மாத்திரமன்றி தமிழகத்தில் தீபம், கணையாழி, குங்குமம் ஆகிய ஏடுகளிலும் இவரது சிறுகதைகள் வெளிவந்துள்ளன. பெருந்தோட்டங்கள் தேசிய மயமாக்கப்பட்டதன் பின்னால் உள்ள காலப்பகுதியைச் சித்தரிப்பனவாக இவரது சிறுகதைகள் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

1960 களில் சமூகப் பார்வையுடன் எழுத ஆரம்பித்த நாவல் நகர். ப.ஆப்டின் இலங்கையின் பல பகுதிகளில். அனுராதபுரம் - மட்டகளப்பு, சிலாபம், ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவர். 1987ல் வெளியான இவரது இரவின் ராகங்கள் சிறுகதைத் தொகுதியில் ஊன்றுகோல், புதுப்பட்டிக் கிராமத்திற்கு கடைசி டிக்கட் என்ற இரண்டு மலையகச் சிறுகதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன

சிறுகதை ஆசிரியர்கள் தமது தொகுதிகள் வெளிவரும் போது, எல்லாக் கதைகளையும் இணைப்பதில்லை. சில கதைகளை விலக்கி வைப்பதுண்டு. ஆனால் மறக்காமல் தனது மலையகச் சிறுகதையை உள்ளடக்கிய இன்னொருவர் செ. கணேசலிங்கன் ஆவார். 1960ல் வெளியான ‘ஒரே இனம்’ சிறுகதைத் தொகுதியில் ‘அவரது’ சாயம்’ வெளியாயிற்று. தேயிலைச் சாயத்தின் நிறம் இரத்தம் என்று அந்தக்கதையில் வரும் தங்கப்பனின் கூற்றை இன்னும் மலையகத்தின் பல படைப்புக்களில் பல உருவங்களில் காணுகின்றோம்.

தி. ஞானசேகரன் காலதரிசனம் என்ற தனது சிறுகதைத் தொகுதியில் தனது மலையகச் சிறுகதைகளை உள்ளடக்கியுள்ளார். 1960/1961 களில் மலையகச் சிறுகதைகளை நிறைய எழுதிய "நந்தி", "ஊர் நம்புமா", "பாத தரிசனம்", "ஆசையின் ஓசை" என்ற கதைகளில் மூன்றாம் மனிதனாக நின்று மக்களை மனித நேயத்தோடு அவதானித்து, அவர்களின் உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளிக்கும் கதைகளை தனது தொகுதியில் உள்ளடக்கியுள்ளார்.

மலையகத்துப் படைப்பாளிகளில் பலர் (நானுட்பட) படிப்பதைத் தொடர முடியாது போனவர்கள். மிகக்குறைந்த படிப்போடு படைப்புலகில் வெற்றி கண்ட மலையகச் சிறுகதையாசிரியர்களுண்டு. மலையகச் சிறுகதைகளின் செழிப்புக்கு அவர்களின் பங்களிப்பு கணிசமானது. மறைந்த பேராசிரியர் க. கைலாசபதி பல மட்டங்களில் புதிய அணுகு முறைகளை நமக்குத் தந்து போயிருக்கிறார்.

தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களை முறையாகப் படிக்காதவர்கள் எழுத வருகின்றபோது இலக்கியங்களிலிருந்து இரவல் அநுபவமும் போலியுணர்ச்சியும் பெற்றுக் கொள்வதில்லை. தமது சொந்த அநுபவ உணர்வையே அடிநிலையாகக் கொண்டு எழுத வேண்டியுள்ளது. இது மகிழ்ச்சிக்குரியதாகும் என்று அவர் கருத்து தெரிவித்துள்ளார். (அக்கா - சிறுகதைத் தொகுதி 1964)

தமது அநுபவங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு எழுதுகின்றபோது பலவீனம் வெளிப்படுவதற்கான இடர்ப்பாடுகள் ஏற்படுவதுண்டு. அதற்குட்படாது வெற்றிகண்ட சிறுகதை ஆசிரியராக மல்லிகை சி. குமார். விளங்குகின்றார். விகற்பம் அற்றதும் ஏமாளித்தனம் நிறைந்ததுமான சமுதாய வாழ்க்கை முறையில் ஊறிப்போன கதாபாத்திரங்களை அநுபவ அடிநிலையில் அவரது சிறுகதைகளில் காணக் கூடியதாக இருக்கின்றது.

மலையகம் கல்வி கேள்விகளில் மிகவும் பின் தங்கிய பிரதேசம் என்ற நிலைப்பாடு இன்னும் மாறவில்லை. என்றாலும், பல்கலைக்கழகப்பட்டம் பெறுமளவுக்கு படித்துள்ள எழுத்தாளர்களையும் உருவாக்கியுள்ளது. இவர்களில் சிறுகதை எழுதியவர்களில் குறிப்பிடத்தகுந்தவர்களாக, ஏ. பி. வி. கோமஸ்., எஸ். மகாலிங்கம் (மொழிவரதன்) வீரா. பாலச்சந்திரன், மாத்தளை வடிவேலன், மு. நித்தியானந்தன், பி. மரியதாஸ், எம். வாமதேவன், எஸ். திருச் செந்துரன், இர. சிவலிங்கம், எஸ். இஸ்ட் ஜெயசிங், கே. கணேச்குமார். இந்த பிரிவில் சிறுகதை எழுதும் தொகுப்பாக்கி தந்திருப்பவர் மொழிவரதன் ஒருவரே. இவரது மேகமலைகளின் ராகங்களில் மலையக வாழ்க்கை வளர்ச்சியில் சில அம்சங்களைத் தொட்டுக் காட்டும் சிறுகதைகளைக் காணக் கிடக்கின்றது.

சிறுகதை வாசித்ததும் எவ்வளவுதூரம் பாதிக்கின்றது, சிந்தனைகள் கிளறிவிடப்படுகின்றது என்பதுதான் அளவுகோல்.

நூலுருவம் பெற்றுள்ள மலையகச் சிறுகதைகள் இந்த அளவு கோலில் நம்பிக்கையூட்டுவனவாக அமைந்துள்ளது.

வாழ்க்கை அம்சத்தை ஒரு புது கோணத்தில் கண்டு விட்ட திருப்தியை வாசிப்பவர்கள் மனதில் ஏற்படுத்துகின்ற ஏராளமான மலையகச் சிறுகதைகள் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த தோடு அமைந்து விட்டன. பெரிய குறியாணை சொல்லுமா, இப்பனு அசுமத், மு. சிவலிங்கம், மரியதாஸ், மாத்தளை வடிவேலன், சாரல் நாடன், சுவாமிநாதன், பூரணி, நூரானை சண்முக நாதன், சி. பன்னீர்ச் செல்வம், ஆகியோர், படைத்தளித்த சிறுகதைகள் நூலுரு பெறுதல் அவசியம்.

வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளை ரிப்போர்ட்டே ஜ்டோக்கு மெண்டேஷன் என்ற முறையில். நிகழ்ச்சிகளாக்கி கதைபண்ணியிருப்பது குறைவு. அமெரிக்காவில் குடியேறி வாழ்பவர்களைப் பற்றிய இவ்விதச் சிறுகதைகள் நிறைய உண்டு.

மலையகத்தவர்களைப்பற்றி சொல்வதற்கு புதுமைப்பித்தனின் துன்பக்கேணி என்ற ஒன்று மாத்திரமே உண்டு.

இந்த குறையைப்பூர்த்தி செய்யுமாப் போல சமீபத்தில் "பிள்ளையார் சுழி" என்ற ஒரு அருமையான கதையைப்படைத்தளித்துள்ளார் மலரன்பன். இவரது சிறுகதைத் தொகுதி "கோடிச் சேலை" 1980ல் வெளியாகி சாகத்திய பரிசு பெற்றநூல். தேயிலைத் தோட்டங்களுடன் ரப்பர் தோட்டங்களைப்பற்றிய கதையையும் எழுதிய சிறப்பு மலரன்பனுக்குண்டு. இந்த சிறப்புக்குரியவர் மாத்தளை வடிவேலனும் ஆவார். "தோட்டக் காட்டினிலே" என்ற சிறுகதைத் தொகுதியில் மாத்தளை சோமுவுடன் இணைந்து தமது கதைகளையும் இவர்கள் இருவரும் வெளியிட்டுள்ளார்கள்.

மாத்தளை சோமுவின் சிறுகதைகள் "நமக்கென்றொரு பூமி" என்ற பெயரில் வெளியாகி உள்ளது.

மாத்தளை வடிவேலன், நூரானை சண்முகநாதன், மல்லிகைக் குமார் ஆகியோரின் ஒரு சிறுகதைத் தொகுதி இன்று வருதல் மிகவும் அவசியம்.

நூல்கள் வந்தால்தான் வாசகர் பரம்பரை உருவாகும்.

இலக்கியமும் விமர்சனமும் நமது மண்ணில் வேர் விட்டுவளர வேண்டும்.

இதுவரை வாசகர்களை நம்பிதான்

மலை நாட்டில் புத்தகங்கள் வெளிவந்துள்ளன. இலங்கை அரசாங்கத்தின் செயல்பாடுகளினால் உருவான திட்டங்களினால் தரப்படும் பலன்கள் அவைகளுக்குக் கிட்டுமாப்போலச் செய்தால் நன்றாக இருக்கும்.

மலையகத்தில் ஆரம்பத்தில் அவர்களின் அவலத்தை சோகம் ததும்ப எழுதி வந்ததிலிருந்து இன்று மாற்றம் தெரிகின்றது.

மனித மனத்தை பல பருவங்களில், பல களங்களில், பல கோணங்களில் தரிசிக்கும் வாய்ப்பை மலையகச் சிறுகதைகளில் காண்கிறோம். இது மலையகச் சிறுகதையின் உள்ளீடு வளர்ந்துள்ளதைக் காட்டுகிறது. சிறுகதையின் வளர்ச்சிக்கான வாய்ப்புக்கள் இன்று அதிகம். கிழமை ஏடுகளில் வாசிக்கத் தகுந்ததாக இருப்பது அந்த பகுதி ஒன்றுதான் என்ற நிலை உருவாகியுள்ளதால் இதற்கான தேவை அதிகம் என்று கூட சொல்லலாம். இருந்தும் இது நிறைவேற்றப்படுவதில்லை மலையகச் சிறுகதைக்குப் புதிய வரவுகளைக் காணோம். வாழ்க்கை அனுபவம், வாழ்க்கையைக் கூர்ந்து நோக்கும் ஆர்வம், கற்பனைத்திறன் இவைகளுடன் இடைவிடாத ஆர்வம்கொண்டு முயல்பவர்கள் சிறுகதை ஆசிரியர்களாக மிளிர முடியும்.

பின்னால் உள்ளடக்கம், உருவம், உத்தி என்று தெரிந்துக்கொண்டு சிறுக்க முடியும்.

மலையகச் சிறுகதைகளுக்கான கருத்தரங்குகளை மாணவர்களிடையேயும் ஆசிரியர்களிடையேயும் நடாத்தி அவர்களும் இலக்கிய விழிப்பையும் வாசிக்கும் பழக்கத்தையும் உருவாக்கிடல் வேண்டும்.

(மலையக கலை இலக்கியப் பேரவையும், இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கமும் இணைந்து நடத்திய மலையக சிறுகதைச்சிற்பி என்.எஸ்.எம். ராமையாவின் நினைவுப் பேருரையே கட்டுரையாகப் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளது)

19ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் உலக நாடுகளில் பரவலாக காலனி ஆட்சிகள்

☆☆☆☆☆

யாழ்ப்பாணத்தில்

குன்றின் குரல்

வசந்தம் புத்தக நிலையம்
405, அர்ச்சுனா வீதி
யாழ்ப்பாணம்.

வீறுநடைபோட்டு நிரைகள் வழியே ஏறி இறங்கி, கொழந்தெடுத்த பெண்கள், அருவியின் நீரென தங்கள் கண்களிலிருந்து கண்ணீரைச் சொரிகின்றனர்!!

அற்பமான காரியமாயினும், பெரிய காரியமாயினும் அதை முழு மூச்சுடன் செய்யும் குணங்கொண்ட சிங்கமாக, மலையைக்குடைந்து, பாறைகளை உருட்டி, அன்றுமுதல் பண்படுத்தி வந்த மலையகத்தவர் இன்று, கிடைத்த இடத்தில் உண்பதும், அற்ப உணவைக்கொண்டு மகிழ்தலும், நினைத்தநேரத்தில் தூங்கி எழுதலும், தலைவனிடம் விசுவாசமும் கொள்ளும் குணங்களுடைய நாய்களாக, மலையக குன்றங்களில் தலை குனிந்தவர்களாக இன்று வாழ்கின்றனர்!!

இவர்கள் வளர்த்த 'தே'செடிகளும், இவர்களின் நிலையைக்கண்டு கருகிய மொட்டுகளாக அரைக்கண் பார்வையுடன் பார்க்கின்றன.. !!

- ஹைபோரஸ்ட் ஆர். எ. டி. அர்ணன்

எங்கும் மாற்றங்கள்..... எங்கும் மங்கல்கள் எங்கும் மறைவுகள் ..... தேயிலைக்கு மூடு விழா கொண்டாடிய நாட்டிலே தேயிலைக்கு மூடுவிழா கொண்டாடும் ஆரம்ப கட்டமா ....? கட்டப்பட்ட மாக்களாக வட்டம் போட்டு, வட்டம் போட்டு வாழும் நிலை தான். திடீர் மனிதத் தோன்றல்களால், திக்கு முக்காடுகின்றார்கள் "....." ?

இவர்கள் அடிமனங்களினின்று ஊற்றெடுத்து உணர்ச்சி இலக்கியமான நாட்டுப்பாடல்கள், தெம்பாங்கு பெயருடன் வெளி வந்து இன்பம், துன்பம், வீரம், ஏக்கம், சோகம் பக்திச்சுவைகள் கொண்டு உலக இலக்கியத்துடன் இரண்டறக் கலந்து விட்டன. இன்றைய நிலையை அன்றே

கல்லடி பட்டிகிராமம் ..... கற்கள் மிக்க இடம் ..... பாறைகள் ..... இவைகள் உறிஞ்சிய வெப்பம், வெப்பத்துக்கு மேலும் வன்மையை தரும். இதனால், நொந்த உடல் வாடைக்காற்றை பெறும்போது எப்படி இருக்கும். கட்டுச்சாதம் கட்டிக் கொண்டு மலையகம் வந்து விட்டனர். மேடு தகர்கின்றன. பாறைகள் உருளுகின்றன..... இவர்கள் காலம் ஓடுகின்றது.

"....."
1983 ....??
வன்செயல் .....

மலையகமே கதிகலக்கம் காணுகின்றது? நாட்டை ஆக்கியவர்கள், காடுகளில் ..... அவர்கள் லயன்கள் தீயால் மடிகின்றன..... உடமைகள் குறையாடப்படுகின்றன. ஆடுமாடுகள் சொந்தப்பட்டியை விட்டு அந்நிய பட்டியில் அடைக்கப்படுகின்றன. பெண்களின் கற்பு துச்சமாகின்றது .....

☆☆☆

இதயவீணை தூங்கும் போது பாடமுடியுமா...?

ஸ்டோரும் கட்டியாச்சு
எஞ்சினும் பூட்டியாச்சு
இளம்வட்ட பெண்களா
இலை பொறுக்க வந்திடுங்க.

என பாடிப்பாடி பரவசப்பட்ட இவர்கள் இன்று....
ஸ்டோரும் எரிஞ்சு போச்சு
எஞ்சினெல்லாம் தீஞ்சிடுச்சு.

என ஏங்கி ஏங்கி வாடுகின்றனர்.....
ஆம்..... ஏலமல ஸ்டோரும் கபரகல ஏலம்
ஸ்டோரும் எரிஞ்சே போச்சு....

மிடுக்காக காட்சிதந்த அந்த இடங்கள் இடுகாட்டின் கோலமாக கோரமாக, சாம்பல் மேடாக காட்சிதரும்போது, இவர்கள் கண்கள் கண்ணீரைச் சிந்தாமல் இருக்குமா..? கண்ணீரால் காலம் கழிக்க பிறந்தவர்களல்லவா??

இயற்கையிலும் எத்தனை மாற்றங்கள்.....!!

இந்த செயற்கையின் செயல்கள், இயற்கையையே மாற்றும் நிலையை என்னென்பது?

படம்பிடித்து நாட்டுமக்கள் பேசும் பழகு தமிழ் சொற்களால் பாடியவர்கள் மலையகத்தவர்.

☆☆☆

தென்னாடு கண்ட சோழவளநாடு. அந்நாட்டின் ஆதனூர் என்னும் கிராமம். அங்கு வாழ் பெண்கள் நெஞ்சங்களில், "முத்துக்கள் வாங்கலாம் கண்டியிலே" எனும் ஆசையை மேவ விடுகின்றனர் தரகர்கள். நினைத்தவுடன் கடல்தாண்டும் கால கட்டம் அல்லவா? அவர்கள் மனக்கோலம் மலையகத்து கண்டியை வட்டமிடுகின்றது.

மானத்திலே மழையுமில்லை
மழைபொழிய காலமில்லை
கூடிமாடி பேசங்கடி நம்ப
கொழும்பு சீமை போய் பிழைப்போம்.

என கூடிமாடி பேசுகின்றனர். ஆதனூர் ஏரியின் அலை ஒசை இவர்கள் எண்ணத்துக்கு தடைபோடுவதாக சப்திக்கின்றது. கப்பல் ஏறுகின்றனர்.

வாடை அடிக்குதடி
வடகாற்று வீசுதடி
சென்னல் அடிக்குதடி
சேர்ந்துவந்த கப்பலிலே

காதலன் தன் காதலியை காணாமல் கதிகலங்குகிறான். ஆம் குளிக்கச் சென்ற 'அவளை' காணவில்லை..... வன் செயலல்லவா??

கண்டி கொழும்பும் கண்டேன்
கருங் குளத்து மீனும் கண்டேன்
ஒண்டி குளமும் கண்டேன் என்
ஒயிலாளை காணலையே .....

கண்டித்துரை தோட்டம் ....., கொழும்புத் தோட்டம் ....., இவைகள் நானுடியா, ஹேவாஹெட்ட இடங்களில் உள்ள ஒரே கம்பெனிக்கு சொந்தமானவை. ஒண்டியாக ஒரு குளம். இது கண்டித்துரை தோட்டத்துக்கு அண்மித்த டெஸ்போட் தோட்டத்தில் உண்டு.

அந்த ஒண்டி குளம் நாடி தேடுகின்றான்... கண்டித்துரை தோட்ட மலையெங்கும் தேடுகின்றான் ஒயிலாளைக் காணவில்லை. சிந்தனை சுழல்கின்றது. ஒயிலாளின் நெருங்கிய உறவினர் வாழும் கொழும்பு தோட்டம் நினைவில் வருகின்றது. அங்கு செல்கின்றான். காணவில்லை ....." எண்ண அலைகள், அலைபாய்ந்து ஓடும் முள்ளோயா ஆற்றுடன் கலக்கின்றன. அன்று 1924ல் வெள்ளையர் ஆத்தோர வழிகளில்

சென்று தோட்டங்களை உண்டாக்கினர். அவ்வாற்றின் கரையோர நெடுகே, கருங்கற்களால் படிகளை செதுக்கினர். அவைகளில் ஏறிஏறி தேடுகின்றான். தாராஓய ஆற்றை கடக்கும் அவசரத்தில் ஓடிக் கொண்டு உள்ள முள்ளோயா ஆறு கொண்ட அறுபதடி ஆழமான கருங்குளத்தில் மீன்கள் மித மிஞ்சியுள்ளன. மீனோடு மீனாக, இக்கயல் விழி ஓயிலாள் உறைந்துவிட்டாளோ என தேடுகின்றான். அங்கும் இல்லை ....

அவளை அவனால் காண முடியவில்லை..... எப்படி காணமுடியும்..... ?

அவளின் அழகு வன்செயல் காரர்களின் கண்களுக்கு கோரமாகவா தெரிந்திருக்கும்? அவர்கள் காம்பசிக்கு அவள் உடல் உயிர் விருந்தானது !!! அழகுக்கும் - பண த்துக்கும் - பொருளுக்கும் துவேசமில்லை அல்லவா .....!!!

சாராயக்காரா ....

சதிகெடுவா சண்டாளா
என சாடுகின்றான்.

தன் வீட்டுக்குள் நுழைய

தடமே பிரளுதடி.....

என ஏக்கத்தின் பெருமூச்சு அனலாய் கக்குகின்றது.

சாராயக்காரா ....?

இதை எமது படிக்காத எம்பெண்கள் நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் பாடினர். மதுவால் எமது சீர்மை அன்று முதல் அழிந்துள்ளது. 'வடிசாராயம்' - 'இம்டேசன்' 'கசிப்பு' என்னும் போதைவஸ்துகள் எம்மவர்க்கு நாட்டுப் புறத்து சிங்களவர் குடம் குடமாக கொண்டு வந்து கொடுத்துள்ளனர். இதனாலும்.... 'களவாடும் சிங்களவர்கள் தோட்டத்துக்குள்ளே வரக்கூடாது' எனும் சட்டத்தை வெள்ளையன் போட்டான். இதனாலேயே..... மண்டபம் கேம்ப் சென்று சிங்களவர்கள், தமிழர்களாக பெயர்பதிந்து கலகா பக்கம் வந்து வேலை செய்தனர். எம்மைப்போல் அழகு தமிழ் பேசுபவர்கள் இவர்கள். இவர்களுள் அன்று வேற்று மையை வளர்த்துக்கொள்ளாதவர் பரம்பரையும் இன்றும் உண்டு. பகைவரும் உண்டு.

அட்டை கடிக்குதடி

அழகு ரத்தம் சிந்துதடி

செல்லு கடிக்குதடி

சீரழிந்த கண்டியிலே.

என தாக்கமான மனம் தெம்பாங்கை

ஓலிக்கின்றது. உவமானம் உவமேயம் கலந்து, எம் உள்ளத்தை உருக்குகின்றது. அட்டைபோன்ற இரக்கமற்ற கொடியவர்களால் இன்று .... எத்தனை மனித உடல்களினின்று இரத்தம் ஓடுகின்றது? செல்லைப்போல இரக்கமில்லா மனிதர்களால், இரத்தம் சிந்துகின்றது? கண்டியை வட்டமிடும் மாவலியிலே இரத்தம் ஓட்டம். செம்மையான மாவலிக்கு, சிகப்பு நிறத்தை சிந்த மனித இரத்தங்கள் தந்ததே.....

மற்றொரு காட்சி .....,

பெரியங்காணியாருக்கு பிரைவேட் காரியதரிசி போன்றவர், வாயிலாக இந்தியாவில் உள்ள தன்வீட்டாருக்கு செய்தி அனுப்புகிறார். இந்தியா செல்லும் இவர் கங்காணியார் அம்மாவிடம் கடுக்கணை வைத்து, காச வாங்கி போகின்றார் கடல் தாண்டி ..... தன் மாமன் மகளை காண்ப போகும் துடிப்பு வேறு.

'கண்டி'க்கு போன மச்சான்
கடுக்கண் விற்று தின்ன மச்சான்
'கொழும்பு'க்கு போன மச்சான்
கொண்டு வந்த ரூபாயெங்கே?

பாட்டால் - தெம்பாங்கால் - நாட்டுப் பாடலால், நாட்டுமக்கள் பேசும் பழகுதமிழ் சொற்களால் கேள்வி கணை தொடுக்கும் பாங்குடையவர் எமது மங்கையர்கள். கடுக்கணைக் காணாமல் அவள் நெஞ்சம் கனக்கிறது.

கா...காசகண்டாக்க காபவுனு
சேர்த்தாங்க
அரை காச கண்பிக்க அரைபவுனு
சேர்த்தாங்க
முழுக் காச கண்டாக்க முழு பவுனு
சேர்த்தாங்க

என பெரியவர்கள், பணத்தை பவுனாக சேர்த்ததையும், பவுனை எடை போடுகின்ற கோலம் நெஞ்சையள்ளுகின்றதல்லவா? மாமன் மகன் வாழும், மாமன் மகன் செல்லும் கண்டித்துரை, கொழும்பு தோட்டத்தை பெயரெடுத்துபாட்டு பாடும் இலக்கியம் தரும் சுவையே சுவை. போன மச்சான் ஒன்றும் வாங்கிவர வில்லையே எனும் ஏக்கத்தின் பெருமூச்சு, தீர்க்கமான முடிவை எடுக்கிறது. அதுதான் ,

கண்டி கொழும்பு என்னாத

கண்டிக்கு நீ போகாத

முத்து விற்கும் கண்டியிலே

ஆள் பழக்கம் யாருமில்லை.

ஆள் பழக்கமில்லாததால், கடுக்கணை அடவுவைக்க வேண்டிய நிலை உண்டானது....!! அப்படியான நாட்டுக்கு போக வேண்டாம் என தாயன்பு கோலங்கொண்டு தடுக்கின்றாள். இருக்கும் இடத்தில் இருந்து கொண்டால் எல்லாம் செளக்கியம்... என அறிவு புகட்டி தடுக்கின்றாள்.

மற்றொரு காதல் சோடி .....

நீலக்கருங்குயிலே .....

நீயும் நானும் போகயிலே

சீலம் பிறக்குதடி

சிங்காரம் தோணுதடி

சீலம் பிறந்து சிங்காரத்தை அரவணைக்கின்றான். அமைதியான கால கட்டம். சிங்காரம் பிறக்காமல் இருக்குமா? காதலுக்கு களம் அமைக்காமல் இருக்க முடியுமா?

சிவந்த உடம்பைமட்டும் காதல் விடும்புவதில்லை, கருத்த உடம்பையும் காதல் விடும்பும். நீல நிறமும் கருமை நிறமும் கொண்டது 'குயில்' அது இளவேனில் காலமே இனிமையாகக் கூவும். அந்த இளவேனில் காலமே மலையகம் கொண்டாடும் காமன் கூத்து, விழாவாக எடுக்கும் காலமுமாகும். இரவில் நடக்கும் விழாவுக்கு, காமன் பொட்டலுக்கு வர, இளம் பெண்களுக்கு சுதந்திரம் கொடுக்கப்படும். உரிமை பிறக்கும் என்றால் காதல் பிறக்கும்ல்லவா? விழாவே காமன் விழாவா ச்சே... சீலம் பிறக்க அதை தடுப்பது முதியவர்கள் வேலை. அப்படி தடுக்க.... காதலர்.....

சாலையிலே இரண்டு மரம்

சர்க்காரு வைச்ச மரம்

ஓங்கி வளர்ந்த மரம்

உனக்கும் எனக்கும் தூக்குமரம்

என சாலையில் இரண்டு மரங்களில் தொங்குகின்றனர் காதல் எதையும் செய்யும் சக்தியுடையது என அந்தமரம் கூறுகின்றது.

மலையகத்தில் இன்று மாற்றும் கொத்தனி அமைப்பு. கொத்தனி என்பதற்கு கருத்து, (தமிழ் அகராதி) பந்தம் பிடித்தல் என்பதாகும். இனி எம்மவர் நிலை, வாழ்க்கை, நாகரீகம் யாவும் மாறும். இதை சடுதியாக ஏற்க மனம் நடுங்கும். அதனால், அன்று பாடிய பாடல் இன்று

பாலும் வேண்டாம் பழமும் வேண்டாம்

பழனிசம்பா சோறும் வேண்டாம்

ஏழெருமை தயிரும் வேண்டாம்

ஏத்திவிடு கப்பலிலே

“கதை எழுதும் கண்ணீர்!”

(குறிஞ்சி - தென்னவன்)

தேயிலைப் பசுமைப் பூத்த
செங்குத்து மலைமே டையில்
சேயிழை கரங்கள் ஆடல்
செய்திடும், வெற்றிலைச்செவ்
வாயிதழ் சிவப்பில் முத்து
மணிச்சரம் பளபளக்கும்!
வான்விழி இமைகள் பட்டாம்
பூச்சியாய் சிறக டிக்கும் !

கைவழி பார்வை யோட,
கரங்களோ தளிர்கள் ஆயும் !
மைவிழி அங்கு மிங்கும்
மருண்டிடும் இமைச்சி றைக்குள்;
பொய்வழி போகா நெஞ்சம்
பொழுதெலாம் உழைப்பை எண்ணும்.
மெய்வழி உழைப்புச் செந்நீர்
வியர்வையாய் அரும்பிப் பூக்கும்!

விண்ணரும்பும் கோடிமலர்
விகசிக்கும் நீளிரவும்
கண்ணயர்தல் இன்றி யெதிர்
காலத்தை எண்ணி யெண்ணி
பொன்னரும்பும் முகத்தினிலும்
பூவரும்பும் இதழினிலும்
கண்ணரும்பும் நீர்த்துளிகள்
கதையெழுதும் விடியும் வரை !

ஊரும் உலகமெலாம்
உவந்தருந்தும் தேனீரை,
பாரோர் இதன் சுவையில்
பரவசங்கொள் வாரிங்கோ
யாராரோ இவர் பெயரை
அடிக்கடிதான் பாவித்து
பேர்பெற்ற கதை யெல்லாம்
பெருகும் கண்ணீர்சொல்லும்!

கருத்துடன் ஒலிக்கின்றது .....??
கொத்தனியில் மாட்டுப்பண்ணை - பழத்
தோட்டம், மாவலி கரையோர நெல்வயல்,
எருமைகளில் கலப்பைபூட்டி உழுதல் என்பது
இருக்கும். இவையாவும் தேவையில்லை.
கப்பலிலே ஏற்றிவிடுமாறு அரசை கேட்பதாக
குரல் மலைமேடுகளில் எதிரொலிக்கின்றது.

அன்று 'இரும்புத்திரையில்' காணும்
வீரம் கலந்த பாடல்கள் அறம் தோய்ந்த
கருத்துகள் கரும்புச்சுவையாக ஒலிக்கின்
றன. மலையகத்தவர் தெம்பாங்கு தேன்
கலந்த பாடலில், விரக்தி பிரதிபலிக்கின்றன.

ஆத்தோரம் கொந்தர்பு
அது நெடுக வல்லாரை
வல்லாரை வெட்டியல்லோ
வலுவும் குறைஞ்சிருச்சு

வலுவும் குறைந்தாலும், மலை
மலையாய் ஏறி ஏறி

கூடைமேலே கூடை வைத்து
கொழுந்தெடுக்கும் போற பெண்ணே
கூடையை இறக்கி வைச்சு
குளிர்ந்த கதை சொல்லிப்போடி

என ஏங்கும் ஆடவர் ஏக்கம்

ஒடுகின்ற தண்ணியிலே மீன்
ஆடுதடி கோரையிலே
பாடுறேண்டி உன்மேலே
பஞ்சவர்ண கிளிப்பெண்ணே

எனும் இனிமை சந்தம் இனியும்,
மலையகத்தவர் இதயவீணையில்
ஒலிக்குமா.....? இதய வீணை தூங்கும்
போது பாடமுடியுமா?

தமிழகத்திலிருந்து
ஒரு மடல்!

'குன்றின் குரல்' இதழ் 3 அஞ்சல்வழி
வந்த சேர்ந்தது. "சமகால மலையகக் கல்வி
நிலைப்பாடு அதன் வரலாற்றுப்பின்னணியும்"
என்னும் தலைப்பில் பேராசிரியர்
சோ.சந்திரசேகரம் அவர்கள் எழுதியுள்ள
கட்டுரை எம்மை ஆழமாகச் சிந்திக்கத்
தூண்டுகிறது. கல்விக் கருத்தரங்கில்
படிக்கப்பெற்ற இக்கட்டுரையைத் திரு.
எல்.சாந்திகுமார் அவர்கள் சீரிய முறையில்
மொழி பெயர்ப்புச் செய்துள்ளார். இரண்டு

இடங்களில் கருத்துத் தடுமாற்றம் ஏற்படும்
வகையில் அச்சப் பிழைகள் அமைந்து
விட்டன. வருங்காலத்தில் அங்ஙனம் நிகழா
வண்ணம்பிழைகளைத் திருத்திட வேண்டும்.
'கையெழுத்தே தலையெழுத்தாகி' கவிதை
மிகச் சிறப்பாக உள்ளது. வேதனையை
வெளியிடும் போதும் ஒப்பீட்டு நோக்கு
உயர்ப்படைப்புக்கு வித்திடவே செய்யும்.
சு.முரளிதரன் அவர்கள் எழுதியுள்ள
"என்பது களிலா அதன் உண்மை ஆரம்பம்?"
என்ற கட்டுரை புதிய தகவல்களையும், புதிய
நெருக்கடிகளையும் சுட்டிக்காட்டுகிறது.
ஸ்ரீபாத கல்விற் கல்லூரியில் பயிலும் மலையக
மாணவர்களின் எண்ணிக்கை பெருக
வேண்டும். 50 விழுக்காடு இடம் மலையக
மாணவர்களுக்கு ஒதுக்கீடு செய்யப்பட
வேண்டும். பின்னர் படிப்படியாக அதனை 75
விழுக்காட்டிற்கு உயர்த்த வேண்டும்.
அனைத்து மனிதர்களும் அறிவு ஜீவிகளே.
கட்டுரை கிராமசியின் மத்திய தரவர்க்கச்
சிந்தனைப் போக்குள் பற்றிய கணிப்பாகும்.
இது இன்னும் விரித்துக் கூறப்பட வேண்டும்.
குன்றின் குரல் கல்வி மலர் வெளியிட்டது
போல அடுத்து மருத்துவ மலர் ஒன்று
வெளியிட வேண்டும். தோட்டப்பிர
தேசங்கட்கான கூட்டுச் செயலகம்
மலையகத்தில் மருத்துவ-சுகாதார நிலைகள்
பற்றிக் கருத்தரங்கு ஒன்று நடத்த வேண்டும்.

தொடரட்டும் உங்கள் பணி

செ.போத்தி ரெட்டி,
அமெரிக்கன் கல்லூரி, மதுரை.

எழுத்துப் பயிற்சி அரங்கு

கல்வி, கலை, இலக்கியத்துறைகளில்
மலையகம் மிகவும் பின் தங்கி இருப்பது
போல, எழுத்துத் துறையிலும் இதே நிலை
தான். இதனை மாற்றி அமைக்க 'குன்றின்
குரல்' சஞ்சிகை ஒரு புதிய திட்டத்தை
செயற்படுத்த எண்ணியுள்ளது. இதனை
மலையகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலும்
நடாத்த திட்டமிட்டுள்ளது. எழுத்துத்
துறையில் அக்கறை காட்டும் உயர்வகுப்பு
மாணவ, மாணவிகளும் எழுத்துப் பயிற்சி
அரங்கில் பங்கு பெறலாம். இந்த பயிற்சி
நெறியில் பங்குபற்ற விரும்புகிறவர்கள்
"எழுத்துப்பயிற்சி அரங்கு ஆசிரியர்,
குன்றின் குரல், 30, புல்பதான மாவத்தை,
கண்டி." என்ற முகவரிக்கு தொடர்பு
கொள்ளவும்.

தமிழகத்தில் மலையக
நாவல்கள் பாட நூல்களாயின

மலையக நாவல்களான சி. வி. யின்
'இனி படமாட்டேன்', தி.
ஞானசேகரனின் 'குருதி மலை'
ஆகிய இரு நாவல்களும் மதுரை
அமெரிக்கன் கல்லூரியில் எம். ஏ.
அயல் மொழிக்கு பாட நூலாக
உள்ளது.

வெறுஷ் சோஷ்

- மலரன்பன் -

பேர் போட்ட கையோடு காட்டுத் தொங்கல் மலைக்குப் புறப்பட்டால் தான் 'மசமசன்னு' இருட்டிக் கொண்டு வருவதற்குள் ஒரு கட்டு குழை வெட்டிக் கொண்டு திரும்பலாம்.

வெள்ளி முளைக்க முன்னர் படுக்கையை விட்டு எழும்பி கட்டிய குழை, இலைகளை சாப்பிட்டும் உதிர்த்தும் கம்புகளை தோலுரித்தும் முடித்த ஆடுகள் 'சிவனேன்னு' நின்று கொண்டிருக்கும் பசியுடன்.

றோட்டுக்கடை பண்டா முதலாளியிடம் பங்குக்கு கொண்டு வந்த ஒஸ்ட்ரேலியன் சாதி உருப்படி. ஆறு மாதத்தில் ரெட்டைக் குட்டி போட்டது. ஆளுக்கொன்று பங்கு.

இந்த ஒரு கிழமையாய் அந்தியந்திக்கு நல்ல மழை. தேயிலைக்கூடாகச் செல்லும் குறுக்குப் பாதை, வெள்ளம் அரித்து பள்ளமாகிக் கிடக்கின்றது. துருத்திக் கொண்டிருக்கும் கற்கள் பாதங்களை முள்ளாய் குத்துகின்றன. கந்தசாமி வேகமாக நடக்கின்றான் காட்டுக்கு.

தோட்டத்தையும் கிராமத்தையும் பிரிக்கும் சின்னக் காடு. கொம்பெனி காலத்தில் நிழல் தரும் விருட்சங்களுடன் வெள்ளைக்காரன் 'ரிசவ்' செய்து வைத்திருந்தது. தோட்டம் கைமாறிய சூட்டோடு மரங்கள் மாயமாக மறைய சிறுசிறு மரங்களும் செடிகளும் வளர்ந்து புதர் மண்டிக் கிடக்கின்றது.

மானாவாரியாக வளர்ந்து வளைந்து கிடக்கும் கிளேரியா மரக் கிளைகளில், கொத்து கொத்தாக வெளிர் ஊதா நிறத்தில் பூக்கள் காற்றில் படபடக்கின்றன. சும்பல் சும்பலாக வண்ணாத்திப் பூச்சிகள் உட்காந்திருப்பது போல.

மரத்திலேறி அவசர அவசரமாக குழை வெட்டி முடித்தவன். மரக்கிளையில் நின்றவாறு விரல்களிரண்டினால் நாக்கை மடித்து விசிலடிக்கின்றான். நாலைந்து முறை இவன் ஒலியெழுப்பிய பின்னர் பதில் ஊ

சத்தம் கேட்கின்றது.

'லூஸ்முனியாண்டி காட்டுலதான் நிக்கிரான் இன்னம் வீட்டுக்குப் போகல்ல'

மரத்திலிருந்து இறங்கி குழைகளை கட்டாக அடுக்கிக் கொண்டிருக்கும் போது சாசரவென சத்தம் கேட்டு திரும்பிப் பார்க்கின்றான்.

லூஸ்முனியாண்டி குட்டிச்சாக்கு தோளில் தொங்க பம்மி பம்மி வந்து கொண்டிருக்கிறான். பின்னால் செல்லையா கங்காணியின் கடைசிப்பயல் சின்னவன் கடைவாயில் எச்சில் வடிய வெற்றிலை மென்றபடி.

ஒரு கவிச்சி மணம் பரவுகின்றது. குட்டிச்சாக்கிலிருந்து வருவதாக இருக்கலாம். வயிற்றைப் பிரட்டுகின்றது.

"என்னா வாசியா"

"உடம்பு ஒன்னு அம்புட்டுச்சி. நாலஞ்சிறாத்தல் இருக்கும்." குட்டிச்சாக்கை விரித்து காட்டுகிறான். நாக்கு வெளியே தெரிய சுருண்டு கிடக்கின்றது செத்த உடம்பு.

"பீடி ஒன்னு தா வாயெல்லாம் மச மசக்கிது"

சட்டைப் பையைத் துளாவிப் பார்த்த கந்தசாமி சொல்கிறான்,

"ஒரு பீடி தான் இருக்கு"

"பத்தவை ஆளுக்கு ரெண்டு டம் அடிப்பம்"

தீப்பெட்டி பதத்துப் போயிருக்கின்றது. உள்ளங்கையில் தேய்த்து குடாக்கு கின்றான்.

"இன்னைக்கி சம்பளமா?"

"இல்ல!"

"என்னா இன்னைக்கும் சம்பளம் போடலியா?"

கந்தசாமியின் வாயில் புகையும் பீடியில் தான் முழுக்கவனமும்.

"தேதி பதினெட்டு ஆயிரிச்சி. முதலாளிப் பயல இன்னும் இந்த பக்கம் கூட காணல்ல."

"எல்லாம் நம்ப ஆளுக குடுக்கிற எளக்காரம். பத்தாம் தேதி சம்பளம் போடனுமின்னு சட்டம். இவன் இருவது இருவது தஞ்சின்னு இழுத்தடிக்கிறான். முழு பீடியையும் நீயே குடிச்சிருவ போல இருக்கே. ரேபல் வரைக்கும் இழுத்திட்ட தா இப்புடி"

வாய் வைத்த பகுதியைக் கிள்ளி வீசிவிட்டு, பெருவிரல், ஆள்காட்டிவிரல் நுனிகளுக்கிடையில் பீடித்துண்டைப் பிடித்து உதடுகளில் பொருத்தி கன்னங்கள் குழிவிழ புகையை உள்ளே இழுக்கின்றான்.

"என்னக்கி இந்த தோட்டத்தில ஹம்பது ஏக்கர் காணிய துண்டா பிரிச்சி ரெண்டு லயத்து ஆளுகளையும் சேத்து புது முதலாளிக்கு பாரம் குடுத்தாங்களோ, அன்னைக்கே புடிச்சிச்சி நம்ம ரெண்டு லயத்து ஆளுகளுக்கும் சனியன்" குழையை

மாத்தளை இலக்கியவட்டத்தில் குறிப்பிடத்தக்க எழுத்தாளர்களில் ஒருவராகத் திகழும். 'மலரன்பன்' சிறுகதை, குறுநாவல் போட்டிகள் பலவற்றில் பரிசு பெற்றவராவார். 'கோடிச் சேலை' சிறுகதைத் தொகுதிக்கு சாகித்திய மண்டலம் பரிசு பெற்ற 'மலரன்பனின்' பேனாவில் தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மட்டுமல்ல. இறப்பர் தோட்ட மக்களின் அவல வாழ்வும் உயிரோவியமாகியுள்ளது.

பொறுக்கி எடுத்தபடி சொல்கிறான் கந்தசாமி.

“மல வார மாதிரி இருக்கு. நீ கொளைய கட்டிக்கிட்டு வா. நாங்க போறம்.”

இளந்தூறலாக மழை ஆரம்பி க்கின்றது. குட்டிச் சாக்கை தலையில் வைத்துக் கொண்டு நடக்கின்றான் லூஸ் முனியாண்டி, சின்னவன் பின் தொடர.

முனியாண்டிக்கு சின்ன வயசிலேயே கொஞ்சம் மந்த புத்தி மாடு மாதிரி வேலை செய்வான். தோட்டத்து வேலை செய்வது போக, நாலுமணிக்குப்பிறகு ஆரோன்சிங்ஹ முதலாளியின் கடைக்கு காவடி கட்டிக் கொண்டு தண்ணீர் தூக்குவான். தினமும் கடைக்கு இரண்டு பெரல் நிரப்ப வேண்டும். மாதத்துக்கு இவ்வளவு என்று பொருத்தம். ஒரு நாளைக்கு ஐந்து பீடியுடன் இரண்டு பிலேன் டி இனாம். மிஞ்சிப் போகின்ற நாட்களில் இரவில் வடை தோசைகளும் கிடைப்ப துண்டு.

லூஸ் முனியாண்டி கந்தசாமியின் மனைவியின் தம்பி, தகப்பன் இல்லை. தாய்க்காரியும் இவர்களோடு தான். அடுத்தடுத்து காம்ப்ரா.

உலக நடப்போடு அதிகம் ஒட்டாமல் கிறுக்காகவே காலத்தை ஒட்டினான் போலும். வயசு நாற்பத்தைந்துக்கு மேலாகியும் முப்பது முப்பத்திரண்டை தாண்டாத தோற்றம். எந்த நேரமும் வாய் ஏதாவது ஒரு பாட்டை முணுமுணுத்துக் கொண்டிருக்கும்.

“வேலசெய்யிற நேரம் என்னா பாட்டு?” கணக்கப்பிள்ளை மலையில் வைத்து சத்தம் போட்டார்.

“நான் பாட்டுப்படிக்கிறேனோ ஆட்டம் ஆடுறேனோ..... ஒங்கவுட்டு வேலைய ரூட்டியா செய்து குடுத்தா சரிதானே. கணக்க முடிச்சி குடுத்தா பேர் போடுங்க.”

தலை நிமிராமலேயே சொல்வான். வேலை நடந்து கொண்டிருக்கும். எப்படியும் மற்ற ஆட்களை விட ஒரு பத்தடி முன்னால் தான் அவனது நிரை போய்க் கொண்டிருக்கும். ஐயாவுக்குப் பதில் சொன்ன தோடேயே பாட்டுத் தொடரும்.

“புதுப் பெண்ணின் மனசத் தொட்டுப் போறவரே ஒங்க எண்ணத்த சொல்லிவிட்டு போங்க..... டிங்..... டிங் டிங் டிங்..... டிங் டிங்.....”

பாட்டுக்குரிய இசை டிங் டிங் ஜில் ஜில் என்றோ லலலாவாகவோ பொருத்தமாக ஹம்மிங் செய்யப்படும்.

மெலிதாக சிரித்தப்படி நகர்ந்து விடுவார் கணக்கப்பிள்ளை.

மப்பும் மந்தாரமுமாக விருந்த ஒரு காலைப்பொழுது. நல்ல முழுக்காற்சட்டையும் சேரட்டுமணிந்த பிரட்டுக் களத்தில் வந்து நிற்கின்றான் லூஸ் முனியாண்டி.

மழை வருமா வராதா என்று யோசித்த படி பிரட்டுக் களத்துக்கு முன்னாலுள்ள குவாட்டசிலிருந்து அப்போது தான் படியிறங்கிக் கொண்டிருக்கிறார் கணக்கப்பிள்ளை.

வெள்ளைக்கார துரை பாணியில் வளைந்த தடியொன்றை ஊன்றி வலது தொடையை தடியில் வைத்துக்கொண்டு இடது கையை இடுப்பில் வைத்து நெளித்து மிடுக்காக நின்றபடி பீடி புகைத்துக் கொண்டிருந்த முனியாண்டி.

“பிலாடியன் பூல் என்னா மேன் எத்தன மணிக்கு பெறட்டுக்கு வாரது. இன் னக்கி வேல இல்லே. எல்லாம் ஓடிப்போ!”

சத்தம் போட்டபடி இடது மணிக்கட்டில் கட்டியிருந்த துணிப்பட்டியில் மணிபார்த்தவாறு ஆலமரத்து சந்திப் பக்கம் நடக்கின்றான்.

ஐயாவுக்கு மட்டுமல்ல. எல்லோருக்கும் அதிர்ச்சிதான். அனுதாபத்துடன் பேசிக் கொள்கிறார்கள், ‘பைத்தியம் முத்திரிச்சி!’

“பெரிய கெலாக்கரையாவுட்டு உடுப்புகள இஸ்திரி போட்டு திண்ணை மேசையில் வச்சிருந்தேன். வீட்டுக்குள்ள போயிட்டு வாரதுக்குள்ள உடுப்புகள காணாமே” டோபி சின்னையா வாய் உளறிய படி ஓடுகிறான் பிரட்டுக்களத்தைக் கடந்து.

ஒரு மாதம் வேலைக்குப் போகாமல் ஊர் சுற்றுவான். ஆட்டமும் பாட்டுமாக நாட்கள் கழியும். அப்புறம் எல்லாம் சரியாகி ஓர் அதிகாலையில் பிரட்டில் நிற்பான் வேலைக்கு ஆயுதங்களுடன்.

வானமே தெரியாமல் மாசி மூட்டம் மறைத்துக் கொண்டிருந்த ஒரு முற்பகல் நேரம். பஞ்சப் பொதிகளுக்குப் பின்னால் பிள்ளை மடுவத்து சிறிகளின் மஞ்சியைப் போல சோகைப்பிடித்த சூரியன். கவ்வாத்து மலையில் கொழுந்தாள் அரும்பு பிடுங்கிக் கொண்டு முன்னால் செல்ல, பின்னால்

கவ்வாத்துக்காரர்கள்.

மட்டக் கொழுந்து மலையில் ‘மாரடித்துவிட்டு’ வேர்க்க விறுவிறுக்க வந்து கொண்டிருக்கின்றார் ஐயா. ஒரு கிழமையாக ஸ்டோரில் முத்தல் இலை கரைச்சல். கடித்துக்கு மேல் கடிதம் பெரிய துரையிடமிருந்து. வள் வள் ளென்று பாயும் சின்னதுரை. சஞ்சலத்துடன் வருகின்றார் கவ்வாத்து மலைக்கு ஐயா.

பொட்டு வைத்தாற் போல வெட்ட வேண்டிய ரோட்டோர மரங்கள். நாலைந்து வாதுகளில் இழுத்த வெட்டு பதறிப்போய் நிமிர்ந்துபார்க்கின்றார். லூஸ் முனியாண்டி நிறை பாட்டோடு வெட்டிக் கொண்டிருக்கிறான்.

“இந்த நெற ஆள் பணிய வா!” கத்துக்கிறார் ஐயா. நிமிர்ந்து கூட பார்க்கவில்லை முனியாண்டி.

“இந்த நெற ஆள் வரச் சொல்லட்டும் கங்காணி”

“யப்பா முனியாண்டி பணிய வா” கங்காணி இரண்டு முறை கத்தியும் கூட திரும்பிப் பார்க்காமல் வெட்டிக் கொண்டிருக்கிறான். ஐயா கங்காணியை முறைக்க,

“ஏய் முனியாண்டி வெட்டுறத நிப்பாட்டிட்டு பணிய வா” கங்காணிக்கு கேந்தி வந்து விட்டது.

மெல்ல வருகின்றான் முனியாண்டி

“ஒனக்கு காது கேக்கலியா. எத்தன தரம் கூப்பிடுறது.”

“வெட்டுன மரத்த கையோட முடிச்சிட்டு வாரேங்க” முனியாண்டி பதில் சொன்ன விதமும் கத்தியை வைத்துக் கொண்டு நின்ற தோரணையும் ஐயாவுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

“நீமிச்சம் ராங்கிக்காரன். டிசிப்பினின் தெரியாது. இதென்னா இழுத்த வெட்டு வெட்டியிருக்கே. ஒனக்கு கண்பொட்டயா.”

“குத்தம் இருந்தா சொல்லுங்க. திருத்திதான். காது செவுடா கண்பொட்டையா இருந்தா நீங்க சோறு குடுப்பீங்களா?”

“வாய மூடு. ஒனக்கு பேசத் தெரியல.” கொழுந்தெடுத்துக் கொண்டிருந்த பெண்கள் வேடிக்கைப் பார்க்கின்றனர்.

“செத்தன்னக்கி தான் வாய மூடுவேன்”

“ஓங்க அப்பன் உட்டு தோட்டமின்னு நெனச்சியா. ஒன் பைத்தியத்த கொண்டு போய் லயத்தில காட்டு. ஒனக்கு இன்னக்கி பேர் இல்ல. வேலயும் இல்ல. லயத்துக்குப் போ.”

கொழுந்துக் காட்டில் சின்னத் துரையிடம் வாங்கியதை இங்கே திருப்பிக் கொடுக்கின்றார்.

விழியை உருட்டி கணக்கப் பிள்ளையை முறைத்துப் பார்க்கின்றான். முகம் சிவக்கிறது. மூக்கு விரிந்து மெல்ல துடிக்கின்றது. நடுக்கம் மெல்ல மெல்ல கூடி சாமியாடுகின்றது. உடம்பு, காது கிழியும் படியாக ஓசையெழுப்பி ஊ சத்தம் வைத்தவாறு ஓடத்தொடங்கினான்.

ஒரு கணம் தூக்கி வாரிப் போடுகின்றது ஐயாவுக்கு. ரோமங்கள் குத்திட்டு நிற்க உடல் சிலிர்த்து. ‘ஓங்கிய கத்தியோடு பாய்ந்திருந்தால் என்னவாகி இருக்கும்!’

சின்ன பங்களா முடக்கில் கவ்வாத்து சாமிகோயில். நான்கு மரக்கால்களுக்கு மேலே ஒரு தகரக்கூரை. பத்துக்குப் பத்து அடி என விஸ்தீரணம். சுவர்களோ மறைப்போ கிடையாது.

ஒரு மூலையில் இரண்டடி உயரத்துக்குப் போடப்பட்ட மண்திட்டில் முக்கோண வடிவில் செதுக்கி நடத்தப்பட்ட கல். சாமி விபூதி பூசி மூன்று விரல் கோடுகள் பதித்துள்ள சந்தனத்துக்கு மத்தியில் குங்குமப் பொட்டு. ஸ்காட் போல கட்டப்பட்ட சாயம் போன மஞ்சள் நிறப்பட்டுத்துணி.

அன்று மாலையில் ஆட்கள் வேலை விட்டு வரும் போது குறுக்குப் பாதையில் கவ்வாத்துசாமி நடப்பட்டிருந்தார்.

“சாமி சரியா இருந்தா கணக்கன்பேர் இல்லன்னு மலய உட்டு வெறட்டுவானா?” ஆலமரத்து சந்தியில் உட்கார்ந்துகொண்டு வீட்டுக்கு வர மறுத்த லுாஸை கையைப்பிடித்து இழுத்து வந்தான் கந்தசாமி.

இதெல்லாம் தோட்டம் பிரிபடாம லிருந்த நாட்களில் நடந்த கதைகள்.

இரவு சாப்பாட்டுக்கு என்ன செய்வது கடைக்காரனுக்கு எத்தனை நாளைக்கு தவணை சொல்வது. பழைய கடனைக் கொடுக்காமல் கடைக்கு வரவேண்டாம் என்று விரட்டி விட்டான் கடைக்காரன் நேற்று.

தலையிலுள்ள குழைக்கட்டைப்

போலவே மனதிலும் பாரம்.

கொம்பெளி காலத்திலும் அசாங்கம் பொறுப்பேற்ற பின்னரும் சரி நானூறு ஏக்கருடன் ஸ்டோருமாக தாயில்லாப் பிள்ளை பிழைத்த தோட்டம் தான்.

இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னர் தான் பணிய டிவிசன் இரண்டு லயத்து ஆட்களுக்கு மட்டும் சனியன் பிடித்தது.

தோட்டங்களை தேசிய மயமாக்கிய கெடுபிடியில் சட்டப்படி கொடுக்க வேண்டிய ஐம்பது ஏக்கரைக்கூட கொடுக்காமல் முதலாளி ஒருவரின் முன்னூறு ஏக்கர் தென்னந் தோட்டத்தையும் சவீகரித்து விட்டார்களாம். அதற்கு ஈடாக இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னர் இந்த தோட்டத்தில் ஐம்பது ஏக்கர் பிரித்துக் கொடுக்கப்பட்டது. இரண்டு லயங்களையும் ஆட்களையும் சேர்த்து.

தென்னந் தோட்ட முதலாளிக் கு தேயிலை நெளிவு சுழிவு பிடிபடவில்லை. இரண்டு மாதங்களுக்கு ஒரு முறை தேங்காய் பிடுங்கி காசாக்கியே அனுபவம்.

மூன்று மாதங்கள் காமாகோமா வென்று வேலை ஓடியது. கொழுந்து விலையும் சிலாக்கியமாக இல்லை.

கொழுந்தெடுக்கும் நாட்களில் மட்டுமே வேலை. கிழமைக்கு மூன்று அல்லது நான்கு நாள். மாதம் முடிந்து இருபதாம் தேதி கூட சம்பளம் கிடைக்காது. சுற்றிவர அரச தோட்டங்கள் வேலை பெறும் வாய்ப்பு இல்லை. கிராமங்கள் இருந்தாலாவது ‘அத்தக்கூலி’ வேலையாவது கிடைக்கும். புல்லும் கொடியும் மண்டி காடாகிக் கிடக்கின்றது தேயிலை.

தொழிற்சங்க பிரதிநிதி உதவித் தொழில் கமிசனர் முன்னிலைகளில் எத்தனை பேச்சுவார்த்தைகள். எல்லாமே வியர்த்தம் கல்லுளி மங்கன் முதலாளி.

“தேயிலைக் கொழுந்து விலை இல்லை மூனுநாட்களுக்கு மேல் வேலை கொடுக்க முடியாது” உறுதியாக சொல்லிவிட்டான்.

“சம்பளத்த கூட பத்தாம் தேதி குடுக்க மாட்டேங்கிறீங்களே, நாங்க எப்படி சாப்பிடுறது. இப்படி செய்தீங்கன்னா எங்களுக்கு வேலைக்கு வர முடியாமலிருக்கும்”

“நீங்க எல்லாம் வேலைக்கு வராட்டி எனக்கு ரொம்ப சந்தோசம். தோட்டம்

காடாப் போனாபரவாயில்ல. கொழுந்து எடுத்து பிராயோசனம் இல்ல”

வேலைக்கு வரமாட்டோமென்று இவனிடம் பயம் காட்டுவதில் அர்த்தமில்லை.

போக்குவரத்து வசதியுள்ள காணி. திரும்பிய பக்க மெல்லாம் தண்ணீர். தோட்டத்தை ஏக்கர் கணக்கிலோ ‘பேச்சர்ஸ்’ கணக்கிலோவிற்பது தான் முதலாளியின் திட்டம். முதலில் ஆட்களை லயத்திலிருந்து கடத்த வேண்டும். பட்டினிப்போட்டால் தானாக கழன்றுவிட மாட்டார்கள்!

தொழில் திணைக்கள பேச்சுவார்த்தைக்குத் தான் இன்றும் தலைவர் போயிருக்கின்றார்.

ஆடுகளுக்கு குழைகட்டி விட்டு வீட்டுக்கு வந்தவனிடம் மனைவி சொல்கிறாள்.

“தலைவரப்பா வரச்சொன்னிச்சி. தேத்தண்ணி குடிச்சிட்டு போயிட்டு வாங்க.” “தேத்தண்ணிக்கு தூளு சீனி ஏது?”

“பாண், சீனி, தூளு எல்லாம் அண்ணன் கொண்டு வந்திச்சி....” மனைவி சொல்லவும் இவன் நினைத்துக் கொள்கின்றான். பானாய் ....சீனியாய்.... தேயிலைத்தூளாய்... அவதார மெடுத்து வந்திருக்கின்றது செத்த உடம்பு.

துண்டுகளாக பாணை வெட்டிக் கொண்டிருக்கிறாள் மனைவி. சீனிப்போட்ட கருகிய துண்டுகளை பொறுக்கித் தின்கின்றான் மகன் குமார். இவனுக்கும் நல்ல பசி. காலையில் கொஞ்சம் கஞ்சி குடித்தது.

வெளியே வந்து பார்க்கின்றான். எங்கும் மை இருட்டு. நட்சத்திரங்களற்ற வானம். பரிகாரம் தோன்றாத அந்தகாரமாய் கவ்விப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் மனம். உய்யென்ற இரைச்சலுடன் காற்று. எலும்பை ஊடுருவி பற்கள் கிரிகிடுக்கும் குளிர். இன்றைக்கும் மழைவரும் நேற்றைவிட பெரிதாய் பின்னிரவில்.

நிலாக்காயும் இரவுகளில் கும்பலாக லைசன் கல் முற்றத்தில் குழந்தைகளோடு குழுமி கதை சொல்லும் பாட்டிகள் காமன் பொட்டலிலே சிலம்படி பழகும் இளைஞர்கள், அம்மன் கோயில் முற்றத்தில் கும்மியடிக்கும் இளம் பெண்கள். ஆர்மோனிய வாசிப்போடு நாடகம் பயிற்றுவிக்கும் கங்காணியின் “காயாத கானகத்தே நின்றுலா வும்

நற்காரிகையே....." பாட்டொலி பழைய நினைவுகள் கூட இனி பொய்தானா? அந்த நாட்கள் இனியும் வருமா?

கொள்ளிக்கட்டையை விசிறியபடி தலைவர் வீட்டுக்கு நடக்கின்றான்.

குப்பி லாம்பு வெளிச்சத்தில் தலைவர் வீட்டுத் திண்ணையில் பத்துப் பன்னிரண்டு பேர் வரை குழமியிருக்கின்றனர்.

ஆழ்ந்த யோசனையிலிருந்த தலைவரின் முகத்திலும் மலர்ச்சியில்லை. குழமியிருந்தவர்களைப் போலவே.

பளபளவென்று துலக்கப்பட்ட ஒரு செம்பில் ஆவி பறக்கும் தேனீரையும் நாலைந்து கோப்பைகளையும் கொண்டு வந்து வைத்த தலைவரின் மனைவி சொல்கிறாள்.

"வெறும் சாயம் தான்..... மம்ம்..... இப்படியும் போயிருச்சி நம்ம பொளப்பு....."

"மொதலாளிஷ்டு சொந்தக்காரங்க யாரோசெத்துப் போயிட்டாங்களாம். அது நால நாளைக்கி பேச்சு வார்த்தைக்கு வாரேன்னு தந்தியடிச்சிட்டான்..... கொமிசன ருக்கும் சரியான கோவம். சரி நாளைக்கிவாங்க பாப்போன்னுட்டாரு....."

பேச்சை நிறுத்தி எழும்பி வெற்றிலை எச்சியை துப்பிவிட்டு வருகிறார் தலைவர்.

"தேத்தண்ணி குடிங்க....."

"சூடா இருக்கு..... ஆறட்டும்....."

"ஜில்லா பிரதிநிதி என்னா சொல்றாரு."

"பயப்படாதீங்க வென்றெடுத்து தாரோ மின்னு சொல்றாரு."

"தலைவர்பா ஒங்க பேச்சி தலைக்கு மேல. நான் சொல்றேன்னு கோவிக்காதீங்க. பேச்சு வார்த்தை முடியறதுக்குள்ள நாம பட்டினியாலேயே செத்துப் போயிருவோம் போல இருக்கு. இப்ப ரெண்டு நாளா என் புள்ளைக எல்லாம் வம்பட்டினி" செல்ல முத்துவின் குரல் கரகரகின்றது.

"எனக்குத் தெரியாதா செல்லமுத்து. இந்த ரெண்டு வருசமா நாம படுற பாடு. நாளையோட இதுக்கு ஒரு முடிவு கட்டினும்."

"நாளைக்கு நாங்களும் வாரோம். ரெண்டுல ஒன்னு முடிவு எடுக்கணும்." நாலைந்து குரல்கள் ஒலிக்கின்றன.

"நானும் நாளைக்கு வாரேன்" என்று சொன்ன கந்தசாமியைத் தொடர்ந்து

"நானும் நாளைக்கு வாரேன்" என்ற லூஸ்முனியாண்டி

"ஆளை ஆளைபார் க்கிறார். ஆளைஆளை பார்க்கிறார். ஆட்டத்தைப் பார்த்திடாமல்... ஆளை ஆளை...." இருளில் பாடிக்கொண்டே செல்கிறான்.

○

விடியற்காலை ஆறு மணிக்கு எட்டு வயது மகளையும் ஆறு வயது மகளையும் கூட்டிக் கொண்டு கால் நடையாகவே புறப்பட்ட கந்தசாமி கோவில் வந்து சேரும்போது. பகல் பத்து மணியாகிவிட்டது. இரண்டு மணிக்கு தொழில் கந்தோர் போக வேண்டும்.

கோயிலின் உள்ளேயும் முற்றத்திலும் ஏராளமான திருவிழா கூட்டம்.

கல்யாண மண்டபத்துக்கு வெளியே பாணா வடிவில் நெரிபட்டுக் கொண்டிருந்த அன்னதான கியூவில் போய் ஒட்டிக் கொண்டான்.

தலை பொசுங்கும் உச்சி வெய்யிலின் உக்கிரம். பொடி மணல் பாதங்களை வறுத்தெடுத்தது. உடலெங்கும் வியர்வை வழிய தேகம் அரிப்பெடுத்தது.

மகள் ராசாத்தியின் எண்ணெய் காணாத தலை மயிரை சீவி இரண்டு சடைகள் பின்ன விட்டிருந்தாள் தாய். காதுகளுக்கு அருகே மெலிந்த குச்சிபோல நிமிர்ந்து நிற்கின்றது பின்னல். அரைப்பாவாடையாக வோ முழுப்பாவாடையாகவோ இல்லாமல் முழங்காலுக்குக் கீழே முக்கால் பாவாடை. பெரிய பெரிய பூப் போட்ட துணி. சுருட்டி வைத்திருந்திருக்க வேண்டும். முடிந்து போன பொங்கலுக்கு வாங்கியதாக இருக்கலாம். பாவாடைக்கு முற்றிலும் பொருத்தமில்லாத சாயம் போன ரவிக்கை.

கலையான முகம். மெலிந்த முகத்தில் ஒளி படைத்த கண்கள்.

காற்சட்டையின் தேவையை நிராகரிக்கும் நீண்ட கமுசுடன அககாவின பக்கத்தில் தம்பி குமார்.

மண்டபத்தினுள் முதல் பந்தி முடிந்து இரண்டாவது பந்தி நடந்து கொண்டிருந்தது. இவர்களுக்கு பின்னாலும் நிறைய பேர் வந்து சேர கியூ வளர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது.

கோபுர வாசலிலும் இன்னொரு கியூ பூஜைப் பொருட்களுடன் அபிஷேகம் செய்ய.

சாரியில் எத்தனை நிறங்கள், வகைகள் அத்தனையும் கோவிலின் உள்ளேயும் கோபுர வாசலுக்கு வெளியே முற்றத்திலும் நடமாடுகின்றன தலை நிறையப் பூக்களை சூடிக் கொண்டு.

ஒலிபெருக்கியில் முடிச்ச மாறிகள் பற்றிய எச்சரிக்கையை விடுத்ததுக் கொண்டு இருந்த அறிவிப்பாளர்களுக்கு பேச்சு உபயம் தருவதற்காகவே தொடர்ச்சியாகப் பல பிள்ளைகள் காணாமல் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

தோளில் கிடந்த துண்டால் முகத்தை துடைத்துக் கொண்ட கந்தசாமி மகளினதும், மகனினதும் வழிந்தோடும் வியர்வையை துடைத்து விட்டான். உஷ்ணம் தாளாமல் வாயால் உஸ் உஸ் என்று ஊதிக் கொண்டிருக்கின்றான் குமார்.

அழுக்கேறிய கந்தல் அணிந்திருந்த ஒரு நடுத்தர வயது ஆணும் ஒரு சிறுவனும் மண்டப வாயிலில் அருகில் சென்று கியூவில் நுழையப் பார்க்க பின்புறம் சத்தம் வருகின்றது.

"யோவ் பின்னுக்குப் போய் ஒழுங்கா போலின்ல வா. நடுவில் நொடிய வந்திட்டாரு."

"புள்ளக்கி சரியான பசி அது தான்"

"இவருக்கு மட்டும் தான் பசி. நாங்கல்லாம் வெலயாடுறதுக்கு நிற்கிறம்"

"அவன் அவன் வயிறு தான் முக்கியம். ஒங் புத்தியே இது தாண்ட. நொலய உடாத"

தாடிக்காரன் சுற்று முற்றும் பார்த்து படி நிற்கின்றான். சோகைப்பிடித்த கறுத்த அந்த சின்ன மனித ஐந்து சத்தம் போட்டவர்களை ஏறிட்டுப் பார்க்கின்றது யாசிப்பது போல காய்ந்து போன உதடுகளும் கண்களும் வெளுத்திருக்கின்றன.

"பின்னுக்கு வாய்யா புள்ளையையும் கூட்டிக் கிட்டு அங்க நின்று யாம் பேச்சு வாங்குற" அறிமுகம் இல்லாத அந்த பிச்சைக் காரனைப் பார்த்து சத்தமாக சொல்கிறான் கந்தசாமி.

உயர்ந்து நின்ற கோபுரத்துக்குப் பின்புறம் வளர்ந்திருந்த தென்னையிலிருந்து காக்கைகள் எச்சிலைகள் போடப்பட்ட இடத்துக்குப் பறப்பதும், அலகுகளால் இலைகளை

புரட்டுவதும் திரும்புவதுமாக இருக்கின்றன.

“அங்க பாருப்பா மாடு மூஞ்சி மனுசன் மோளம் அடிக்கிற மாதிரி” திருக்கல்யாண காட்சியைக் காட்டுகிறான் குமார்.

“அப்பிடி சொல்லாத அது சாமி.” வாயிலடித்துக் கொள்கிறான் கந்தசாமி.

ஆளுக்கொரு கெமராவை தோளில் தொங்க போட்ட வண்ணம் கோபுர வாசலுக்கு வருகின்றது வெள்ளைக்கார ஜோடி. பத்திக் சேர்ட்டும் சாரமும் அணிந்துள்ள இளம் வெள்ளைக்காரி தூரத்திலிருந்து வாறே அன்னதான கியூவை வீடியோ படமெடுக்கின்றாள். மசேர்ட்டும், தொடை தெரிய அரைக்காற்சட்டையும் அணிந்திருந்த வெள்ளையன் கோபுர சிற்பங்களை பட மெடுக்கின்றான்.

கியூவில் நின்ற பிச்சைக்காரர்கள் வெள்ளையர்களை நோக்கி அம்பென பாய்கின்றார்கள். ஏற்கனவே ஒரு கூட்டம் அவர்களை சூழ்ந்து கைகளை நீட்டிக் கொண்டிருக்கின்றது.

மூன்றாவது பந்திக்கு உள்ளே ஆள் எடுத்தார்கள். மடித்துக் கட்டிய வெள்ளை வேட்டி. சேர்ட்டு அணிந்தவர்கள் பம்பரமாய் சுழல்கின்றார்கள் வாளிகள், தூக்குகள், அகப்பைகளுடன்.

சோறு சாம்பார் எல்லாம் தாராளமாகவே போட்டார்கள். நல்ல நல்ல அயிட்டங்கள் முதல் இரண்டு பந்திகளில் அடிபட்டுப் போயிருக்க வேண்டும். குறைவாகவே விழுந்தது இலையில். சம்மணம் கோலி உட்கார்ந்து மகளும் மகனும் ருசித்து சாப்பிடுவதைப் பார்த்தவாறு தானும் சாப்பிடுகின்றான் கந்தசாமி.

மகளின் முகத்தில் வடிந்த வியர்வையையும் தோளில் கிடந்த துண்டை எடுத்து இடது கையால் துடைத்தபடி சொல்கிறான்.

“நல்லா வயித்துக்கு சாப்பிடுங்க”

அன்னதானம் போடும் புண்ணிய வாளை வாழ்த்தியபடி எழும்புகின்றான் கந்தசாமி. வயிறு கம்மென்றிருக்கின்றது. ஒரு பீடி குடித்தால் தேவலாம். சேப்பை தடவிப் பார்க்கின்றான். ஒரு துண்டு பீடிக்கு கூட வக்கில்லை.

இரண்டு மணிக்கு தொழில் கந்தோரில் இருக்க வேண்டும். கேட்டருகே வந்து கோயில் பக்கம் திரும்பி

கைகளிரண்டையும் சிரசிற்சு மேலே குவித்து கோபுரவாசலுக் கூடாக வசந்த மண்டபத்தைப் பார்க்கின்றான். கூரைக் கூடாக வளர்ந்திருக்கும் வில்வமரத் துக்கு வலப்புறத்தில் கர்ப்பக்கிருகத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் அம்பாளின் சிலையை மனதில் நினைத்து வணங்குகின்றான்.

“சாகாம பொழ்ச்சியிருந்தா அடுத்த வருசம் திருவிழாவுக்கு குடும்பத்தோட வந்து அர்ச்சனை பன்றேன் தாயே. என் கஸ்டம் தீர நீ தான் வழி வெட்டணும்”

மகளின் கையைப்பிடித்தபடி பின்னால் வந்த ராசாத்தி சற்று கணங்கி விடுகின்றாள்.

“ராசாத்திய எங்க காணோம்” தகப்பனின் கண்கள் சன நெரிசலில் மகளைத் துளாவின.

‘இன்று இன்னார் அன்னதானம் உபயம்’ என்று வெண்கட்டியால் எழுதியிருந்த கரும்பலகையைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கின்றாள் ராசாத்தி. எழுத்துக்கூட்டி வாசித்துக் கொண்டிருக்க கூடும்.

“அந்த அங்க அக்கா நிக் குது” காட்டுகிறான் குமார்.

“ராசாத்தி ராசாத்தி அங்க என்னா செய்யிற சுருக்கா ஓடிவா”

திடுக்கிட்டவள் குரல் வந்த திக்கை பார்க்கின்றாள். அப்பாவும் தம்பியும் ரோட்டுக்கு அப்பால்.

“சுருக்கா ஓடிவா”

வீதியின் குறுக்கே பாய்கிறாள் ராசாத்தி. வேகமாக வந்த லொறியின் பிரேக் ஈனமாக கிறீச்சிட ஆலமரத்துக்கு அருகே போய் நிற்கின்றது லொறி. தடால் என்ற சத்தத்துடன் பத்துப்பதினைந்து அடிகளுக்கு அப்பால் வீசப்பட்டு விழுகின்றாள் ராசாத்தி.

பதறிக் கொண்டு ஓடி வந்த தகப்பன் மகளைத் தூக்கி மடியில் வைத்துக் கொள்கிறான். கடைவாய் இருபக்கமும் இரத்தம் வெளியேறுகின்றது. குலுங்கி குலுங்கி அழுகின்றான்.

“ஐயோ அக்கா! ஐயோ அக்கா!” குமாரும் கதறுகின்றான்.

தாமதமாகி கோவிலுக்கு வந்து லூஸ்முனியாண்டி அன்னதான கியூவில் நிற்கின்றான். நீண்ட கியூவில் மண்டபத் திற்குள் போக முடியுமா என்பது சந்தேகம்.

லொறியில் யாரோ அடிபட்டு கிடப்பதாகக் கூறிக்கொண்டு வேடிக்கைப் பார்க்க ஓடுகிறது ஒரு கூட்டம். முனியாண்டியும் அவர்களோடு ஓடுகின்றான்.

“ராசாத்தி! ராசாத்தி!”

மகளை மடியில் வைத்துக் கதறிக் கொண்டிருக்கின்றான் கந்தசாமி.

அதிர்ச்சியடைந்த முனியாண்டி ராசாத்தியை உற்று நோக்கியபடி நிற்கிறான்.

பந்தியில் தனக்குப்பரிமாறிய சோற்றில் ஒரு பங்கை பேப்பரில் சுற்றியெடுத்து சொப்பிங் பேக்கில் போட்டு வீட்டிலுள்ள அம்மாவுக்கென ராசாத்தி கையில் வைத்துக் கொண்டிருந்த அன்னதான சோறு சிதறிக்கிடக்கின்றது அவளைச்சுற்றி. கிழிந்து போன சொப்பிங் பேக் துண்டை ராசாத்தியின் வலது கைவிரல்கள் இறுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

ஒருகணம் ஆடாமல் அசையாமல் சிலையாகி நின்ற முனியாண்டிக்கு கிறுக்கு திரும்புகின்றது. கோயில் கோபுரவாசல்பக்கம் திரும்பி பற்களை நறநறவென்று கடிக்கின்றான். முகம் சிவக்கின்றது. கண்கள் துடிக்கின்றன. சாமி வந்தது போல உடம்பு கிடுகிடு வென நடுங்குகிறது. காதுகளை கிழிக்கும் படி கோரமாக ஊசத்த மிடுங்குகிறது. மனித நாக்குக்கு இத்தனை பலமா. பக்கத்திலிருந்தவர்கள் நடுங்குகின்றனர் பயத்தில்.

“மாரித்தாயே எங்கள் பட்டினி போட்டவங்கள் குத்தி கொலையுபடுங்க போறேன். ஒன் சூலாயுத்த எனக்குத் தா!” கத்தியபடி ஆவேசமாக ஓடுகின்றான் லூஸ் முனியாண்டி.

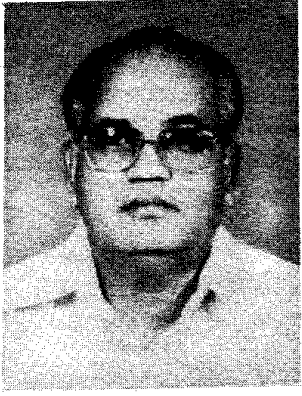
“பைத்தியம் பைத்தியம் லூஸ் கேஸ், புடி புடி கோயில் உள்ளுக்கு உடாத!

“யார் யாரோ கத்துகிறார்கள்.

“கிட்ட வராதே! கிட்ட யாரும் வராதே! சூலாயுத்த புடுங்கி குத்தி ஈரக் கொலையுபடுங்குவேன்!”

**சொல்லக் கொதிக்குதடா
நெஞ்சம் - வெறும்
சோற்றுக்கோ வந்நதிந்த
பஞ்சம் - பாரதி.**

****

முத்த - சிறந்த எழுத்தாளர்கள் 'எழுத்துத் துறவறம்' பூணுவதும் இளம் எழுத்தாளர்கள் ஒவ்வொரு கால கட்டத்திலும் உதயமாகிக் கொண்டிருப்பதும் இங்கே இலக்கிய பரிசோதனை நடைபெறுவதற்கு தடையாக இருக்கின்றன.

மலேசிய தமிழ் இலக்கியம்

ஒரு நினைவோட்டம்

M. I. இராமையா

மலேசியா தமிழ் மண் அல்ல; வளர்ந்த மண். இந்த வளர்ச்சிக்குக் கூட ஒரு கால அளவு உண்டு. அந்த அளவுக்குட்பட்ட வளர்ச்சி அபிரிமிதமானதாக இருக்குமென்று நினைக்க முடியாது. ஆனால், மலேசியாவைப் பொறுத்தவரையில் எதிர்பார்த்ததற்கு அதிகமாகவே வளர்ச்சி கண்டிருக்கிறது.

ஒரு நூற்றாண்டுக்குக் கால மலேசிய தமிழ் இலக்கியத்தின் வரலாற்றில் அரை நூற்றாண்டுக் கால வரலாறுதான் உண்மையானது. அதில் கூட முற்பகுதி கற்றுத் தெளிவதிலேயே கழிந்துவிட்டது. படைப்புகள் என்று வரும்போது ஒரு முப்பது முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளைத் தான் கணக்கிட முடியும்.

இதற்கு முன்பு மலேசியாவில் தமிழ் இலக்கியங்களே தோன்றவில்லையா என்று கேட்கத்தோன்றும். தோன்றி இருக்கின்றன. அவை பெரும்பாலும் வண்ணை - வண்ணை அந்தாதி, வண்ணை நகர் ஊஞ்சல், உலா போன்றவைகளாகவே இருந்தன. உரை நடை இலக்கியங்களான நாவல்கள், சிறுகதைகள், கட்டுரைகள் வெளிவந்திருப்பினும் அவையனைத்தும் இந்த மண்ணுக்குச் சொந்தமானவையல்ல.

தமிழகத்தில் கல்வி கற்று - வணிகம் செய்யவோ வேறு காரணங்களுக்காகவோ இங்கு வந்தவர்கள் படைத்த இலக்கியங்கள் தமிழக சாயலையும் கருவையும், உருவையும் பெற்றுத் திகழ்ந்தன.

மலேசியாவில் உண்மையான தமிழின் தாக்கமும் கற்றுத் தெளிய வேண்டுமென்ற வேட்கையும் இரண்டாவது உலகப் போருக்குப் பின்னர்தான் தலையெடுத்தது. கோயில் மண்டபங்களிலும் கீற்று - தகரக் கொட்டகைகளிலும் போதிக்கப்பெற்று வந்த தமிழ் மொழிக்கு ஒழுங்கான கட்டடங்கள்

அமைத்துக் கொடுக்கப்பட்டதும், போதிப்பதற்கான இளம் ஆசிரியர்களை உருவாக்கியதும் இந்தக் காலகட்டத்தில்தான்.

தமிழகத் திண்ணைப் பள்ளிகளில் சிறிதளவு கல்வி கற்றவர்களெல்லாம் ஆசிரியர்ப் பணியை மேற்கொண்டிருந்து இடங்களுக்கு முறையாக ஆசிரியர்களை நியமித்துப் போதனாமொழி வகுப்புகள் நடத்தப்பெற்றன. இந்த வகுப்புகளில் பயிற்சிபெற்ற ஆசிரியர்களிடந்தான் தமிழ் மொழியை முறையாகக் கற்க வேண்டும் என்ற வேட்கை தலைதூக்கி நின்றது.

முதல் காலகட்ட எழுத்தாளர்கள் (1946 - 1956) என்று குறிப்பிடுவது இவர்களைத்தான். எழுத்துத்துறையில் அதிக ஈடுபாடு கொண்டு இலக்கியம் படைக்கும் பெரும்பணியில் ஆசிரியர்களே முன்னணி வகித்தனர். டாக்டர் மு.வ அவர்கள் கூட ஒரு கட்டுரையில் மலேசியாவில் இலக்கியம் படைப்பவர்களில் அதிகமானோர் தமிழாசிரியர்கள் என்று குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்.

படைக்கப்படும் ஆக்க இலக்கியங்களை வெளியிட்டு ஆக்கமூட்ட இந்தாட்டில் செய்தித் தாட்களைவிட வேறு வார, மாத இதழ்கள் இல்லை. இங்கு வீறு கொண்டெழுந்த அறிவுப் பசிக்குத் தமிழக வெளியீடுகளை தீனியாக அமைந்தன.

"மலேசியத் தமிழ் இலக்கியத்தை உருவாக்குவதில் பெரும் பங்கு வகிப்பவை செய்தித்தாட்களே. செய்திகளைத் தருவதுதான் செய்தித்தாட்களின் பணி என்றாலும் இந்த நாட்டுச் செய்தித்தாட்கள் அத்துடன் நின்றுவிடவில்லை. நாயிறு சிறப்பிதழ்கள் மூலம் இந்நாட்டு இலக்கியத்தை வளர்க்க உறுதி செய்து, தாயும் தந்தையுமாய் இயன்றளவு மலேசியத் தமிழ் இலக்கியமவற்ற திண்ணைப்பரிந்துருக்கின்றன" என்று டாக்டர் இரா. தண்டாயுதம் அவர்கள்

குறிப்பிடுவதிலிருந்து இந்த உண்மை புலனாகும்.

அதற்காக இந்நாட்டில் ஏராளமான தமிழ் நாளிதழ்கள் வெளிவருகின்றன என்று பொருள்படாது. முதன் முதலில் தமிழ் நேசன் (1923) அடுத்த கமலம் முரசு (1935) பின்னர் தமிழ் மலர் (1963) என்று மூன்று நாளிதழ்கள் ஒன்று சமயத்தில் தம் பணியைச் செய்து வந்தன. இடையே "தமிழ் முரசு" சிங்கப்பூரிலிருந்து மலேசியாவிற்குள் நுழைய முடியாத இக்கட்டு ஏற்பட்டபோது கோ. சாரங்கபாணி அவர்களே "தேச தூதன்" என்றொரு நாளிதழை மலேசியாவில் தொடங்கினார். முழுக்க முழுக்க உள்ளூர் செய்திகளைத் தாங்கி வெளிவந்ததால் வரவேற்பின்றிப் பயணத்தைப் பாதித்தலேயே முடித்துக் கொண்டது. அதன் பிறகு ஒன்றுபோக ஒன்றென மலைநாடு, தினமணி, தமிழ் ஓசை, தின முரசு மலேசிய நண்பன் என்ப பல தோன்றினாலும் தின முரசு மலேசிய நண்பன் நீங்கலாக மற்றவை மறுபிரவி எடுக்க முடியவில்லை.

இந்தத் தோல்விகளுக்குப் பொருளாதார நெருக்கடி மட்டும் காரணமாக அமையவில்லை. அரசியல் பின்புலமும் அவற்றின் சரிவக்குக் காரணமாக அமைந்து விட்டது. இப்போதும் தமிழ் நேசன் நீங்கலாக மலேசிய நண்பனும் தின முரசும் அரசியல் நெருக்குதல்களுக்கு ஆளாகியும் தம் பணியைச் செய்துகொண்டு தான் வருகின்றன.

முதல் கால கட்டத்திலும் இரண்டாவது (1956 - 1966) காலகட்டத்திலும் திங்கள் இதழ்கள் தொடங்கப்படவில்லை என்று சொல்லிவிட முடியாது. தைப்பிங்கிலிருந்து சிருமுகம் (1956) ஈப்போவிலிருந்து மலைமகள் (1956) நாகரிகம் (1955) கோலாலம்பூரிலிருந்து மாணவர் பூங்கா (1958) பொன்னி (1965) குளுவாங்கிலிருந்து

மக்கள் முரசு (1960) ஜோசுபிலிநந்து சமநீதி (1960) ஆகிய இதழ்கள் தோன்றினாலும் இவற்றால் ஒரு சில மாதங்களே இலக்கிய வானில் உலாவா முடிந்தது.

இ.த. இதழ்கள் வெளியிட வேண்டும் என்ற தூண்டுதலை ஊட்டுவதற்கும் - இலக்கியத்தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவதற்கும், நாற்றங்காலில் விதை விதைத்த மாதிரி தமிழ் நேசன் ஞாயிறு பதிப்பில் கந்தசாமி வாத்தியார் என்னும் சுப. நாராயணன் தொடங்கிய கதை வகுப்பு (1950) வழிகாட்டியாக அமைந்தது. அதன் பிறகு தான் எழுத்தாளர்கள் மறுநடவில் இறங்கினர்.

இதனைத் தொடர்ந்து கு. அழகிரிசாமி "இலக்கிய வட்டம்" அமைத்து, சனிக்கிழமை தோறும் ஒரு சந்திப்பை நடத்தி, வாரம் இரண்டு சிறுகதைகள் என ஆராயப்பட்டன. இந்த முயற்சி மட்டுமல்ல - எல்லா முயற்சிகளுமே சிறுகதை வளர்வதற்குத் தான் அடிகோலின. பிணங்கு புதுமைப் பித்தன் சிறுகதைப் போட்டி, மலாக்கா தமிழ்ப் பண்ணை, கோலாலம்பூர் தேவன் ஞாய காந்த சிறுகதைப் போட்டி, மணிமன்றங்கள், எழுத்தாளர் சங்கங்கள், பத்திரிகைகள் ஆகியனவும் வளர்வதற்குத் தான் வழியமைத்துக் கொடுத்திருக்கின்றன.

மலேசிய தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் மிக முக்கியப் பங்கு 1952 - இல் தொடங்கி நாடு தழுவிய அளவில் பரவலாகக் கொண்டாடப்பெற்ற தமிழர் திருநாள் விழாவினைச் சொல்லலாம். தமிழர் திருநாள் விழாக் குழுக்கள் சிறுகதை, கட்டுரை, கவிதை, நாடகம் என இலக்கியப் போட்டிகளுடன், இலக்கிய மணங்கமழும் நினைவு மலர்களையும் வெளியிட்டிருக்கின்றன.

1972 - ஆம் ஆண்டு சூன் திங்கள் முதற்கொண்டு மூன்றாண்டுகள் வரை, முத்தமிழ் வித்தகர் முருகு சுப்பிரமணியன் அவர்கள் ஆசிரியர் பொறுப்பில் இருந்த காலகட்டத்தில் "தமிழ் நேசன்", பவுன் பரிசுப் போட்டியை முதலில் சிறுகதைக்கும் பின்னர் கவிதைக்குமாக நடத்தியிருக்கிறது. பவுன் பரிசு பெற்ற கதைகளை "பவுன் பரிசுக் கதைகள்" (1975) என்னும் தலைப்பில் நூலாகக் தொகுத்து வெளியிட்டிருக்கிறது. தொடர்ந்து பவுன் பரிசு பெற்ற கதைகளும் கவிதைகளும் நூலுருவம் பெறாமலே போய்விட்டன.

மலேசியத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் திங்கள் தோறும் ஒவ்வொரு குறிப்பிட்ட ஊரில் சிறுகதைத் திறனாய்வு கருத்தரங்கை நடத்தியது. ஒரு திங்களில் எல்லா ஞாயிறு பதிப்புகளிலும், வார, திங்கள் இதழ்களிலும் வெளிவந்த அத்தனை சிறுகதைகளையும் இரண்டு எழுத்தாளர்கள் திறனாய்வு செய்து இறுதிச் சுற்றுக்கென மூன்று கதைகளைத் தேர்வு செய்து, அந்த மூன்று சிறுகதைகளும் கருத்தரங்கில் திறனாய்வு செய்யப்பட்டு, ஒரு

கதைமட்டும் பரிசுக்குரியதாகத் தெரிவு செய்யப்படும். அப்படித் தெரிவு செய்யப்பட்ட பதினான்கு சிறுகதைகளை முதல் தொகுப்பான "பரிசு" (1974) நூலும் அடுத்த நிகழ்ந்த திறனாய்வு கருத்தரங்குகளில் தேர்வு செய்த இருபத்து நான்கு கதைகளைப் "புதையல்" (1987) தொகுப்பும் உள்ளடக்கியிருக்கின்றன.

இந்தத் திறனாய்வு கருத்தரங்குகள் இந்நாட்டுத் தமிழ் இலக்கியத்தைக் கூறுபோட்டுப்பார்க்க ஒரு கருவியாகப் பயன்பட்டது. சிறந்த படைப்புகளை அடையாளங் காணுவதற்கும் இந்தத் திறனாய்வு கருத்தரங்குகள் பயன்பட்டன.

சோர்ந்து, ஓய்ந்து, சலித்து ஒதுங்கிக் கொண்ட முதல் (1946-1956) இரண்டாவது (1956 - 1966) காலகட்ட எழுத்தாளர்களுக்கும் புத்தணர்ச்சியூட்டும் பணியினை பவுன் பரிசுத் திட்டமும் திறனாய்வு கருத்தரங்குகளும் செய்திருக்கின்றன.

இந்தச் சூழலில் தான் எழுத்தாளர்களின் தொகை நூல்களும் நாவல்களும் உருவம் எடுக்கத் தொடங்கின. சி. வடிவேலுவின் "வள்ளுவரின் காதலி" (1964) இருண்ட உலகம், புதிய பாதை (1981) ப.கு.சண்முகம் தொகுத்த அமுத கலசம் (1973) எம்.குமாரனின் சீனக் கிழவன் (1970) வி.ச. முத்தையாவின் "ஆகஸ்டு 25" (1981) மா. இராமையாவின் பரிவும் பாசமும் (1979) க. கிருஷ்ணசாமியின் - உள்ளக் கோயில் (1980) எம்.ஏ. இளஞ்செல்வனின் தெருப் புழுதி (1977) முச்சந்தி மலர்கள் (1978) மு. அன்புச் செல்வனின் தீபங்கள் (1981) பொன்னி வெளியீடு - ந. தியாகராசன் தொகுத்தவை அன்பு இதயம் (1960) சிதைந்த ஓவியம் (1971) எல்.முத்துவின் விரதங்கள் (1978) சிங்கப்பூர் இலக்கியக் களத்தின் "1977 சிறுகதைகள்" (1981) பெ.மு.இளம்வழுதியின் அடிவானம் (1971) பேராக் மாநிலத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தின் குழுநதை உள்ளம் (1976) ரெ.காத்திகேசுவின் புதிய தொடக்கங்கள் (1974) சாமி மூர்த்தியின் நோ கோடுகள் (1975) போன்ற தொகை நூல்கள் சிறுகதை வளர்ச்சியை எண்பிப்பனவாக உள்ளன.

மலேசியத் தமிழ் வளர்ச்சியின் எழுச்சிமிக்க காலமான 1946 - க்குப் பிறகு வெளிவந்த முதல் சிறுகதைத் தொகுப்பு மா.செ.மாயதேவன் - மா.இராமையா இருவரின் கூட்டுப் படைப்பான "இரத்ததானம்" (1953). இதனையடுத்து மு.அப்துல் லத்தீப்பின் மனித தெய்வம் (1959) செ.குணசேகரின் நினைவின் நிழல் (1960) பூ. அருணாசலம் தொகுத்த பெண் மனம் (1961) திருவிளக்கு (1962) போர் வீரன் (1965) இராச. இளவழகு தொகுத்த மலர் மங்கை (1960) சி. வேலுசுவாமி தொகுத்த மறவேன் உன்னை (1963) கதைக் கொத்து (1960) ச. மணிவண்ணனின் ஒரே நதி (1960) மு.ச.குருசாமியின் வாடாத மலர் (1966) த.மு. அன்னமேரியின் கதைத் தொகுப்பு

(1969) ஆகிய நூல்களும் இன்ன பிறவும் நினைவில் கொள்ளத்தக்கவையே.

• மலேசிய நாட்டைப் பொருத்தவரையில் சிறுகதைக்குக் கொடுக்கப்படும் முக்கியத்துவம் வேறெந்த இலக்கிய வடிவத்திற்கும் கொடுக்கப்படுவதில்லை. மலேசியத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியை ஊன்றிக் கவனித்தால் இது புலனாகும். தமிழுக்குப் புதிதான உரைநடை இலக்கியத்தின் ஒரு கூறுதான் சிறுகதை. அது வளர்ந்த அளவு வேறெந்த இலக்கியமும் வளரவில்லை.

மலாயாப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ் அரியணை ஏறக் காரணக் கர்த்தாவாக இருந்தவர் அமரர் தமிழ்வேள் கோ. சாராங்கபாணி அவர்கள். அவர் மட்டும் தமது "தமிழ் முரசு" நாளிதழ்வழி போர்ப்பரணி பாடவில்லையென்றால், நீலகண்ட சாத்திரி பரிந்துரைத்த வழக்கொழிந்த "சமற்கிருதம்" அந்த இடத்தைப் பற்றிக் கொண்டு விட்டிருக்கும்.

அதனை மட்டும் அவர் செய்யவில்லை. "தமிழ் எங்கள் உயிர்" என முழக்கமிட்டு ஆளுக்கு ஒரு வெள்ளி என ஓர் இலக்கம் வெள்ளியைத் திரட்டி மலாயாப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப்பகுதிக்குத் தமிழ் நூல்கள் வாங்கித் தந்தார்.

"தமிழ்இளைஞர் மனங்களிலே தகைமிருந்த இலக்கியங்கள் தழைப்ப தற்கும் தமிழ்மக்கள் மத்தியிலே மொழியுணர்வு இந்தமட்டில் வாழ்வ தற்கும் தமிழ்முழக்கம் பல்கலைசேர் கழகமதில் தனித்தலைமை தாங்கு தற்கும் தமிழ்நெஞ்சன் சாரங்கள் சாதித்தான் அவன்தாளில் சமர்ப்பிக் கின்றோம்" (கவிதை : காரைக்கீழார்)

என்ற "சமர்ப்பணம்" தாங்கி வெளிவந்த முதல் பேரவைக் கதைகள் (1986) தொட்டு இதுவரை ஆண்டுக்கு ஒன்று வீதம் ஏழு தொகுப்புகளை மலாயாப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேரவை வெளியிட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு தொகுப்பிலும் பன்னிரண்டு சிறுகதைகள் அடக்கம்.

சிறுகதைப் போட்டி வைத்துத் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் கதைகளே நூலுக்குள் அடக்கமாகின்றன. இந்தப் போட்டியில் மட்டுந்தான் எழுத்தாளர்கள் நூற்றுக் கணக்கில் கலந்தகொள்கின்றனர். இந்த உற்சாகத்திற்குக் காரணம் கொடுக்கப்படும் பரிசுத் தொகை கணிசமானது. ஆயிரம், எழுநூற்றைம்பது, ஐநூறு என முதல் மூன்று பரிசுகளுடன் நூறு வெள்ளி வீதம் ஒன்பது ஆறுதல் பரிசுகளும் வழங்கப்படுகின்றன.

சிறுகதைகள் போன்று நெடுங்

கதைகளும் சமகால அளவில் தான் தோன்றியுள்ளன. ஆனால், சிறுகதைகள் வளர்ந்த அளவு நூல்கள் வளரவில்லை. இருப்பினும் நெடுங்கதைகள் எழுதக்கூடிய எழுத்தாளர்களும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். போட்டிகள் வைத்து ஊக்குவிக்கப்பட்டது மிக அரிதாகும். 1977-ஆம் ஆண்டு மலேசியத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கமும் தோட்டத் தொழிலாளர் சங்கமும் கூட்டாக ஒரு நாவல் போட்டியை நடத்தின. அதில் ஐ. இளவழகுவின "இலட்சியப்பயணம்" முதற் பரிசு பெற்றது. 1979-ஆம் ஆண்டும், 1992-ஆம் ஆண்டும் தமிழ் நேசன் இரண்டு குறுநாவல் போட்டிகளை நடத்தியிருக்கிறது. 1979-ஆம் ஆண்டு கோலாலம்பூர் "இலக்கிய வட்டம்" நடத்திய நாவல் - குறுநாவல் போட்டிகளுக்கு எதிர்பார்த்த அளவு எழுத்துப் படிவங்கள் வராததால் அவை கைவிடப்பட்டு, ஒரு குறுநாவலுக்கு மட்டும் சன்மானம் வழங்கப்பட்டது. "இலட்சியப் பயணம்" தவிர்த்து மற்றொரு நாவலும், குறுநாவலும் நூலாக்கப்படவில்லை.

சிறுகதை தொகை நூல்கள் போன்று அவ்வப்போது நாவல்களும் வெளிவந்துள்ளன. அவற்றையும் இங்கே நினைவுகூரலாம்.

இந்த நாடு 1957 - ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு திங்கள் 31 - ஆம் தேதி விடுதலையடைந்தது. அந்தக் காலகட்டம் தொடங்கித்தான் இந்நாட்டு எழுத்தாளர்களின் கைவண்ணத்தில் நாவல்கள் உருவாகின. மல்லிகா (1957) மாலாவின் துறவு (1965) மூங்கிற் பாலம் (1963) அந்த நதியில் இரண்டு மீன்கள் (1967) மாயை (1967) நீர்ச்சுழல் (1958) வாலிபக் கிழவன் (1970) அல்லி மலர் (1971) மலேசிய மங்கை (1971) போன்ற நாவல்களுடன் சில வெளிவந்தள்ளன.

"வானம்பாடி" வார இதழ் 1980 பிப்ரவரி தொடங்கி 1980 அக்டோபர் முடிய ஒன்பது நாவல்களைப் பக்கமாக வெளியிட்டுள்ளது.

நான் தொடக்கத்தில் குறிப்பிட்டது போன்று இந்நாட்டில் மூன்று நாளேடுகள் தாம் இலக்கியம் வளர்க்கின்றன என்ற நிலை மாறி இப்போது கணிசமான எண்ணிக்கையில் வார, மாத இதழ்களும் அங்கு பணியைச் செய்கின்றன.

"வானம்பாடி" - "நயனம்" - "மயில்" - "தூதன்" ஆகியவை வார இதழ்கள். "இதயம்" - "சூரியன்" - "சமநீதி" - "சூயில்" - "சாந்தி" - "தமிழ் நெறி" - "மல்லிகை" - "வானவில்" முதலான திங்கள் இதழ்களுடன் சில சினிமாப் பத்திரிகைகளும் வெளி வருகின்றன. இவை எல்லாமே இலக்கியம் வளர்க்கின்றன என்று சொல்லிவிட முடியாது. ஓரிரு இதழ்கள் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காகத் "தமிழ் வியாபாரம்" செய்கின்றன.

இந்த வெளியீடுகளில் "மயில்" வார இதழ் மட்டும் முத்த எழுத்தாளர்

களிடமிருந்து சிறுகதைகளைப் பெற்று "முத்திரைக்" கதைகளாக வாரம் தவறாமல் வெளியிட்டுக் கொண்டு வருகின்றது.

சில இதழ்கள் தமிழகப் பத்திரிகைகளில் வெளிவரும் சிறுகதைகளை "அக்கரை இலக்கியம்" "கதைக் கலை" "தேர்ந்தெடுத்த கதைகள்" என முத்திரையிட்டு மறுபதிப்பு செய்துகொண்டு வருகின்றன. இதற்கு ஒரேயொரு காரணம் இலக்கியத் தட்டுப்பாடுதான். தமிழ் நேசன் பொறுப்பிலிருந்து விலகிய முருகு சுப்பிரமணியம் அவர்கள் "புதிய சமுதாயம்" (1977) என்றொரு திங்களிரு முறை இதழைத் தொடங்கினார். அடுத்த கட்டமாக வார இதழாக்கும் நோக்கம் இருந்தது. ஆனால், அவர் எண்ணம் நிறைவேறவில்லை. மாதம் இருமுறை இதழ் திங்களிதழாக மாற்றப்பட்டது. காரணம் அவர் எதிர்பார்த்த அளவு தரமான இலக்கியப்படைப்புகள் "புதிய சமுதாயம்"த்தை வந்தடையவில்லை.

இந்த அவல நிலையைப் புதிய சமுதாயம் மட்டுமல்ல; இந்நாட்டில் வெளிவரும் எல்லா இலக்கிய வெளியீடுகளும் எதிர் நோக்கவே செய்கின்றன. எழுத்துத்துறையில் ஈர்ப்புக்கு ஆட்பட்ட எல்லோரும் எழுத்தையே நம்பி வாழ்பவர்கள் அல்லர். அவர்களுக்குத் தனித் தனி தொழில்கள் - பணிகள் இருக்கின்றன. அந்தப் பணிகளுக்கிடையேயும் குடும்பச் சுமைகளுக்கிடையேயுந்தான் இலக்கியம் படைக்க வேண்டும்.

கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளாக இந்நாட்டு வெளியீடுகள் எழுத்தாளர்களிடமிருந்து படைப்புகளை இலவசமாகவே எதிர்பார்த்து வந்திருக்கின்றன - வருகின்றன. நல்ல வருவாயில் நடந்துகொண்டிருக்கும் தினசரிகள் (சூயிறுபதிப்புகள்) கூட எழுத்துக்கு எந்தச் சன்மானமும் வழங்குவதில்லை.

முத்த - சிறந்த எழுத்தாளர்கள் எழுத்துத் "துறவறம்" பூணுவதும் இளம் எழுத்தாளர்கள் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் உதயமாகிக் கொண்டே

மா. இராமையா

மலேசிய எழுத்தாளரான 'இலக்கிய குரிசில்' மா. இராமையா, "மலேசிய இலக்கிய வரலாறு" என்ற நூலை எழுதியுள்ளார். மலேசிய தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்காக அரை நூற்றாண்டு களுக்கு மேலாக அரிய பணியாற்றி வருபவர். இவரது படைப்புகள் மலேசியா இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உந்து சக்தியாக அமைகின்றன. 'குன்றின் குரல்' மலையக இலக்கிய இதழுக்கு அவர் அனுப்பிய கட்டுரை இது.

இருப்பதும் இங்கே இலக்கியப் பரிசோதனைகள் நடைபெறுவதற்குத் தடையாக இருக்கின்றன. இலவசமாக எழுதுவதற்குப் பரிசோதனை எதற்கு?

மலேசியத் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு அரை நூற்றாண்டு வரலாறுதான் உண்டென்றும் இலங்கை மலையகத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் போன்று ஒரு தனி மரபை இன்னும் உண்டாக்கிக் கொள்ளவில்லை. இலங்கை மலையகத் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளைப் படிக்கும் போது அவை, மலையக மண்ணுக்குச் சொந்தமானவை என்பது பளிச் செனத் தெரிந்துவிடும். ஆனால், மலேசியத் தமிழ் இலக்கியப் படைப்புகளுக்குத் தனி முத்திரை இல்லை.

சிறுபான்மை இனமான தமிழர்கள் இங்குப் பெரும்பான்மை இனங்களான மலையக்காரர்கள் சீனர்கள் ஆகியோருடன் ஒன்றித்து வாழ்கின்றனர். மலாயும் ஆங்கிலமும் அன்றாட நடைமுறைப் புழக்கத்தில் இருக்கின்றன. சீன மொழி பேசும் தமிழர்களும் உண்டு. தனி மரபு என்னும்போது இந்த மொழிகளெல்லாம் கலந்த கலவையான மொழி ஒன்று உதயமாகிவிடும் என்ற ஐயத்தின் காரணமாகவே இங்கு அது குறித்து எண்ணவில்லைபோலும்.

அப்படியே நடைமுறைப்படுத்தினால் "மெட்ராஸ் தமிழை" விடக் கேவலமான ஒரு வழக்குமொழி உருவாகிவிடும். இப்போதுங் கூட மலேசியத் தமிழ்ப் படைப்பிலக்கியங்களில் குறிப்பாகச் சிறுகதை - நாவல்களில் மலேசிய மொழி கலந்திருப்பதைக் காண முடியும். இன்றளவு அந்தக் கலப்பு வெறுக்கப்பட்ட ஒன்றாகவே இருந்து வருகிறது.

ஆனால், தமிழகப் பத்திரிகைகளின் ஊடுருவல் நிமித்தம் தமிழகப் பாணியை இங்குள்ள "வளரும் எழுத்தாளர்கள்" கைக்கொண்டு வருகின்றனர். பத்திரிகைகளும் உள்ளூர் எழுத்தாளர்கள் எழுதுவதில்லையே என்று கவலைப் படுவதுமில்லை. தமிழகப் பத்திரிகைகளிலிருந்து கதைகள், கட்டுரைகள், நகைச்சுவைத் துணுக்குகள் அனைத்தையும் கத்தரித்து, மறுபதிப்பு செய்து தங்கள் தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்கின்றனர்.

மலேசியத் தமிழ் இலக்கியத்தின் அரைநூற்றாண்டுக் கால வரலாற்றில் அறுபது எழுபதுகளில் இருந்த எழுச்சியும் தாக்கமும் இப்போது இல்லை. அதனால், மலேசியத் தமிழ் இலக்கியம் வளர்கிறதா என்பதனை அறுதியிட்டுச் சொல்ல முடியாத நிலை. வளரலாம் என ஆறுதல் அடையலாமே தவிர வளர்ந்து விட்டதென திருப்பதியடைய முடியாது.

☆☆☆☆

ஜென்ம சூழல்

ஓர் அம்பைப் போல் ஊடுருவிக் கொண்ட இதயத்தின் அடியாழத்தில் போய் தைத்த அந்தக் குரல் யுகயுகமாக எதிரொலித்துக் கொண்டிருக்கும் மானிடர்களின் ஒருமித்த குரலாக எனக்குப் புலப்பட ஒரு கணம் அப்படியே நின்று விட்டேன்.

“பார்த்த பிறகும் பார்க்காதது போல மொகத்தைத் திருப்பிக் கிட்டுப் போறீங்களே, ஐயா யாராச்சும் ஒரே ஒருத்தன் நின்று ஏண்டா, உன் சோகம் என்னடான்னு ஒரேஒரு வார்த்தை கேட்கமாட்டீங்களா? கடைசிவரைக்கும் கேட்கவே மாட்டீங்களா?”

மலைச்சரிவில் ஏறுபவர்களும் இறங்குபவர்களும் நிறைய மனிதர்கள். ஆனால் இப்படியொரு குரல் ஒலியைக் கேட்காதவர்கள் போல, கீழே ஒரு மனிதன் விழுந்து கிடக்காதது போல நடந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களை நோக்கி திரும்பத் திரும்ப அவனது குரல்.

ஒருக்களித்துப்படுத்தாற் போல பறந்து கிடந்த அவனை நோக்கி சில அடிகள் எடுத்து வைத்தேன். எனக்கு சற்று முன்னால் போய்க் கொண்டிருந்த வேணு, வேகமாக என்னை நோக்கித் திரும்பி வந்தான்.

பெரு மழை வற்றாப்ல இருக்கு சார். நீங்க ஊருக்குப் புதுசு. நனைஞ்சா குளிர்ந்தாங்க மாட்டீங்க. வாங்க சீக்கிரமா ருமுக்குப் போயிடலாம். என்று அவசரப்படுத்தினார்.

எதிர்ப்புற மலையில் மழை இறங்கிக் கொண்டிருந்தது. “நான் அந்த மனிதன் கிட்டேப் பேசணுமே வேணுசார்”. என்றேன்.

வேணு என்னை விநோதமாகப் பார்த்தார்.

“சார், அவன் ஒரு மிடாக் குடியன். தினமும் இதே கதை தான். ஒங்களுக்குப் பேச ஆசையானா நாளைக்கு காலையிலே கூட வந்து பேசிக்கலாம். இப்ப வேணாம். ருமுக்குப் போயிரலாம் வாங்க”.

எங்கே அவரை மீறிப் போய் விடுவேனோ என்று பயப்பட்டவரைப் போல என் கையை பற்றிக் கொண்டு ஓட்டமும் நடையுமாய் மலைச்சரிவில் இறங்க ஆரம்பித்து விட்டார், அவர்.

மழைத்துளிகள் விழ ஆரம்பித்தன. நனைவதற்குள் அறைக்கு வந்து விட்டோம். ஆனாலும் என் உடல் குளிரால் நடுங்கிற்று. வேணு தன்னிடமிருந்த ஸ்வெட்டரை எனக்குத் தந்தார். காபி வரவழைத்து சாப்பிட்டோம். குளிர் மட்டுப்பட்டது. வேணு மலைப்பிரதேசத்து வாழ்க்கையை விவரிக்க ஆரம்பித்தார். எனக்குள் சற்று முன் கேட்ட அந்தக் குரல் எழுந்தது.

“அந்த மனிதன் யார் வேணு சார்?”

- சி. பன்னீர்செல்வம்

“எந்த மனிதனைக் கேட்கிறீங்க?”

“மலைச்சரிவிலே தரையிலே கிடந்தானே யாராச்சும் ஒரே ஒருத்தர் நின்று உன் சோகம் என்னடான்னு”

“அட! இன்னுமா சார் அவனை நெனைச்சுக்கிட்டு இருக்கீங்க?”

“அந்தக் கேள்வியும் குரலும் என் மனசுக்குள்ளே ஆழமாப் பதிஞ்சு போச்சு வேணுசார்! உங்களுக்கு கூட அவன் சோகம் என்னன்னு கேட்கத் தோணலையா சார்?”

“இங்கே யாருக்குத் தான் சோகம் இல்லே? யார் சோகத்தை யார் கேட்கிறது? இல்ல - கேட்டுத்தான் என்ன பண்ண? அதுவும் தினமும் குடிச்சிட்டு தெருவிலே விழுந்து கிடக்கிறவன் கிட்ட விடுங்க சார்”.

வேணுவிடம் தர்க்கத்தைத் தவிர்த்தேன். நான் இந்த ஊருக்கு மாற்றலாகி வந்து மூன்று நாட்களே ஆகிறது. ஒரே அலுவலகத்தில் வேலை பார்ப்பதால் தனது அறையில் சில நாட்கள் தங்கிக் கொள்ள அனுமதித்திருக்கிறார். அவரைப் பற்றி அதிகமாக எதுவும் தெரியாது.

ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்தேன். மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. வாழ்க்கையை அனுபவிக்கும் இளம் ஜோடிகள் மழையில் நனைந்தபடி இணைந்து நடந்து கொண்டிருந்தார்கள். அந்த மனிதன் முழுமையாய் நனைந்து போயிருப்பானே என்று நினைவு வந்தது.

மழை ஓய்ந்து மறுபடி நீலவானம் அரைகுறையாய் தென்பட்ட போது மலைப் பிரதேசம் மிக ரம்மியமாய் காட்சி தந்தது.

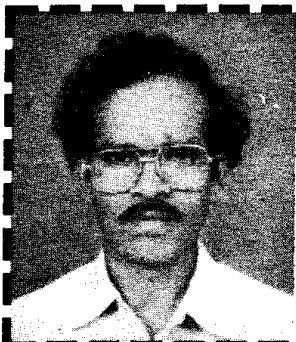
“சார், நான் ஒரு நண்பரைப் பார்க்கப் போறேன். திரும்பி வர் லேட்டாகும். இல்லேன்னா காலையில்தான் வருவேன். நீங்க ஹோட்டல்ல சாப்பிட்டுட்டு வந்து படுத்துக்கங்க”. என்று வேணு புறப்பட்டு வெளியே போனார்.

அரைமணி நேரத்துக்குப் பிறகு அறையைப் பூட்டிக் கொண்டு வெளியே வந்தேன். தெருக்களிலும் மலைச்சரிவிலும் ஜனநடமாட்டம் குறைந்திருந்தது.

அந்த மனிதனைக் காணவில்லை. குரலும் கேட்கவில்லை. ஏமாற்றத்துடன் நடந்து திரிந்தேன். இருள் விழத் தொடங்கியதும், ஹோட்டலுக்கு சென்று டிபன் சாப்பிட்டுவிட்டு திரும்பி வந்து படுக்கையில் சாய்ந்தேன்.

☆☆☆

“கேட்க மாட்டீங்களா? யாருமே

ஜென்ம சூழல் என்ற சிறுகதையை எழுதியிருக்கும் சி. பன்னீர் செல்வம் மலையக எழுத்தாளர்களில் குறிப்பிடக்கூடியவர். தற்போது தமிழகத்தில் வாழ்கிறார். பாரிஸ் தமிழ்ச் சங்கம் நடத்திய உடலகச் சிறுகதைப் போட்டியில் முதற்பரிசு பத்தாயிரம் பெற்றார். இவரது படைப்புகள் ஆனந்தவிகடன், குங்குமம், சாவி போன்ற இதழ்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. “திறந்த வெளி சிறைகள்” என்ற சிறுகதை தொகுதி ஒன்றையும் வெளியிட்டுள்ளார். இவரது தமிழக முகவரி C. P. S. C. 328/C. N. G. O. காலனி, திண்டுக்கல் - 9 தமிழ் நாடு.

கேட்கவே மாட்டீங்களா?" அந்தக் குரல்.

கண்ணாடி ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்தேன். இருளும் குளிரும் கலந்த பூமியில் ஆங்காங்கே சில மின் விளக்குகளின் ஒளியைத் தவிர வேறெதுவும் புலப்படவில்லை. அறைக் கதவைப் பூட்டிக் கொண்டு தெருவுக்கு வந்து குரல் வந்த திக்கில் நடந்தேன்.

ஒரு தெரு விளக்கு கம்பத்தின் கீழ், விழுந்து கிடந்தான். அவன் மீது மின் விளக்கில் மோதிய பூச்சிகள் விழுந்து கொண்டிருந்தன. சற்று புரண்டான். சாக்கடைக்குள் விழுந்து விடப்போகிறானே என்று அவன் கையைப் பற்றி இழுத்துப் போட்டு "பெரியவரே!" என்றேன்.

அவன் திடீர்மென எழுந்து உட்கார்ந்தான். விந்தையாய் பார்த்தான். நம்பிக்கையற்ற தொனியில் "யார் நீங்க?" என்றான்.

குரலில் தடுமாற்றம் இல்லை. போதை தெளிந்திருக்க வேண்டும்.

"சாதாரண மனுசன்" என்றேன்.

"நீங்களும் குடிப்பீங்களா?"

"இல்லை".

"ஏன்? உங்களுக்கு கஷ்ட நஷ்டம், இழப்பு, அவமானம் - இப்படி எதுவுமே ஏற்பட்டதில்லையா?"

"அதெல்லாம் ஏற்பட்டா குடிச்சுத்தான் தீரணுமா? அதிருக்கட்டும். உங்க சோகம் என்ன? எதக்காக தினமும் குடிச்சிட்டு இப்பிடி தெருவிலே விழுந்து கிடக்குறீங்க?"

"நீங்க கேக்கிறது நிறுத்தானே?"

"ஆமா!"

அந்த மனிதன் சட்டென்று என் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதான். தெருவில் நடந்து கொண்டிருந்த இரண்டொருபேர் வேடிக்கை பார்ப்பது போல் நின்றனர்.

"அந்த இடத்துக்குப் போயிரலாம்" என்று புதுத்தெம்பு பெற்றவனைப் போல எழுந்து நடந்தான். பின்னால் சென்றேன். "இப்போதைக்கு இது தான் என்னோட மாளிகை!" என்றான்.

அது ஒரு பாழடைந்த கட்டிடத்தின் பகுதி.

"உக்காருங்க சார்". என்று சிதைந்து போன சிமிண்டு தரையைத் தூசு தட்டினான்.

"சாப்பிட ஏதாச்சும் வாங்கி வரட்டுமா?" என்று கேட்டேன்.

"முதல்லை என் மனப்பாரத்தை எறக்கி வச்சிருறேன்" என்று சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

☆☆☆

'எனக்கு ஜென்ம பூமி இது தான்.'

எனக்கு பத்து வயது இருக்கும். என் தாயும் தகப்பனும் பஞ்சம் பொழைக்க அந்த தேசத்துக்குப் போனப்ப என்னையும் கூட்டிக்கிட்டுப் போனாங்க. நான் பொறந்து வளர்ந்த மண்ணை விட்டு போனப்போ அழுத அழுகையும் பட்ட வேதனையும் இருக்கே காலம் பூராவும் அதை மறக்கவே முடியாது.

நாற்பது வருசம் அந்த தேசத்திலே வாழ்ந்தேன். இங்கே பஞ்சத்தாலே துயரம்ன்னா அங்கே அடிமை வாழ்க்கையிலே துயரம்.

தாய் மொழியிலே பேசறதுக்கே பயப்படுணும். மனசிலே தோணினை துணிச்சலா வாய்விட்டு சொல்ல யோசிக்கணும். தோட்டக்காட்டான், கள்ளத்தோணி, நாடத்தவன்னு எத்தனையோ ஏளனம். இந்தியன் தமிழன்னு வஞ்சகப் பார்வை. ஓட்டுரிமை கூட கெடையாது.

வெறும் ரொட்டியும் சோறும் துணியும் மட்டுந்தான் வாழ்க்கையா?

எனக்கு அப்பிடி தோணலே! நான் மனசாலே ஒவ்வொரு நிமிசமும் தமிழனா, இந்தியனாத்தான் வாழ்ந்தேன். என்னைப் பொருத்தவரைக்கும் அந்த தேச வாழ்க்கை ஒரு தண்டனை தான்.

திமர்ன்னு ரெண்டு தேசப் பிரதமர்களும் சேர்ந்து ஒரு ஒப்பந்தம் பண்ணிக்கிட்டாங்க. அது மனுச உரிமைகளை, மனுச ஆன்மாவை கசக்கிப் பிழிஞ்ச ஒப்பந்தமன்னு தான் சொல்லணும். அந்த ஒப்பந்தத்தாலே பத்து லட்சம் பேர் கொண்ட ஒரு சமூகத்தோட 'தலைவியே' மாறிப்போச்சு.

என்னைப் பொறுத்தவரைக்கும் எப்ப்டா இந்தியாவுக்கு வருவோம்ன்னு தவிச்சுக்கிட்டு இருந்தவன். எனக்கு சந்தோசமாத்தான் இருந்தது. ஆனா என்னோட ஒரே மகன் என்னோட ஜென்ம பூமி இதுதான்னுட்டு இந்தியாவுக்கு வரமறுத்திட்டான். ஒரு ஒப்பந்தம் தந்தையையும் மகனையும் பிரிச்சிருச்சு. தேசங்களும் வேறேவேறென்னு ஆக்கிருச்சு.

நான் மட்டும் என் ஜென்ம பூமிக்குத் திரும்பி வந்தேன். பால்ய சிநேகிதர்களையும் உறவுக்காரர்களையும் ஆசையோட தேடிப் போனேன். கிடைச்சதெல்லாம் ஏமாற்றமும் வேதனையுந் தான். உன்னைத் தெரியாதுங்கிற பதில். எதுக்கு இங்கே வந்தேங்கிற கேள்வி.

எங்கே போனாலும் அகதிங்கிற முத்திரை!

நான் என் தாய் நாட்டுக்கு பொறந்த மண்ணுக்குத் திரும்பி, வந்து இருபது வருசங்கள் கழிஞ்சு போச்சு. ஆனா இந்த தேசம் என்னை இப்பவும் அந்நியனா அகதியாத்தான் பாக்குது. இது கொடுமை இல்லையா?

திமர்ன்னு முன்னாள் பிரதமரோட அந்தப் படுகொலைச்சம்பவம். அதிர்ச்சிய டைஞ்சு போயிட்டேன். அதிலிருந்து மீளறதுக்குள்ளே திமர்ன்னு ஒரு உத்தரவு.

எல்லா அகதிகளும் போலீஸ் நிலையத்திலே போய் பதிவு செய்யணுமாம்.

நான் அகதி இல்லை. சட்டப்படியும் மனசாட்சியின் படியும் இந்தியன். நான் எதுக்குப்பதிவு செய்யணும்? திமர்திமர்ன்னு போலீஸ்காரங்க வந்தாங்க. தாயகம் திரும்பிய தமிழர்களையும் அடிச்சு ஒதைச்சு இழுத்துக்கிட்டுப் போனாங்க. ஏண்டா, பதிவு செய்யலே, எங்கேடா போட்டோ பாஸ் போர்ட்டுன்னு படாதபாடு படுத்தினாங்க. போலீஸ்கெடுபிடிக்குப்பயந்தவங்க தாலியை நகைநட்டுகளை வித்து போட்டோ ஸ்டீடியோக்களுக்கும் போலீஸ் நிலையங்களுக்கும் பணம் அழுதாங்க. திமர்ன்னு ஒரு நாள் போலீஸ்காரங்க வந்தாங்க. என் பேச்சையோ, நியாயத்தையோ அவங்க காது குடுத்தே கேட்கலே. எங்கேடா பாஸ்போர்ட். ஏண்டா நீ போலீஸ்ல வந்து பதிவு செய்யலென்னு அடிச்சு உதைச்ச ஒரு நாயைப்போல என்னை தெருவிலே இழுத்துக்கிட்டுப் போனாங்க. சித்திரவதைப் பண்ணினாங்க. அந்த அந்நிய நாட்டிலே,

இனவெறியங்களாலே கூட நான் இவ்வளவு சித்திரவதைகளுக்கு ஆளானதில்லை.

ரெண்டு தேசங்களோட, ரெண்டு தலைமுறைகளோட, பத்து லட்சம் மக்களைக் கொண்ட ஒரு இனத்தோட வாழ்க்கை அனுபவங்களைச் சுமந்தவன் நான். பஞ்சம் பிழைக்கப் போன தேசத்திலே பசியில்லாமே வாழ்ந்தாலும் பிறந்த தேசத்தையே ஒவ்வொரு நிமிசமும் மனசுக்குள்ளே சுமந்தவன் நான். இந்த ஊரிலே அடுத்த தெருவோட பெயர் என்னன்னே தெரியாதவன் கூட எனக்கு அகதிப்பட்டம் சூட்டுறான்.

ஒரு நாள் என்னைக் கோர்ட்டிலே கொண்டு போய் நிறுத்தினாங்க. அந்த ஜட்ஜ் 'நீ அகதி தானே?'ன்னு கேட்டார்.

நான் இந்தியாவில் பிறந்தவன். பிழைப்புக்காக பிற தேசம் போனவன். இந்திய அரசாங்கத்தின் ஒப்பந்தப்படி தாயகம் திரும்பினவன். நான் அகதி இல்லேன்னு எவ்வளவோ எடுத்துச் சொன்னேன். ஆனா, பரிதாபம் அந்த ஜட்ஜுக்கே யார் இந்தியன், யார் எந்தத்தமிழன்னு புரியலே. ஜட்ஜுக்கு மட்டுமா? ஜனங்களுக்கு, அதிகாரிகளுக்கு அரசியல்வாதிகளுக்கு யாருக்குமே புரியலே. அவங்க புரிஞ்சுக்கிரவும் விரும்பலேங்கிறது தான் கொடுமை.

நீ பதிவு செய்யாதது குற்றந்தான்னு தீர்ப்பளிச்சிட்டார். அந்த ஜட்ஜ். நல்ல வேளையா அப்பீலே ஜட்ஜுகள், தாயகம் திரும்பினவங்க போலீஸ் நிலையத்திலே பதிவு செய்ய வேண்டியதில்லேன்னு தீர்ப்பு வழங்கினாங்க. ஆனா அதுக்குள்ளே எல்லா சித்திரவதைகளையும் மனசாலேயும் ஒடம்பாலேயும் நாங்க அனுபவிச்சு முடிச்சிட்டோம். நான் ஒருத்தன் மட்டுமில்லே பல்லாயிரக்கணக்கானவங்க இந்தக் கொடுமையை அனுபவிச்சாங்க.

பிழைக்கப் போன தேசத்திலே எத்தனையோ வேதனைகளை அனுபவிச்சிருக்கிறேன். பொருள்களை இழந்திருக்கேன். நண்பர்களைப் பறிகுடுத்து அழிந்திருக்கேன்.

ஆனா, என் ஜென்ம பூமிலே என் ஆன்மாவுக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதியையும் அவமானத்தையும் என்னாலே தாங்க முடியலே. குடிக்க ஆரம்பிச்சேன். குடிச்சுக் குடிச்சே என்னை அழிச்சுக்கிறதுன்னு தீர்மானிச்சேன்.

அவன் தன் கதையை முடித்தபோது இருளிலும் குளிரிலும் பூமி உறைந்து

போயிருந்தது.

"பிறந்த மண்ணிலே அநாதையாகிப் போய் தெருவிலே கிடக்கிறேன். இது ஏன் சார்? நான் யார்? தமிழனா, இந்தியனா? என் தேசம் எது? எதுவுமே இல்லேன்னா நான் யார்? ரொல்லுங்க சார்?"

இரவின் இதயத்தை குத்திக் கிழிப்பது போல ஆக்ரோஷமாக கேட்டது அவன் குரல். நான் அவனது கையை இறுகப்பற்றி "அசாதாரணமான மனிதன்!" என்றேன்.

நடுங்கும் கைகளால் என் முகத்தை வருடினான் அவன். நான் இரவு டக்கடைக்குப் போய் டியும் ரொட்டியும் வாங்கிக் கொண்டு திரும்பி வந்து குரல் கொடுத்து அழைத்தேன்.

பதில் இல்லை.

ஜென்மம் முடித்துப் போயிருந்தான் அவன்.

*****

வாசகர் குரல்

குன்றின் குரல் - 3- கிடைத்தது நன்றி. இந்த இதழில் மலையகம் பற்றிய பல ஆழமான கட்டுரைகளும் கதைகளும் இடம் பெற்றிருந்தன மகிழ்ச்சி. மலையகத்தின் குரல் ஒலிக்க வாழ்த்துக்கள்.

திருச்செந்தூரன்
ஆனந்தா நகர்
திருச்சி 21

குன்றின் குரல் பார்த்தேன், படித்தேன். மலையக கல்விவளர்ச்சி பற்றி அறிந்து கொள்ள வாய்ப்பு கிட்டியது. தரமான படைப்புகளை கொண்டு வெளிவருவது பாராட்டுக்குரியது. கடல் கடந்த நாடுகளில் வாழ்பவர்களுக்கு மலையகம் பற்றிய தகவல்களை சிறப்பாக தருகிறீர்கள்.

ஈ.கே. ராஜகோபால்,
ஆசிரியர் 'ஈழகேசரி'
லண்டன்.

இரத்தப் புயல்

மாற்றியுடுக்க
கோவணமே இல்லை
சகோதரனே
இராமனுக்கு கோயில் கட்டவா
ஒடுகிறாய் ஒடு!

ஈட்டியும் வேலும்
இரத்த வெறியும்
அயோத்தி நாட்டில்
கரகம் ஆடும்

நெருப்புப் பொறியை
காற்று சுமக்கும்
நிலவுத் துண்டில்
குருதி தெறிக்கும்
மனித உடல்களில்
யாகம் நிகழும்
மசூதி சிதறி
மண்ணில் வீழும்

பதிலுக்குப் பதில்
இரத்தப் புயல்
இந்துக் கோயிலை
உடைத்து வீழ்த்து
இருக்கவே இருக்கிறார்
பெண்கள்
இழுத்து
மானம் வாங்கி
தீயில் வீசு!

பதிலுக்குப் பதில்
இரத்தப் புயல்
கடவள் வெறியில்
சாவோம் நாம்!

- தீபன் -

நன்றி - 'மனிதம்'

○○○

தென்னாபிரிக்காவில் இந்தியர்கள் - இந்து, முஸ்லிம், கிறிஸ்தவர் எவராயினும் - 'கூலிகள்' என்றே அழைக்கப்படுகிறார்கள். 'கூலிடாக்டர், கூலி லோயர்' என்றே அழைக்கப் படுகிறார்கள். இலங்கையில் 'கூலித்தமிழ்' என்ற நூல் வெளிவந்தது.

கலாநிதிகைகலாசபதி காலத்திற்குச் சொந்தமானவர்

- சி. வி. வேலுப்பிள்ளை -

மக்கள் நல்வாழ்வுக்காகவும் அவர்கள் நாகரீகம் மேம்பாட்டையடைவதற்காகவும் தங்கள் வாழ்நாட்களை அர்ப்பணித்த பெரியார்கள் காலத்திற்கு சொந்தமானவர்கள். அந்த மரபின்படி கைகலாசபதி அவர்கள் பிறவாத நாட்களுக்கு சொந்தமானவர்.

ஒரு சிகரத்தை பல கோணங்களிலிருந்து கீறுவதுபோல் எனக்கு முன் பேசிய அறிஞர்கள் கைகலாசபதி அவர்கள் பெருமையை சொன்னார்கள். அப்படி பேசக்கூடிய ஆற்றல் எனக்கில்லை.

எனவே நான் தெரிந்துகொண்ட, நான் அறிந்து கொண்ட கைகலாசபதியைப் பற்றி சொல்லப்போகிறேன். ஆங்கிலக் கவியொருவர் தன் நாட்டுக்கு ஒரு வேண்டுகோள் விடுத்தார். அதாவது;

Give us men
Men from every rank
Fresh and Free and Frank
Men of thought and reading
Men of light and leading
The nations welfare breeding.

இந்த வேண்டுகோளை கேட்டு பதில் சொல்ல வந்தவர் கைகலாசபதி. அவர் சர்வகலாசா லையில் வாசித்த காலத்தில் அவரைப்பற்றி கேள்விப்பட்டேன்.

பிரபல எழுத்தாளரும் விமர்சகருமான Jag Mohan கைகலாசபதியின் இலக்கிய ஆய்வுத்திறன் பற்றி வெகுவாக சொன்னார். "கைகலாசபதி இலக்கிய உலகில் ஒரு பெரிய தாக்கத்தை உண்டுபண்ணுவார். மஹாகவி எலியட் எழுதிய 'வேஸ்ட் லண்ட்' என்ற காவியத்தை மொழிப் பெயர்த்திருக்கிறார், பிரமாதமாக இருக்கிறது", என்று வாயாரப் புகழ்ந்தார்.

சில ஆண்டுகளுக்குப்பின் அவர் தினகரன் ஆசிரியர் பதவி ஏற்றபின் அவரை சந்திக்கும் வாய்ப்பு எனக்கு கிடைத்தது. "ஞாயிறு தினகரனுக்கு நீங்கள் அவசியம்

எழுதவேண்டும். மலை நாட்டுத் தலைவர்களைப்பற்றி ஒரு தொடர் கட்டுரை எழுதுங்கள். அதில் மலைநாட்டார் கலை, கலாச்சாரம் சரித்திரம், அரசியல் ஆகியவற்றை பின்னி எழுதுங்கள்", என்றார்.

சரி என்று ஒப்புக் கொண்ட பின் ஒரு சிலரைப்பற்றி கேலிச் சித்திரம் எழுதினால் போடுவீர்களா, என்று கேட்டேன். Oh yes. By all means என்றார்.

பிரசுரமான ஒரு கேலிச்சித்திரம் தொழிற்சங்க வட்டாரத்தில் பெரும் பரபரப்பை ஏற்படுத்தியது. அடுத்து வரும் ஞாயிறு கேலிச்சித்திரம் வருவதாய்கைகலாஸ் விளம்பரம் செய்தார்.

ஆனால் அடுத்த செவ்வாயன்று டெலிபோன் செய்தார். "சி.வி. வரமுடியுமா," என்றார். போய் சந்தித்த போது, "கேலிச்சித்திரத்திற்கு சம்பந்தப்பட்டவர் எஸ்மண்ட் விக் கிரமசிங்கவக்கு வேண்டியவர். முறைப்பாடு செய்திருக்கிறார். போட வேண்டாமென்றார். நான் போடாமலிருப்பது முறையல்ல என்று சொல்லி விட்டேன். அடுத்த ஞாயிறு அவர் மாநாடு. அன்று அது வெளிவருவது அவர் முகத்தில் கரிபூசியது போலாகும். எனவே அடுத்த ஞாயிறு கட்டாயம் வரும்," என்றார்.

பத்திரிகை சுதந்திரத்தைப்பற்றி பிரமாதமாக பேசுகின்ற இந்த காலத்தில் இதுபோன்ற விசயம் நடக்குமா? எழுத்தாளர்களுக்கு கைகலாசபதி எவ்வளவு மரியாதை காட்டினார் என்பது இதிலிருந்து தெளிவாகிறதல்லவா. அதைத்தான் சொல்ல வந்தேன்.

இந்த காலக்கட்டத்தில் அதாவது 54-60-இல் மலைநாட்டு எழுத்தாளர்களை ஊக்குவித்து புது இலக்கியம் வளர்க்க சாதனம் அளித்தார். எங்கள் இலக்கிய சரித்திரம் எழுதும்போது இதை குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியாது.

மலைநாட்டு கலை, கலாச்சாரம்,

மக்கள் இலக்கியம், கோலம், கோவில், சித்திரம் இவைகளில் அவருக்கு அளவில்லா ஆர்வம். ஒருதரம் கோடங்கி மாரியம்மனை வரத்தும் பாடல்களை பற்றி பேசியபோது சில அடிகளை சொல்லச்சொன்னார்.

உன் மயிரே கறுப்பழகு
உன் மேனியெல்லாம் தங்க நிறம்
என்ற வரிகளைச் சொன்னேன்.

"எப்படி பாடியிருக்கிறார்கள், சே எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது," என்று தலையாட்டி ரசித்தார்.

பின் "மலை நாட்டிலிருந்து இன்னும் ஒரு நாவல் வரவில்லை. நீங்கள் அதை எழுதவேண்டும். தோட்டங்களில் உத்தியோகம் செய்யும் யாழ்ப்பாணத்தோர் என்ன செய்கிறார்கள் என்பதை எனக்கு சொல்லி யிருக்கிறீர்கள். அவைகளை பச்சையாய் இந்த நாவலில் எழுதுங்கள். நான் பத்திரிகையில் போடுவேன். அப்போதுதான் இவர்களுக்கு சுரணை வரும்," என்றார். கதை வெளிவர ஆரம்பித்தது. அதை வாசித்த சில நண்பர்கள் என்னுடன் பேசுவதை நிறுத்திக் கொண்டார்கள். ஆனால் கைகலாசபதி அவர்களுக்கு அதில் தனி சந்தோசம். அவர் உண்மைக்கு மெய் காவலன்.

ஒரு புத்தகம் எழுதிவிட்டால், பத்திரிகையில் நம்மைப்பற்றி ஒரு கட்டுரை வந்துவிட்டால், ஒரு படம் வந்து விட்டால் அந்தரத்தில் நடப்போம். ஆனால் கைகலாஸ் அவர்கள் இன்றைய இலக்கியத்தில் ஒரு சம்பவம் -EVENT. அவர் தாழ்மைக்கு எல்லையில்லை. ஒரு உதாரணம் சொல்ல வேண்டும்.

பல வருடங்களுக்கு முன் நான் எழுதிய கவிதை துண்டுகளை சேர்த்து வெளியிடச் சொன்னார். அதற்கு முன்னுரை அவரிடமே கேட்டேன். பிரதியை அனுப்பினேன். சற்று கணக்கம். அதற்கு காரணம் எழுதியிருந்தார். ஒருநாள் திடீரென்று காரியாலயம் வந்து "இதோ முன்னுரை. நான் போகவேண்டும். குடும்பத்தார் காரில் இருக்கிறார்கள்" என்றார். இதை தபாலில் போட்டிருக்கலாமே, 174 படிகள் ஏறி வர வேண்டுமா, என்று கடிந்துகொண்டேன். "Dont be silly." என்று சொல்லிவிட்டு சென்றார்.

இவர் பணிவன்புக்கு எல்லை இல்லை.

பொன்னம்பலம் அருணாசலம் எங்களை அடிமை நிலையிலிருந்து மீட்டவர். அதற்கு பின் எங்களுக்காக பரிந்து பேசியவர் பெரியார் செல்வநாயகம் அவரது சிஷ்யர்கள். அரசியல் அனாதைகளாய் புளுங்கிக் கொண்டிருக்க எங்களை உள்ளங்கசிந்து அன்புடன் நேசித்தவர் கைகலாஸ். எங்கள் பெருமகன் அவர்..

தோட்டத் தலைவர் துரைசாமி

க.ப.லிங்கதாசன்

வெள்ளைஜிப்பா வேட்டிசால்வை வீறுநடை மீசையோடு வெளியில் நீண்டு நிற்கும் பேனா சேப்பிலே - மக்கள் தொல்லைகளைத் தாங்கும் "மினிட்" புத்தகத்தை லாவகமாய்த் தொங்கவிட்டுப் போய்வருவார். கையிலே! தங்கள் "ஜில்லாக்கமிட்டி"த் தலைவருடன் சிவனு வீட்டுச் சேவல் சண்டை சீக்கிரமாய் முடிக்கச் சொல்லி வேண்டுவார் கணக்கன் "கள்ளப்பேரு" போட்டுக்கிட்டு காலநதள்ளு ராரு என்றும் காத்தான் வீட்டுக் காத்தற் கதையும் சொல்லுவார்!

"தோட்டக்கமிட்டி" கூடும் போது துரைகிளாக்கர் செய்தவைகள் தோண்டிப் போட்டு வாய் சிவக்க மெல்லுவார். "பைப்பு" பூட்டியுந்தான் தண்ணியில்லை "போனஸ் லீவ்" இன்னுமில்லை போடவேண்டும் "ஸ்ட்ரைக்" என்றும் துள்ளுவார்! திருவிழா போட்டாத்தான் நல்லதென்றும் புல்லுவெட்டுப் புள்ளைங்களைப் புதுவருஷம் பேருபதியச் சொல்லுவார்! "ஆயம்மா" சேட்டைகளை அடக்க வேண்டும். சேவகனும் துள்ளுரானாம் சிலந்திவலை போல நன்கு பின்னுவார்!

ஆடுவெட்டி "ரோதமுனி"ச் சாமிக்கடன் முடிக்கவென்று ஆசைத்தாகம் தீர்க்கும் பணி செய்குவார்!. வாத்தியார் போடும் சட்டம் சரிவராது புள்ளைங்களும் நாசமாச்சி புதிய சங்கம் தாவங்கவி யாகுவார். தலைவர் கூடுவிட்டுக் கூடு பாயும் கோமாளி வேடமிட்டுக் கொல்லன் ஆலை இரும்பாக்கித் தகிப்பார்!. அதனால் "போடுபோடு" என்று போட்டுப் புதுத்தலைவர் தெரிவதற்குள் புத்திசாலி போல அங்கே நடிப்பார்!.

☆☆☆

ஹைகூ

தினம் ஒரு வீடு கூட்டி,
இடிந்து விட ஏமாந்து போய்
அகதியானது சிலந்தி .....

உனக்கேனிந்த விதி?
மழை தானுன் மரணமா?
ஈசலே சொல்!

வண்டே!
நன்றி!
மூங்கிலுக்குள் இசை தந்தாயே.

வஸந்த நினைவுகளை
இழந்து இழந்தே
இறக்க போகிறாயா பட்டமரமே?

அந்த மழைராவில்
காணாமல் போனதே
இந்த குட்டி நகைத்திரம்!

பறந்து களைத்து குயில்!
உட்கார்ந்து கூவ கிளையில்லை
எங்கும் வஸந்த பூ!

அடுக்கடுக்காய் மின்னல்கள்
ஆற்றில் பாதமுதைத்து
விளையாடும் சிறுவன்!

செல்வி. பாலரஞ்சனி சர்மா,
மாத்தளை.

10 வருடங்களுக்கு முன் எம்.டி. ராகவணைக்கொண்டு 'Tamil Culture in Ceylon' என்ற புத்தகம் எழுதப்பட்டது. அதை வாசித்தபோது எனக்கு பெரும் மனச்சோர்வு. காரணம் மட்டக்களப்பு, மலை நாடு பற்றி ஒன்றும் எழுதவில்லை. ஆனால் அண்மையில் கைலாஸ் அவர்கள் ஆற்றிய புனிதவதி திருச்செல்வம் பிரசங்கத்தில் ஒரு பெரிய உண்மையை ஆணித்தரமாக குறிப்பிட்டு இருந்தார்.

The disfranchise of about nine lakhs of Tamils of Indian origin and the constant increase of Singalese seats in successive elections and other events increased the awareness of the Tamils as a natural minority."

தேசபந்து சித்திரஞ்சன் தாசர் பிரிவை கேட்ட மதுரை பாஸ்கரதாஸ் நெஞ்சைத் தொடும்

"சீர் மிகுந்த பாரதத்தாய்
திலக நேத்ர அஞ்சனம்"

இந்த பாட்டை இன்று மாற்றிச் சொல்லவேண்டும். புதுமை இலக்கிய கன்னிப்பெண்ணுக்கு எப்படி திலகமிட வேண்டும். அவள் நேத்திரங்களுக்கு எப்படி மை தீட்டவேண்டும் என்று எங்களுக்கு சொன்னார் கைலாஸ் அவர்கள். அவர்

"ஈடில்லா தங்கம்,
எதிரிக்கோர் சிங்கம்
கிரிடி போல் அங்கம்
கீர்த்தி பிரசங்கம்."

அவர் தேகம் வெந்து சாம்பலாச்சுதே. அந்த சாம்பலிலிருந்து எழுந்த Phoenix என்னும் தீப்பறவை இலக்கிய வானில் இன்று வட்டமிடுகிறது. அதன் நிழலில் நின்று அவருக்கு அஞ்சலி செய்கிறோம்.

உனக்கு தண்ணீர் கொடுத்தேன் என்ற ஞாபகம் என் உள்ளத்தில் இன்பரசமாய் சுரக்கிறது, என்று தாகூர் கீதாஞ்சலியில் சொன்னதுபோல் -

கைலாஸ் அவர்களோடு பேசியது, அவரோடு தேனீர் சாப்பிட்டது, உணவு அருந்தியது, அவர் எழுதிய வார்த்தைகளை வாசித்தது, அவர் பேச்சைக்கேட்டது. அவர் காலத்தில் நாங்கள் எழுதியது இவைகளை நினைக்கும் எங்கள் உள்ளத்தில் பெருமை கலந்த இன்பமாய் வாடாமல்லிகையாய் மலர்கின்றது. (1982ம் ஆண்டு நடைபெற்ற பேராசிரியர் கைலாசபதி அஞ்சலிக் கூட்டத்தில் மக்கள் கவிமணி சி.வி. ஆற்றிய உரை)

தோட்டப்புறவியல்

இலங்கை, மலேசியர் முதலாக பல உலக நாடுகளுக்கு புலம் பெயர்ந்து சென்று குடியேறி, இன்று தோட்டப்புற மக்களாக - பெருந்தோட்ட சமூகமாக வாழும் இம் மக்கள் குறித்து தமிழில் ஆராய்ப்பட வேண்டும்.

கே. எஸ். ராஜு

தோன்றின. பிரிட்டிஷ், பிரஞ்சு, டச்சு, ஸ்பானிஷ் என்று பலநாடுகள் தாம் பிடித்த நாடுகளில் காலனி ஆட்சியை தோற்றுவித்தன.

தாம்பிடித்த நாடுகளின் கனிவளங்களையும், இயற்கை செல்வங்களையும் திரட்டி தமது நாடுகளுக்கு சென்றிட, தாம் பிடித்த நாடுகளில் இயற்கையில் கொடை வளத்தால் பல பொருளாதார உற்பத்திகளை உருவாக்கும் பெருந்தோட்டங்களையும், பணப்பயிர் விளைவிக்கும் விவசாய பண்ணைகளையும், பூமியிலுள்ள கனிவளங்களை வெட்டி எடுக்கும் சுரங்கங்களையும் அமைக்கத் தொடங்கினர்.

இதற்காக பல குடியேற்றங்களை தோற்று வித்தன. பிரிட்டிஷ் காலனி, பிரஞ்சு காலனி, டச்சு காலனி, ஸ்பானிஷ் காலனி என்று அனைத்து காலனி நாடுகளும் குடியேற்றங்களை ஏற்படுத்தின.

இத் தொழிலுக்கு அடிமைகளாக ஆப்பிரிக்கர்களையும், ஒப்பந்த அடிப்படையில் இந்தியர்களையும் கொண்டு சென்று குடியேற்றினர். மிகச்சிறிய அளவில் செவ்விந்தியர் மற்றும் சுதேசிகளும் அடிமைகளாக அத்தொழிலில் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர்.

பெருந்தோட்டங்கள் உருவானதன் மூலமும், அங்கே மக்கள் குடியமர்த்தப்பட்டதன் மூலமும் புதியதோர் சமூகம் உருவாக ஆரம்பித்தது.

புதிய சமூக உருவாக்கம்:-

உழைக்கும் மக்கள் வேலைத்தேடி இடம் பெயர்ந்ததன் விளைவுதான் இந்த சமூக உருவாக்கம். ஆபிரிக்க கருப்பினத்தாரும், இந்தியர்களும் தான் மேற்கத்திய, பசிபிக் மற்றும் தென் கிழக்கு ஆசிய நாட்டு பெருந்தோட்டங்களில் உள்ளனர்.

"பிலான்டேஷன்" (Plantation) என்று வழங்கப்படுகிற இந்த பெருந்தோட்ட சமூகம் குறித்து ஆராய்ந்த பல ஆய்வாளர்கள் உலகின் எல்லா பெருந்தோட்டங்களுக்கும், அங்கு வாழும் சமூகங்களுக்கும் பொதுவாக சில அம்சங்கள் இருப்பதை கண்டுள்ளனர்.

அவை-

(1) மிகப்பெரிய அளவில் பெருந்தோ

- (2) ட்டங்கள் செயல்படுவது.
  - (3) அதிகாரமிருந்த மையப்படுத்தப்பட்ட நிர்வாக அமைப்பு.
  - (4) பயிற்சி, நுட்பமில்லாத தொழிலாளர்கள்.
  - (5) உற்பத்தியோடு இணைந்த சமூக அமைப்பு.
- புவியியல் ரீதியாக தனிமைப்படுத்தப்பட்டிருப்பதால் பெருந்தோட்டத்திற்கு வெளியே திருமண மற்றும் பாலுறவுக்கான தொடர்பு அதிகம் இல்லாத நிலையில் உள்ளறவுகளால் ஆன சமூகத் தோற்றம்.

இவ்வாறு பெருந்தோட்டங்களுக்கு சில பொதுநிதிகள் இருப்பதை கண்டறிந்து உணர்த்தியுள்ளனர்.

"ஐரோப்பிய முதலாளிகளையும், கலப்பு கலாச்சார மேற்பார்வைப் பணியாளர்களையும் தேர்ச்சி பெறாத தொழிலாளர்களையும் கொண்டது பெருந்தோட்டங்கள். இவர்களின் வாழ்க்கைத் தரம், குடியிருப்பு, கலாச்சார பரிவர்த்தனைகள், பொழுதுபோக்குகள், இந்த மூன்று பிரிவுகளை ஒட்டியே அமைந்துள்ளது.

“பெருந்தோட்டம் என்பது தொழிலாளர்களுக்கு வேலை செய்யும் இடம் மட்டுமல்ல, அவன்வாழ்க்கையே அதுதான். கடை முதலிய வசதிகளிலிருந்து வழிப்பாடு வரை அங்கேயே முடங்கி கிடப்பதால் மற்ற மொழி, இன வேறுபாடுகளை உடைத்து, ஒரு புது சமூகமாக உருவாக வழி வகுக்கின்றது. சுரண்டல் மையமாக அதிகார அமைப்பு, அடிமைமுறை ஒழிக்கப்பட்ட பிறகும் கூட அதிகாரப்பிரயோக சக்திகளை மாற்றவில்லை - “இவ்வாறு ஜார்ஜ் எல் பேக்ஸ்போர்ட் என்பவர் உலகநாடுகளில் - பெருந்தோட்ட சமூகம் குறித்து எழுதியுள்ள நூலில் புதிய உலகில் பெருந்தோட்ட சமூக உருவாக்கம் குறித்து எழுதியுள்ளார்.

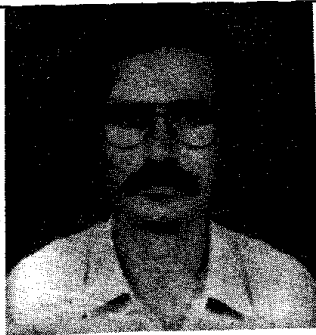
அவர் பிரேசில் நாட்டின் பெருந்தோட்ட சமூகம் குறித்து எழுதியதை ஹட்சின் சன் என்பவர் எடுத்து வைத்துள்ளார். “தற்போதைய அமைப்பு பழைய மரபுவழி குடும்ப அடிமை முறையே ஒட்டியது தான். அடிமைமுறையின் நேரடி முகத்துக்கு முகம் உறவுகள் சிறிதும் மாற்றம் ஆகாத நிலையிலுள்ளது. அமைப்பின் சில அம்சங்கள் மாற்றப்பட்டுள்ளன. தவிர அமைப்பு மாற்றவில்லை” என்பதாகும் அது.

இந்த வகையில் மாற்றங்களுக்கு உட்படாத சமூகமாக பெருந்தோட்ட சமூகம் விளங்குகிறது. மேற்குறிப்பிட்ட பொது விதிகளுக்கு இப்பெருந்தோட்ட சமூகங்கள் காணப்பட்டாலும், ஆங்காங்கே இருக்கும் பெருந்தோட்ட சமூகங்களில் உருக்கொண்டுள்ள அம்சங்களில் சிலபல மாற்றங்கள் நிலவுகின்றன.

பொதுவிதிகளுக்கு இயைய, சில அம்சங்களோடு நிலவும் இந்த பெருந்தோட்ட சமூக இயல் ஆய்வுக்குரியதாகும்.

பெருந்தோட்ட உருவாக்கத்தின் அதன் சமூக உருவாக்கத்தில் சமூக அமைப்பும், வடிவமும், அதன் பல கலாச்சார கலப்புகள் பன்மைகள், இனம், சாதி வர்க்க

தமிழ் நாட்டிலிருந்து வெளிவரும் ‘மக்கள் மறுவாழ்வு’ சஞ்சிகையின் ஆசிரியரான கே. எஸ். ராஜு நுவரெலியாவில் பிறந்து, நுவரெலிய திருத்துவக் கல்லூரியில் கல்வியின்றி இவர் சிறுகதைகள் பலவற்றை படைத்ததோடு ‘தாயகம்’ என்ற குறுநாவலையும் தந்தவர். தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாய்மொழி இலக்கியமான தோட்டப் பாடல்களை பல்வேறு கோணங்களில் ஆராய்ந்து கட்டுரைகள் தீட்டிய கே. எஸ். ராஜு தோட்டப்புறவியலைப் பற்றி ஆய்வு நடத்துவதில் ஆர்வமும் அக்கறையும் கொண்டவராவார்.

குன்றின் குரல்

கலப்புகள், அரசியலில் அவற்றின் பங்கு, அதிகாரம் பன்முகப்பட்டது.

பெருந்தோட்டங்களுக்கு குடிபெயர்ந்த மக்களின் பூர்வீகம், வரலாறு, சமூக அமைப்பு, மொழி, தொழில், பொருளாதாரம் பழக்க வழக்கங்களில், உளவியல் கூறுகள் புதிய சமூக உருவாக்கத்தில் அடைந்த மாற்றம், பங்கு கொண்டு உருக் கொண்ட புதிய அம்சங்கள் ஆய்வுக்குரியது.

தோட்டப்புற சமூகமும். தென்னிந்தியத் தமிழர்களும்

தென்னிந்தியாவிலிருந்து பெருந்தொகையாக தமிழ் மக்கள் இலங்கைக்கும் மலேசியா, சிங்கப்பூர், மொரிஷியஸ், பிஜீ தீவுகள், தென்னாப்பிரிக்கா, டிரினிடாட், சூரினாம், கயானா, எண்டிகுவா, பிரேவில் முதலான பல நாடுகளுக்கு பெயர்ந்து சென்றார்கள்.

பெருந்தோட்டம் என்கிற திட்டமிட்ட அமைப்புக்குள் இவர்கள் ஒரு சமூகமாக உருப்பெற்றார்கள். அந்த பெருந்தோட்ட கட்டமைப்புக்குட்பட்ட இவர்களுக்கு அதற்குரிய பொதுவிதிகளுக்குட்பட்ட ஒரு சமூகமாக உருவாக்கினார்கள்.

இந்த புதிய சமூக உருவாக்கம் ஆய்வுக்குட்பட்ட வேண்டியது.

- இவர்களது குடிபெயர்வு, குடிபெயர்வுக்கு காரணமான ஊக்கு சக்திகள்.

- வெவ்வேறு பகுதிகளிலிருந்து வந்தவர்கள், தனித்துவமான, சாதி, சமூக, பிரதேசீயமாக தனித்தனியாக பிரிந்து வாழ்ந்தவர்கள் பேச்சு வழக்கு உறவு முறைகள், பழக்க வழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள் என்று வாழ்ந்தவர்கள்.

இவர்கள் பெருந்தோட்ட சமூகத்தில் கலந்தமை; பெருந்தோட்டத்திற்கே உரிய சமூகமாக கலந்து எல்லா அம்சங்களிலும் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள்.

புலம் பெயர்ந்ததெனின் மிச்ச சொச்சமாக சமூக பழக்க வழக்கங்கள், பண்புகள், மொழிவழக்கு உறவு முறைகள், தொழில், வழிப்பாடு, நம்பிக்கைகள், உணவு, உடை, முதலான பல அம்சங்களில் நிலவும் தன்மை.

குடியேறிய நாட்டினங்களோடு கொண்ட உறவு, அரசியல், கலைகலாச்சார பண்புகளோடு இணைத்து உருவான மாற்றங்கள்.

அரசியல், தேசிய இன எழுச்சிகள் ஏற்படுத்திய தாக்கங்களில் நெகிழ்வறாத, குனிந்து போக முடியாத தன்மை - இந்த சமூக உருவாக்கத்தின் குறிப்பிடத்தக்க அம்சங்கள்.

தோட்டப்புற சமூகம்

பெருந்தோட்ட சமூகம், "Plantation Society" என்று ஆங்கிலத்தில் பலர் ஆராய்ந்து எழுதியிருக்கிறார்கள். இச்சமூகம் குறித்து சமூக ஆய்வாளர்கள், அறிஞர்கள் பலர் ஆராய்ந்து நூல்கள் பல எழுதி இருக்கிறார்கள்.

பெருந்தோட்ட சமுதாயம் என்று சொல்லப்படுகின்ற இந்த "தோட்டப்புற சமூகம்" குறித்து தமிழில் ஆராய்ந்ததாக - நூல் வெளிவந்ததாக தெரியவில்லை.

"தோட்டப் புறவியல்" என்ற கருத்துருவாக்கத்தின் கீழ் பெருந்தோட்ட சமூகம் குறித்து தமிழில் ஆராய்வது சாலப் பொருந்தும்.

தோட்டப் புறவியல்

தோட்டப் புறவியல் குறித்து தமிழில் ஆராயப்பட வேண்டியது, மிகவும் அவசியமும் கூட. காரணம் பெருந்தோட்டப்பணிகளுக்கு ஆப்பிரிக்க கருப்பின மக்களோடு இந்தியர்கள் - குறிப்பாக தென்னிந்திய தமிழ்மக்களும் தான் அதிகமாக அழைத்துச் செல்லப்பட்டார்கள்.

இலங்கை, மலேயா முதலாக பல உலக நாடுகளுக்கு புலம் பெயர்ந்து சென்று குடியேறி இன்று தோட்டப்புற மக்களாக - பெருந்தோட்ட சமூகமாக வாழும் இம்மக்கள் குறித்து தமிழில் ஆராயப்படவேண்டும்.

நாட்டுப்புறவியலில் ஒரு அங்கம்:

இச்சமூகத்தின் பூர்வீகம் குடிபெயர்ந்து வந்த நாடுகள். அந்த நாட்டு கிராமப் புறங்களிலிருந்து வந்தவர்கள். கிராமம் நாட்டுப் புறமாகும். "நாட்டுப்புறம் என்பது கிராமமும், கிராமம் சூழ்ந்த இடங்களும் ஆகும்" என்கிறார் டாக்டர் க. சண்முகசுந்தரம்.

"நாட்டுப்புறம் என்பதற்குரிய பொருட் குறிப்பினைப் பார்க்கின் பொருளாதாரத்தாலும், கல்வியிலும் பின்தங்கிய பகுதிகள் நாட்டுப்புறம் எனக் கொள்ள இடமுண்டு. இத்தகு பின்தங்கிய, நிலைகளுக்கு சமூகக் குழந்தை காரணமெனலாம்". என குறிப்பிடுகிறார். ஓர் ஆய்வாளர், தனது "பேயோட்டும் உடுக்கடிப் பாடல்கள்" நூலில்.

இந்த சூழலில் இருந்து குடிபெயர்ந்த மக்கள் - அவர்களது 'புதிய சமூக உருவாக்கம் குறித்து ஆராய நாட்டுப் புறவியல் குறித்தும் ஆராயவேண்டும். தோட்டப் புறத்தின் நிலவும் வழக்குகள் கூட, குடிபெயர்ந்து வந்த மண்ணின், தமது சமூகத்தவர்களின் மத்தியில் நிலவும் வழக்குகளின் மிச்ச சொச்சங்களே. இவர்கள் மத்தியில் நிலவும் வழக்குகளுக்கு அவை மூல ஆதாரமாகும்.

ஆய்வுகள்:

இந்த உண்மைகள் மூலம், தோட்டப் புறவியல் நாட்டுப்புறவியலின் ஒரு

பகுதியாகவே கொள்ளலாம். முழு தோட்டப் புறவியலுக்கு, சம்பந்தப்பட்ட மக்கள் குடிபெயர்ந்த நாட்டில் நிலவும் கிராமப் புறவியலிலே. முதல் படியாகவும் இருக்கிறது, என்பது இந்த ஆய்வில் புலப்படும்.

நாட்டுப் புறவியல் இன்று ஒரு இலக்கிய வகையாக வளர்ந்து வரும் ஒரு துறையாக இருக்கிறது. இத்துறை குறித்து பல அறிஞர்கள் தோன்றி ஆராய்ந்திருக்கிறார்கள். நாட்டுப்புறவியல் குறித்து பல ஆய்வு நூல்களும் தொகுப்பு நூல்களும் எண்ணிலடங்காதவை வந்திருக்கின்றன.

நாட்டுப் புறவியலை ஆராய பல்கலைக் கழகங்கள் தனித்துறையை தோற்றுவித்திருக்கின்றன. மானியங்கள் வழங்கி ஆய்வாளர்களுக்கு துணைப்புகின்றன. இதற்கான பல ஆய்வு அரங்கங்கள், கழகங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆய்வுக்குரியவை:-

'நாட்டுப்புறவியல்' என்பதற்கு பலர் பல்வேறுபட்ட விளக்கங்களை அளித்துள்ளனர்.

"நாட்டுப்புற மக்களின் பழக்க வழக்கங்களையும், பண்பாடுகளையும் நம்பிக்கைகளையும், இலக்கியங்களையும் ஆராயும் இயலே நாட்டுப்புறவியலாகும்" என்கிறார் டாக்டர் க. சக்திவேல்.

நாட்டுப்புறவியல் என்பது கிராமப்புறக் கலை என்பது மட்டுமில்லாது, முதலாளித்துக்கு முந்தைய சமூக அமைப்புகள் எல்லாவற்றிலும் உருவெடுத்த அம்சங்கங்களில் தொகுப்பாக உள்ளது" என்று டாக்டர் கோ. கேசவன் குறிப்பிடுகிறார்.

இந்த கூற்றுக்கிணங்க, 'தோட்டப்புறவியல்' தோட்டப்புற சமுதாயத்தையும், அதன் வாழ்க்கையையும், சாலைகளையும் மட்டுமே உள்ளடக்கியதல்ல; அந்த சமூகத்தின் உருவாக்கத்திற்கு முன் அது இருந்த நிலைமையும், அப்போது கொண்டிருந்த அம்சங்களையும் முழுமையாக கொண்டதாகும்.

துணைக்கருவி நாட்டார் வழக்கு

தோட்டப்புறவியலை ஆராய நாட்டுப்புற வழக்குகள் பெரிதும் துணைப்புகின்றன. 'நாட்டார் வழக்கு' என்ற அறிஞர்களால் குறிப்பிடப்படுகின்ற இவ்வழக்கு தோட்டப் புறங்களில் நிலவுகின்றன. இதை தோட்டப்புற வழக்கு என்று குறிப்பிடலாம். இவ்வழக்குகளாக நாட்டுப் பாடல்கள், கதைகள், கதைப்பாடல்கள், பழமொழிகள், விடுகதைகள், கூத்துகள் முதலிய கலைகள், பழக்கவழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், சடங்கு, திருமணம் முதலான சம்பிரதாயங்கள் என்று தோட்டப் புறங்களில் உலவும் வழக்குகள் தோட்டப்புறவியலை ஆராய பெருந்துணையாக இருக்கின்றன.

★★★★

மலையக பாரம்பரிய கலைகள் பற்றிய ஆய்வு-

- சில குறிப்புகள்

அண்மைக் காலங்களில் ஓரளவு மலையக பாரம்பரியத்தை மீள் கண்டுபிடிப்பு செய்ய வேண்டும் என்ற ஆர்வம் காணப்படுகிறது. இது முனைப்புடன் செயற்படா விட்டாலும் ஆங்காங்கே சில முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. இது வரவேற்க கூடிய ஒன்றாகும். எமது மலையக சமூகம் ஆரோக்கியமான பண்பாட்டு விழுமியங்களை காத்துக் கொள்ள உதவும் இனம் என்ற ரீதியில் எமது சமுதாய அமைப்பினையும் விளங்கிக் கொள்ளமுடியும்.

மலையக பாரம்பரிய கலைகள் பெரும்பாலும் கவனிப்பாரற்று அநாதையான நிலையில் விடப்பட்டவை. இதனை விபரமாக தொகுத்து வெளியிடுவது மிக, மிக அருந்தலாகவே காணப்படுகிறது. அண்மையில் மாத்தளை வடிவேலன் மலையக பாரம்பரிய கலை வடிவங்களை நூல் வடிவத்தில் வெளிக்கொண்டு வந்துள்ளார் இது வரவேற்க கூடிய ஒன்று. ஆனால் இந்நூலாக்கம் மூலம் மட்டும் எமது கலை இலக்கிய வடிவங்களை பூரணமாக தெரிந்து கொள்ள முடியாது. எனவே அதனை பல்வேறு கோணங்களில் அணுகி ஆராய்ந்து வெளிக் கொண்டு வருவது பயனுள்ள முயற்சியாக இருக்கும்.

ஒரு சமூகத்தில் வழி, வழியாக வரும் உறவுமுறைகள், நியதிகள் சடங்கு சம்பிரதாயங்களின் வெளிப்பாடுகளின் பிரதி பலிப்புகளே கலைகளாகும். கலைகள் பெரும்பாலும் இன்ப உணர்ச்சிக்கோ அல்லது மற்றவர்களை மகிழ்விப்பதாக மட்டுமன்றி அச்சமூக உற்பத்தி உறவு முறைகளின் கட்டுமானமாகவும் விளங்குகின்றது. ஒரு மக்கட் சமூகத்தில் இக் கலைகளின் வெளிப்பாடுகள் கால மாற்றத்திற்கேற்ப மாற்றமடைந்து வருவதும் கண்கூடு. இவ்வம்சம் மலையக பாரம்பரிய கலையில் காணப்படுவது தவிர்க்க முடியாது. எனவே கலை வடிவங்களை ஆராயும் போது மேலெழுந்த வாரியாக நோக்குவது வரலாற்று குருட்டுணர்விற்கு இட்டுச் செல்லும்.

மலையக சமூக உருவாக்கம் சிக்கலான பொருளாதார அரசியல், சமூகக் காரணிகளுடன் உருவானதாகும். வெறுமனே உடலுழைப்பை மாத்திரம் கொண்டு இவர்கள் இலங்கைக்கு புலம் பெயரவில்லை. மாறாக தனது பரம்பரை குல மரபு கலையம்சம் போன்றவற்றோடு இவர்கள் மலைபிரதேசத்தில் குடி புகுந்தனர். இந்திய கிராமிய சூழலில் உள்ள கலை அம்சங்க

ளையும் இம் மலைசார்ந்த பிரதேசங்களில் பின்பற்றினர். குறிப்பாக இராமநாதபுர மாவட்டத்தி லிருந்து வந்த கலைகளான காமன்சூத்து, பொன்னர்சங்கர் ஆகிய கலைவடிவங்களை இவர்கள் தமது வாழ்வோடு பிணைத்திருந்தனர்.

இந்திய சமூக அமைப்பில் பண்ணை அடிமைகளாக இருந்து கிராம சமூக அமைப்பிலிருந்து தாழ்ந்தப்பட்டவர்கள் என ஒடுக்கி வைக்கப்பட்டவர்களே கிராமிய கலைகளை கொண்டிருந்தனர் இங்கு வர்க்க சார்பான கலை வடிவங்களை நோக்கினால் இத்தகைய உண்மைகள் புலப்படும். இந்திய சமூக கிராமிய சூழல் அமைப்பிலிருந்து இலங்கைக்கு புலம் பெயர்ந்த வர்கள் தங்களது கலை வடிவங்களை வைத்திருந்தோர் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களே. அங்கு விவசாயிகளாகவும், பண்ணை அடிமைகளாகவும் கூலியுழைப்பில் ஈடுபட்டவர்களாகவும் இருந்து இங்கு வந்தவுடன் பரந்த தொழிலாளர் வர்க்கமாக மாற்றப்பட்டனர்.

-ஜெ. சற்குருநாதன்

இங்கு இவர்களை கொண்டு வந்த கங்காணிமார்கள் தங்களுடைய பிள்ளைகளை பரதக் கலைகளை பயில்விப்பதிலும் சிலர் ஆர்வம் காட்டினர். இங்கு புலம் பெயர்ந்த உயர்சாதியினரும் இத்தகைய அணுகுமுறையை பின்பற்றினர். பிரித்தானியர், இலங்கை தேசிய வாதிகளின் அடக்கு முறையின் கீழ் அமைந்த இச்சமூக வர்க்க வேறுபாட்டின் தொழிற்பாடு கணிசமான அளவு இக்கலைகளில் தாக்கத்தை செலுத்தியது.

திருமணம், இறப்பு, திருவிழாக்கள், விசேட வழிபாடுகள் போன்ற சம்பிரதாய நிகழ்வுகளில் கலைகள் முக்கிய இடம்பெற்ற உயர் வர்க்கத்தினரிடையே இத்தகைய நிகழ்ச்சிகளில் பங்குபற்றுவோர் தாழ்த்தப்பட்டவர்களே அது இருவரையும் தூரப்படுத்தி அக் கலைகளுக்கு கூலி என்ற மனப்பான்மையும் வளர் ஆரம்பித்ததை மறுக்க முடியாது. இன்றும் கூட திருவிழாக்களில் இம்முறை இருந்து வருவதை நாம் அவதானிக்க கூடியதாக உள்ளது. காமன்சூத்து, பொன்னர்சங்கர் ஆகிய கலைகளை தவிர்ந்த ஏனைய வாத்தியங்களோடு சார்ந்த கலைக்கு தொழில் ரீதியான உறவு முறைகளிலேயே தங்கியுள்ளது.

பெரும்பாலும் திருவிழாக காலங்களில் காமன்சூத்து ஆடப்படுவதில்லை. அதற்குரிய மாதங்களிலும், தினங்களிலும் ஆடப்படுகிறது. காமன்சூத்து ஆடுவோர் குலமரபு முறையான வழி, வழி, வந்தவர்களே ஆடுவார்கள். அடுத்தவர்கள் பழகும் போது அவர்களை சார்ந்தவர்களே அதனை செய்ய வேண்டும். இதே போல மேளம் வாத்திய கருவிகள் இசைக்கும் போதும் கூட இத்தகைய விடயங்கள் அவதானிக்க கூடியதாயுள்ளது.

திருவிழா காலங்களில் காவடி ஆட்டம், ஒயிலாட்டம் மயிலாட்டம், கரகாட்டம் என்பன போன்ற கலைகள் இடம்பெறுவதுண்டு. இத்தகைய கலைகள் சாதாரண மக்களை கொண்டே ஆடப்படுகின்றன. வேல் குத்துதல், சட்டியெடுத்தல் போன்றன உயர்சாதியினரிடையே இருந்து வந்துள்ளது. வேறு சாதி என்று கூறப்படுவோர் இத்தகைய மாற்ற நிகழ்வை எடுத்து இதனைச் செய்யும் பொழுது அது சண்டைகளில் வந்து முடிவதை காணலாம்.

இவையெல்லாம் கலைகளின் வர்க்கச் சார்பின் தன்மையை விளக்குவதாக அமைந்துள்ளன. கலைகளை ஆராயும்போது இத்தகைய அம்சங்களை கவனத்தில் எடுத்து அதன் ஆழ், அகல உணர்வு நிலைகளை ஆராய்வது சிறந்தனவாக காணப்படும். மறுபக்கத்தில் இன்று பெரும்பாலும் இக்கலைகள் குறைந்து வருவதையும் அவதானிக்கலாம். இதற்கு பல்வேறு காரணங்கள் ஏதுவாக உள்ளன. மலையக சமூக அமைப்பு ஒரு அசைவுத் தன்மையை பெற்றிருப்பதும் இலங்கையின் கலை இலக்கிய தாக்கம் ஊடுருவி நிற்பதாலும் நவீன கலாச்சார பண்பாட்டு சமூகக் களிடையே கலந்திருப்பதாலும் இத்தகைய கலைகள் இன்று செல்வாக்கு இன்றி வருகின்றன. எனினும் இதற்குப் பின்னணி பொருளாதார அரசியல் முரண்பாடுகளே இக்கலைகளின் அசைவுத் தன்மையை நிர்ணயிக்கின்ற பிரதான சத்தியாக விளங்குவதையும் மறுத்தல் இயலாது கலைகள் குன்றி வருவதற்கான காரணங்கள் தெளிவாக ஆராய்வதும் நமது கடமையாகும்.

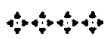
அடுத்து இக்கலைகள் அப்படியே அதன் வடிவங்களை சார்ந்து நின்று அவ்வடிவங்களில் மரபு ரீதியாக சொல்லப்பட்டு வந்த விடயங்களை மாத்திரம் ஆதாரமாக கொண்டு ஆராய்வது சிறந்ததாக காணப்பட மாட்டாது. இன்று நவீன அரசியல் பொருளாதார கலாச்சார உந்தலில் நாம் வாழ்கின்றோம். எமக்கென ஒரு வரலாற்றுப் பார்வை அவசியமாகின்றது. இந்நாட்டில் எமது இனம் தேசிய ரீதியில் பல தாக்கங்களை விளைவித்து வருகின்றது எனவே இவ் வடிவங்களை நவீனத்துடன் இணைத்து சமகால மக்கள் பிரச்சனைகளை இனங்கண்டு அதற்கேற்றவாறு கலை ஆய்வினை மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும். மரபு அவசியம். காலம் கடந்த தேவையற்ற

மரபுகள் ஒழிக்கப்பட்டு மக்கள் நேசிக்கும் மரபார்ந்த நிலையிலிருந்து நவீன இயக்க போக்குகளுக்கேற்ப மலையக கலை பாரம்பரியங்கள் தொடர்பான ஆராய்ச்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். இதற்கு, வரலாறு, தேசியம், சமூகவிஞ்ஞானவியல் பொருளாதார அரசியல் ஆகிய துணைக்காரணிகள் முதன்மை படுத்தி நோக்க வேண்டும் ஆய்வோடு மட்டும் நின்றுவிடாது. ஆசிரிய கலாசாலைகள், பாடசாலைகள், பொது அரங்குகள் போன்றனவற்றில் இத்தகைய அம்சங்கள் நோக்கப்படும். எமது கலைப்பாரம்பரியங்களை மீள் கண்டுபிடிப்பு செய்யவேண்டும்.

வடமோடி, தென்மோடி கூத்துக்கள் சிறந்த முறையில் ஆராயப்பட்டு இன்று அக்கலைகள் புத்துயிர் பெற்று வருவதை நாம் அவதானிக்கலாம் வடக்கு, கிழக்கு மக்கள் அதற்கு அங்கீகாரம் அளித்து வரவேற்பதையும் நாம் காணலாம். இதனை எமது ஆய்வாளர்கள் உணர்வது சிறந்த பயனை தரும் இன்னொன்று எமக்கென ஒரு நாடக மரபு ஒன்று இதுவரை காலமும் உருவாக்கப்படவில்லை சிறு, சிறு முயற்சிகள் மாத்திரம் ஆங்காங்கு செயற்பட்டதே தவிர அவை பொது அரங்குகளில் குறைவு. தோட்டப் பகுதியில் தென்னிந்திய திரைப்பட சாயலில் நாடக மரபு காணப்படுகிறது இது எமது மலையக சமூக அமைப்பிற்கு ஆரோக்கியமானதல்ல எனவே இத்தகைய துறைகளில் ஆழமான பார்வை அவசியம்.

மலையக பாரம்பரிய கலைகள் சில வேளைகளில் துன்ப, துயர வெளிப்பாடுகளாகவும் காணப்பட்டவை. இவற்றை நிதானமாக நோக்க வேண்டும். கலைகள் பற்றிய ஆய்வினை அவ்வாய்வு புத்தி ஜீவிகளை சென்றடைவதை விட தொழிலாளர் மத்தியில் இருப்பது எமக்கும் முன்னேற்ற பாதையில் அடியெடுக்க உதவும்.

அதுசரியான மார்க்கத்தில் காட்டப்பட வேண்டும். அதற்கு தலைமைத்துவம் தொழிலாளர் மத்தியில் இருக்க வேண்டும். இத்தகைய அம்சங்களை கலைகளுடன் இணைக்கப்பட வேண்டும். மலையக பாரம்பரிய கலைகள் தொழிலாளருடன் பின்னிப் பிணைந்தவை. கலைகளில் பங்கு கொள்ளுகின்ற தொழிலாளர்களே இவர்களை பொம்மையாக வைத்து நோக்குவது சூனியமாக போய்விடும் அவர்களை இயக்கவிட்டு அவர்கள் மத்தியில் இத்தகைய கலைகள் புத்தூக்கம் பெற்றுவளர்வதற்கு நாம் ஆவன செய்து ஆய்வை மேற்கொண்டால் மலையக பாரம்பரிய கலைகள் ஆரோக்கியத்துடன் உயிர் வாழும் என்பதில் ஐயமில்லை.

சாதித்த தென்ன சாதனைகள் என்ன?

இராகலை - பன்னீர்

சங்கம் சாதித்த தென்ன - இந்த சங்கங்கள் சாதித்த தென்ன

மாலை வாங்கி
மேடை தோறும்
ஏறி நின்று
மேக முட்ட
வாரி பொய்யை
வழங்கு கின்ற தலைவர்கள்

சங்கம் சாதித்த தென்ன - இந்த சங்கங்கள் சாதித்த தென்ன

சாக்கடை நாற்றத்தில்
வாழும் மக்களின்
போக்கினை போக்கிட்மீரா? - இவை
நாற்றத்தின் மத்தியில்
நாணமே வாழ்கின்றோம்
சாதனை யென்கின்றீரா

சங்கம் சாதித்த தென்ன - இந்த சங்கங்கள் சாதித்த தென்ன

கீழ் மட்ட மக்களின்
கீழான நிலையினை
மாடியில் வைப்போமென்றே
மலைகளே அதிர்ந்திட
மார்தடி சொன்னீரே
மறந்து தான் போனீரே
சங்கம் சாதித்த தென்ன - இந்த சங்கங்கள் சாதித்த தென்ன

சங்கம் சாதித்த தென்ன - இந்த சங்கங்கள் சாதித்த தென்ன

சண்டாளா யெமக்குள்ளே
சண்டைகள் மூண்டிட
சதியினைச் செய்தீரே - நாம்
குடி கார குலமாக
கொடி கட்டி பறந்திட
கொடும் பாவம் செய்தீரே

சங்கம் சாதித்த தென்ன - இந்த சங்கங்கள் சாதித்த தென்ன

உல்லாச விடுதிகளும்
ஓ வென்ற ஊர்திகளும்
மகத்தான மாடிகளும்
சேர்த்து வைத்து
மதுவிலும் மாதுவிலும்
மயங்கி கிடந்ததெங்கே

சங்கம் சாதித்த தென்ன - இந்த சங்கங்கள் சாதித்த தென்ன?

ஓர் இலக்கிய யாத்திரை...

தற்காலத்தில் இலங்கையின் நவீன தமிழ் இலக்கியம், வட இலங்கை, கிழக்கு இலங்கை, மலையகம் என்னும் மூன்று பிரதேச தளங்களைக் கொண்டுள்ளது. யாழ்ப்பாணத்தை மையப்படுத்தி தமிழ் தேசிய உணர்வுடன் படைக்கப்பட்டு வரும் ஓர் இலக்கியப் போக்கு, தெற்கே அதை பகிரங்கப்படுத்த முடியாத நிலையில் புலம் பெயர்ந்த தமிழர் பிரச்சினைகள் பற்றிய இலக்கியப் போக்கு அண்மைக்காலமாக மலையக இலக்கியம் என்றும் மலையக தேசிய இனச் சார்பு இலக்கியப்போக்கு என மூவகைப் போக்குகள் இன்றைய இலங்கை நவீன தமிழ் இலக்கியத்தின் முப்பெரும் பிரிவுகளாக வளர்ந்து வருகின்றன. இத்துடன் மேலைநாடுகளில் புகலிடம் தேடிச்சென்ற இலங்கைத் தமிழர்கள் படைத்து வருவது 'புகலிட இலக்கியம்' என்று புதிதாகக் கிளைத்துள்ளது. இஸ்லாமியத் தமிழ் எழுத்தாளர்களிடையே ஓர் இலக்கிய உத்வேகம் பரவிவருவதை 'தினகரன் வார மஞ்சரி' யில் அறிய முடிகின்றது.

பெ. ச. மணி

நான் பெற்ற புதிய இலக்கிய அனுபவம் மலையக இலக்கிய வளர்ச்சியைப் பற்றியதாகும். மலையக இலக்கியம் என்று குறிப்பிடும் பொழுது, அது வெறும் பூகோள அடிப்படையாகக் கொண்டதன்று. தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளிகள், மற்றும் அங்கு குடியேறிய இந்திய வம்சா வழியினர் ஆகியோர் உற்பத்தி உறவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட இலக்கியப் போக்குகளைக் குறிப்பிடுதே மலையக இலக்கியமாகும். இந்த இலக்கியத்தின் வயது எழுபது ஆண்டுகளாகும். மலையக இலக்கியத்தின் தீவிரப் பாய்ச்சல் 1960 களில் தொடங்கி விட்டது. கோ.நடேசய்யர், சி.வி.வேலுப்பிள்ளை, கே.கணேஷ், மாத்தளை அருணேசர் ஆகியோர் மலையக இலக்கிய முன்னோடிகளாவர். சாரல் நாடனின் "தேசபக்தன் கோ.நடேசய்யர்", அந்தனி ஜீவாவின் 'குன்றின் குரல்' மற்றும் மலையக இதழ் மூலமும், ஏனைய பல கலந்துரையாடல்கள் மூலமும் மலையக இலக்கியவளர்ச்சியைப் பற்றிப் புரிந்து கொண்டேன்' மலையக இதழ்களும், மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றங்களும் புதிய தனித்தன்மை வாய்ந்த மலையக தேசிய உணர்வை மையப்படுத்தி மலையக தேசிய இலக்கியத்தை உருவாக்கி வருகின்றன.

சுபமங்களா . டிசம்பர் - 1992

சத்தியோதய நிறுவனத்தின் பொதுசனத் தொடர் பிரிவின் ஏற்பாட்டில் நடைபெற்ற தொலைக்காட்சி பயிற்சி நெறியின் தொடக்க விழாவின் போது வண. மரிய அந்தனி குத்து விளக்கேற்றி தொடக்கி வைக்கிறார். இரண்டாவது படத்தில் பங்கு பற்றுநர்கள் மூன்றாவது படத்தில் திருமதி. கமலினி செல்வராசன், திரு. சில்லையூர் செல்வராசன், திரு. மில்டன் பெரேரா ஆகியோர் காணப்படுகின்றனர்.

படம் : சனில் பெர்ணாண்டோ.

மலையகத்தில் முதல்தடவையாக தொலைக்காட்சி பயிற்சி நெறி

தோட்டப்பிரதேசங்கட்கான கூட்டுச் செயலகத்தில் அங்கம் வகிக்கின்ற கண்டி சத்தியோதய நிறுவனம் மலையகத்தில் முதன்முதலில் தமிழில் தொலைக்காட்சி பாடநெறி ஒன்றினை கடந்த மூன்று மாத காலமாக நடத்தி வருகின்றது.

இலங்கை வரலாற்றில் தொலைக்காட்சி அறிமுகமாகி பத்தாண்டுகளுக்குப் பின்னர் தமிழ்மொழியில் ஒரு பயிற்சி நெறி முதல் தடவையாக மலையகத்தில் நடைபெறுவது குறிப்பிடத்தகுந்தது. இந்த பயிற்சி நெறியில் நாற்பதுக்கு மேற்பட்டோர் பங்கு பற்றுக்கின்றனர். வார இறுதி நாட்களில் நடைபெறும் பயிற்சி வகுப்புகளில் பங்கு பற்றுநர்களுக்கு தங்குமிடங்களும், உணவும் எந்த வித கட்டணமும் அறவிடப்படாமல் இலவசமாக வழங்கப்படுகின்றன.

தொலைக்காட்சி பாட நெறியில் நடிப்பு, பிரதியாக்கம், நெறியாள்கை, படத் தொகுப்பு, கமிராவை இயக்குவது போன்ற பாட நெறிகள் நடத்தப்படுவதுடன் தொழில் நுட்ப சாதனங்களும் பயிற்சி நெறியின் போது வழங்கப்படுகின்றன.

இந்த பயிற்சி நெறிக்கு பொறுப்பாளராக சத்தியோதய பொது சனத்தொடர்பு பிரிவுக்குப் பொறுப்பாளரான திரு.மில்டன் பெரேராவும் அவருக்கு உதவியாக திரு.சனில் பெர்ணாண்டோவும், பயிற்சி நெறியாளராக நாடகக்கலைஞரும், பத்திரிகையாளருமான திரு. அந்தனிஜீவா, அவருக்கு உதவியாக 'குன்றின் குரல்' ஆசிரியர் குழுவைச் சேர்ந்த ஜோசப் ஜேஸ்கொடி, திரு பி. முத்துலிங்கம் ஆகியோர் உள்ளனர்.

பாடநெறியின் இறுதியில் பங்குபற்று நர்களைக் கொண்டு இரண்டு அரைமணி நேரப்படங்கள் தயாரிக்கப்பட உள்ளன. இந்த தொலைக்காட்சி பாட நெறி ஆறுமாத காலம் நடைபெறும்.

தேசத்தின் கரங்கள் சொல்லும் சேதி

கொழுந்து பறிக்கடும்
எனக்
கூட்டிவரப்பட்டோர்
வம்சத்தில்
மணிக்கட்டைச்
சுழற்றும் மந்திரம்
வென்று,
தன்னை மையாக்கி
எம்மைச்
சுழலவைக்கும்
நாதம் - அது
காற்றோடு அவன்
துடுப்பெனும்
புல்லாங்குழல் மோதி
பிறக்கிறது! -
மிடுக்குக் கீதம்!

அதிசயம்!

இனவுறை போர்த்து
விரல்களை மடக்கி
முக்குகளை பார்க்க
நீண்ட முஷ்டிகள்
இன்று -
விரிந்து விரிந்து
விரைகின்றன
ஒரு சோடிக் கரத்தை
நோக்கி
நீ.....ன்...ட படி!

பிரகடணம் செய்வவில்லை -
அந்தக்கரங்கள்
தேசிய சொத்தானது;
இல்லை இல்லை
மக்கள் மயமானது!
இனி வைத்திருக்கும்
உரிமை மட்டுமே
முத்தையா
முரளிதரனுக்கு!

ஓர் ஆசை!
நெறிகெட்டு
இனக்குறியைவந்து
சொறிப் பிடித்து போக
இரு மொழிகள் தாம்
ஏதுக்கொன்றால் -
வேண்டா அவை -

கரங்களின்
கம்பீர பாஷை
"கிறிக்கெட்" - முடியுமானால்
தேசத்தின்

மொழியாகட்டும்!
துப்பாக்கிகள்
விடுத்து
துடுப்பெடுப்போம்!

இது
முத்தையா முரளிதரன்
சொல்லும் பாடம்.

- மு. முரளிதரனுக்காக
க. முரளிதரன்